

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

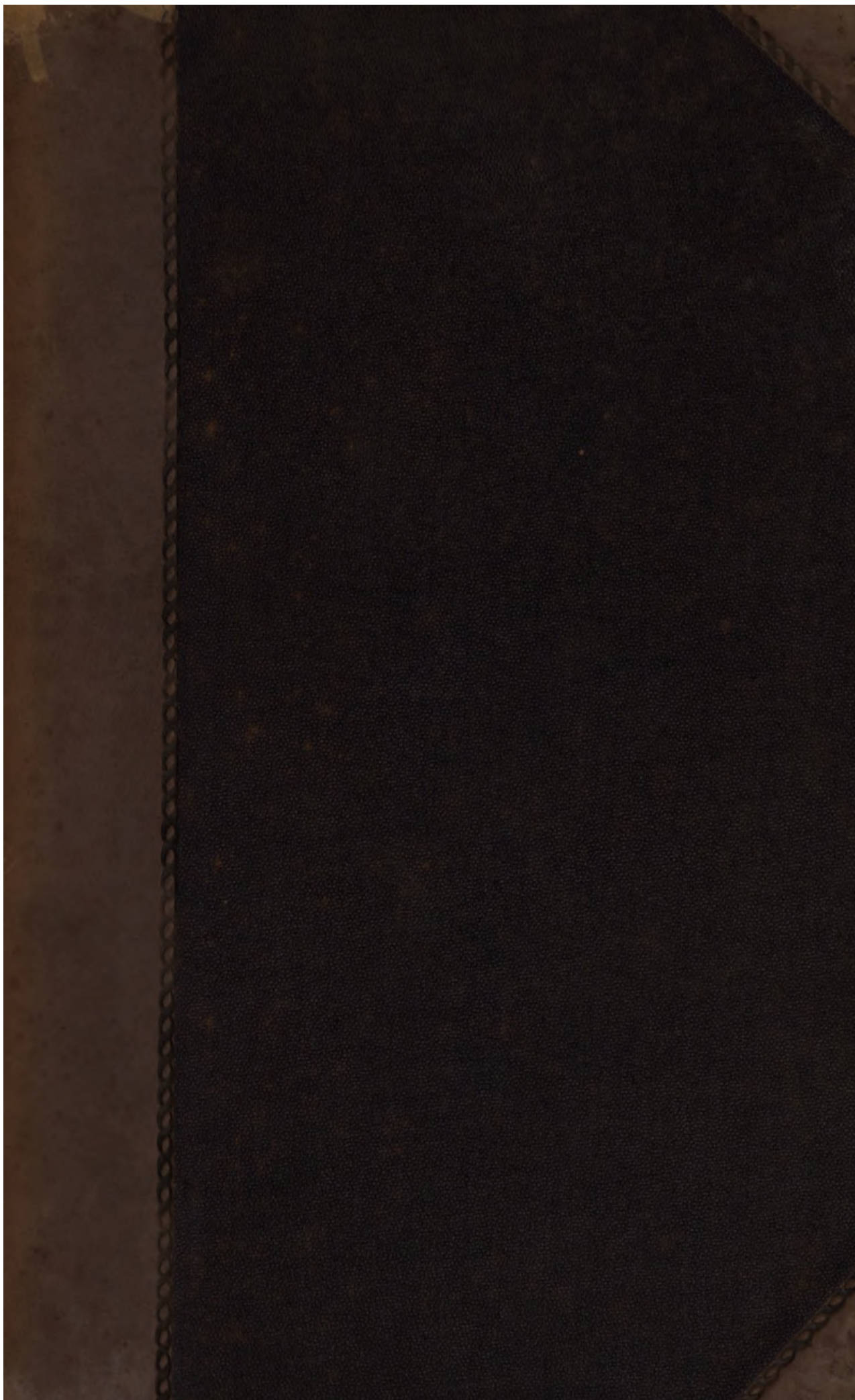
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

6000941130

144.

COLLUTHI LYCOPOLITANI

CARMEN DE RAPTU HELENÆ.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXX.

PRAEFATIO.

Colluthi Lycopolitani carmen epicum de raptu Helenae versibus elegantissimis ad Nonni normam conditis ineunte ut videtur p. Chr. n. saeculo sexto compositum, licet paulo ieiunius et multo magis loquendi formulis quae auctori in deliciis erant ad nauseam usque saepissime recurrentibus quam fideli Nonni imitatione insigne, tamen inde a renascentium litterarum temporibus multorum virorum doctorum assiduam felicemque expertum est operam. Neque tamen me laborum quos huic carmini impendi poenitet, cum nulla eius extet editio in qua codicum variantibus lectionibus et criticorum observationibus in unum congestis carmen lectu sane non indignum si non ad pristinum nitorem reductum, saltem ita descriptum apparatuque critico ornatum sit, ut multo iam facilius eius emendatio editoribus et criticis futura sit. Nam ut pauca quaedam de Colluthi historia critica praemittam, post Aldinam editionem e pessimae notae codice post Quintum Smyrnaeum sine adiecta anni nota impressam, quae ab aliis aliter ad annum 1504, 1505 immo 1521 refertur, primus Brodaeus in »Annotationibus in Coluthi Thebani de Raptu Helenae librum« (Basileae, per Ioannem Hervagium 1552) nonnullos locos feliciter correxit, alios temere mutavit, parum in hoc negotio adiutus a versione latina Eobani Hessi (Erphurdiae 1533) satis inepta (cuius textum graecum *h* littera notavi), et Jodoci

Valeraei (Antverpiae 1539) prosa oratione facta, sed illa multo meliore. Non nullos Aldinae errores maximam partem typographicos correxit etiam Perdrierius homo singularis Graecae linguae ignorantiae (Coluthi Raptus Helenae per Renatum Perdrierium ad verbum translatus, cum brevibus Bernardi Bertrandi annotationibus. Ex off. J. Oporini Basil. 1555) cuius emendationes ego primus in notis commemoravi. — Etiam Coluthi carmen in Corpus Poetarum Graecorum Principum Heroici Carminis a se a. 1556 editum recepit Henricus Stephanus, Brodaeus plerumque opera hic inde emendatius factum. Cuius textus multis typographi erroribus additis repetitus est in Lectii Corpore Poetarum Graecorum (Colon. Allobr. 1606) et in Aemilii Porti editione (Genevae 1609) haud raro tamen ex editoris ingenio correctata vel potius corrupta, quae et ipsa satis negligenter Amstelodami apud Janss. Waesbergios anno 1735 recusa est. Neque multo plus profuerunt reliqui saeculi decimi septimi editiones. Sixtus Henricipetri Basileae a. 1569 non nisi Aldinum exemplar recudi fecit, imitatus in hac re anno 1574 a Michaele Neandro (Avenione, apud J. Crispinum) qui praeter versionem et notas in rebus mythologicis explicandis maximam partem positas satis duxit Brodaeus correctiones in editionis margine apponere et commendare. Hanc praesertim editionem secutus est Stephanus Ubellus (Franequerae, ap. Aegidium Radaeum a. 1600.) Etiam Claudii Dausqueii »Annotationes in Coluthum« (1614) Valentini Ernesti Loescheri »Lectionum Coluthianarum liber singularis«, Christiani Feusteli »Miscellanea Coluthianarum Lectionum« (Vittebergae 1724) nihil aliud quam eruditionis vanissimae farraginem ad Colluthum minime pertinentem exhibent. Anno demum 1747 iusta prodiit Colluthi editio a J. Daniel a Lennep curata (Leovardiae ex offic. Guil. Coulon. 1747) quae praeter textum, versionem latinam et indicem verborum continet nonnullas notas doctissimas Falken-

burgii, anonymi cuiusdam docti (Danielis Heinsii, vel quod mihi probabilius videtur, Gulielmi Canteri) Dorvillii, Ruhnkenii et ipsius Lennepii cum lectionibus neglegentissime excerptis sex codicum, Ambrosiani dico, Laurentiani, Vossiani, Reimariani, duorum Parisinorum. Difficiliores Colluthi loci in »Animadversionibus ad Colluthum« editioni subiunctis tractati sunt, ubi etiam de multorum aliorum scriptorum locis corruptis fusius agitur. Hanc editionem satis cultam sed Lennepii suspicionibus saepe minime necessariis et nonnunquam falsis nimis refertam antequam recudi fecit G. H. Schaefer (Lips. 1825), Bandini ita in suum usum convertit (Florentiae 1765) ut non solum textum et notas verum etiam praefationem in Italicum versam auctoris nomine ne commemorato quidem receperit et nihil nisi Italicam Antonii Mariae Salvini versionem addiderit. Lennepii versionem latinam et notas nonnunquam feliciter correxit Philippus Scio, qui Matrili anno 1770 edidit Colluthum addita quoque versione Hispanica ab Ignatio Garcia confecta. Nihil tamen de Lennepii editione innotuisse videtur Angelo Theodoro Villae qui Mediolani anno 1753 ad codicis Ambrosiani fidem edidit Colluthum additis notis ad grammaticam et mythologiam potissimum pertinentibus. Contra totus fere ex Lennepio pendet Harlesius (Norimbergae 1776, post Aristophanis Plutum) qui plurimas Lennepii coniecturas in textu retinuit, et eas, quas recipere ausus non est, in notis laudavit. — Denique — quoniam quae Immanuel in »Animadversionibus ad Colluthi carmen cum specimine versionis germanicae« (Hamburg. 1809. 159 pag.) ad Colluthum emendandum contulerit neque mihi neque reliquis ante me editoribus innotuerunt, — novam viam primus ingressisse credendus est Imm. Bekker (Berol. 1816). Hic enim praeterea quod deteriorum codicum lectiones e Lennepii editione neglegentissime excerptas et codicis Gothani lectiones a Passowio primo indicatas in suam editionem recepit, textum

ad praestantissimi codicis Mutinensis a se primo mira negligentia collati fidem edidit auxitque, et in notis eos Nonni locos indicavit, quos a Collutho respectos esse vidit indefessa Wernikii diligentia. Ex sua ipsius coniectura Bekker fere nihil mutavit, neque locis depravatissimis vel contra metrum pugnantibus animum advertere voluit. Hanc editionem vix duobus locis mutatam repeti curavit G. H. Schaefer Lipsiae a. 1823 typis Weigelianis, qui etiam Neapolitani codicis collationem nescio a quo negligentissime confectam adiecit. Eiusdem Bekkeri vestigiis insistens A. Stanislas Julien Colluthum edidit Parisiis a. 1823, in qua editione correxit errores a Bekkero in exscribendis Lennepii notis commissos, iterum contulit duos codices Parisinos (P et Q) eorumque imaginem satis fidelem adiunxit, addidit sex versiones, Latinam, Francogallicam, Italicam, Hispanicam, Germanicam, et notas, in quibus priorum interpretum et criticorum sententias non nimis neglegenter enumeravit et nonnulla textus vitia emendare conatus est. Aliquanto plus credo, Iulien profecisset, si legisset ea quae nonnunquam felicissima Graefius Demetrii Popoffii observationibus in Colluthum conscriptis sed nunquam ut videtur typis mandatis ad hunc laborem excitatus ad Colluthum emendandum excogitaverat vel haud ita raro hario-latus potius erat Petropoli a. 1818, quae repetita leguntur in calce editionis Lennepianae a Schaefero curatae (p. 241—260). Multo plura quae probari possint protulit Godofr. Hermann in »Emendationibus Coluthi« (Lipsiae 1828) cuius inventa audacioribus quibusdam tantum reiectis fere omnia in textum recepit F. S. Lehrs qui in prima editione (a. 1840 in collectione Didotiana cum Hesiodo, Quinto Smyrnaeo, Apollonio Rhodio, Musaeo, Tryphiodoro, Tzetzta) de suo nihil fere addidit, in secunda autem eorundem scriptorum editione, quae anno 1842 prodiisse dicitur, duos Colluthi versus a Mutinensi libro solo servatos et a Millero primo indicatos —

fugerunt enim Bekkeri oculorum aciem — primus inseruisse traditur. — Schaeferi, Iuliani et Lehrsii editiones in notis saepe »rell. post Bekker. edd.« vel praeunte Bekkeri nomine »rell. edd.« signavi; numeri in textus margine uncis angulatis circumscripti sunt Bekkeriani et Lehrsiani (pr. edit.), uncis curvis circumdati autem editionum ante Bekkerum, quorum numeros retinuit Iulien.

Post Lehrsii editionem quae apparatu critico omnino caret nulla alia ad hunc usque diem foras data est; neque tamen Colluthum neglexerunt viri docti. Ricardus Volkmann sane quae assidua lectione in nostro carmine lacunis maxime indicandis correxit noluit publici iuris facere, certior factus, doctum esse iuvenem cuius olim familiaritate gaudebat, eandem fere materiam prope diem tractaturum (v. Commentationes Epicae, Lipsiae 1854 p. V), sed minus quam Volkmann veriti, ne alienis studiis praepostera cura officiant plurimum ad Colluthum emendandum contulerunt viri sagacissimi O. Schneider, qui in »Coniectaneis ad Colluthum« (Philol. 23 p. 404—447-plurimos nostri locos saepissime egregie correxit et Ed. Tournier qui in libello Parisiis a. 1870 edito (»Notes Critiques sur Colluthus,«) nonnulla textus vitia iam ab aliis animadversa nova via emendare studuit, alia primus detexisse sibi visus est, in illo quam in hoc felicior, ut recte iudicavit O. S. (Schneider) qui huius libelli censuram egit in »Philologischer Anzeiger« II 1870, p. 194—198. Praeterea nonnulla attigerunt Ludwich et Tiedke in commentationibus quas de arte metrica Nonni eiusque sectatorum ediderunt. — Horum omnium labores indicatis etiam eis Nonni locis a Collutho imitatis quorum notitia ad rem criticam facere videbatur, in hac novissima editione sub examen vocatos lectoribus ea de causa proposui, ne causae nonnunquam subtilissimae quibus inductus tradita poetae verba alios secutus mutavi, lateant, ego autem nimiae temeritatis culpam incurrere credar.

Restat ut de codicibus, quorum integram collationem notis inserui, pauca moneam. Sunt autem hi, quos solis G R exceptis omnes ipse contuli (ubicunque in notis codicum siglas uncis circumdedi, de codicum scriptura collatoris silentio tantum constat):

M nunc Parisinus suppl. gr. 388, a Bekkero cum ex Italia superiore Parisios adductus esse creditus sit Mutinensis appellatus, a secunda aliqua manu (M 2) eiusdem ut videtur ac librarius aetatis, aliquotiens correctus, saeculi ut videtur decimi, qui praeter Homerocentra, Dionysium Periegetam, Theognidem, alios, Colluthum quoque continet. Liber omnium praestantissimus, qui novem versus in caeteris codicibus omnibus omissos solus habet, et cui maiorem etiam quam reliqui ante me critici auctoritatem tribui. Primus eum contulit Bekker neglegentissime, tum multo diligentius et maxima cum utilitate Pressel, cuius collatio publici iuris facta est in *Philologo* V p. 169—170. Tum Edwin Patzig codicem inspexisse dicitur a Tournerio p. 8. cuius collatio an alicubi edita sit, nescio. Tournier ipse totius codicis collationem se editurum esse ibidem promisit, neque tamen promissis stetit, nam in libello supra commemorato ad eos tantum carminis locos codicis discrepantiam adscripsit, quos tractandos sibi sumpserat. Haec collatio multo quam caeterae ante Tournerium correctior est, eoque imprimis nomine laudanda, quod in ea primum adnotatum invenitur in M nonnullos versus in aliorum versuum ut videtur rasura ab alia sed primae manui coeva manu (mihi M 3) exaratos esse. Quintus ego ipse diligentissimam huius codicis collationem confeci, quam ubicunque a Tournerii collatione discrepantem repperi, codicem iterum pro me inspexit vir doctissimus et erga me benevolentissimus Henricus Omont.

Reliqui codices quos in notis saepe deteriorum nomine complexus sum hi sunt:

A Ambrosianus Q 5 sup. saec. XV chart in 4° olim Io. Vinc. Pinelli. Continet Trichae synopsis de metris novem, Libanii epistolicos characteres, Colluthum, Tryphiodorum. Ex hoc codice Colluthum edidit Theodorus Villa, qui etiam nonnullas glossas, quae plurimae in codice extant imprimi curavit. Quas ut pote minimi pretii omnes omisi sicut eas quoque quas scholiorum nomine insignitas Iulien ex Q protulit. Ambrosiani codicis »varias lectiones excerptas a d. Abbate Villa, curante amplissimo marchione Theodoro Alexandro Trivulcio, rogante A. F. Gorio« ad exemplaris Lectiani marginem enotatas Oxonii in Bibliotheca Bodleiana inter Dorvillii manuscripta (X. 1, 4, 27) vidi. A Dorvillio eas accepit Lennep.

C cod. Parisinus suppl. gr. 109 chartac. saec. XV ab eadem ut videtur manu vitiosissime scriptus qua celebrer ille Quinti Smyrnaei codex Monacensis; glossis plurimis, latinis quoque intermixtis, refertus est. Primus post Patzigium contulit Tournier (cui erat *O*), qui paucas tantum ex eo lectiones protulit; tertius ego contuli.

G codex Gothanus ex antiquarum editionum aliqua (ex Porti editione ut mihi quidem videtur) descriptus est, quod primus vidit O. Schneider. Eius lectiones publici iuris fecit Fr. Passow in calce Musaei a. 1810 Lipsiae a se editi p. 168 — 170.

L cod. Laur. plut. XXXI cod. 27 chart. saec. XV collatus etiam a Biscionio a. 1745. Quae Dorvillius ex eo enotaverat et cum Lennepio communicavit, asservantur in codice Bodleiano supra laudato.

N cod. Neapolitanus II F 17, chart. saec. XV ab eadem manu qua Quinti Smyrnaei codex Parrhasianus praestantissimus exaratus. Huius codicis collatio innumeris vitiis scatens editioni Weigelianae adiecta est.

P cod. Paris. 2764 chart. saec. XV exeuntis, scriptus ἐπὶ Φούσσης κρατούσης id est ἐπὶ Φουσαρέως κρατοῦντος, duce Venetiarum Foscario, ut fortasse recte vidit Tournier p. 8. Dorvillii gratia in Lennepii usum contulit Martinus Bouquet, quae collatio, sicut etiam codicis Q, nunc inter Dorvilliana X, 1, 3. 5 asservatur.

Q cod. Paris. 2600 chart. saec. XV ab eodem Bouqueto primo collatus; huius codicis sicut etiam codicis P imaginem satis fidelem, nisi quod correctorum manus in ea non sunt distinctae, suae editioni adiciendam curavit Iulien. Caeterum ubi mea collatio a priorum editionum collatione vel etiam a Iuliani facsimili quod vocatur discrepat, mihi soli fidem habendam esse meo iure affirmo.

R cod. olim Eliae Putschii, deinde Ioannis Alberti Fabricii, qui in Bibl. Graec. Vol I p. 303 ante trecentos circiter annos eum scriptum esse tradit. Postea in Hermanni Samuelis Reimari Hamburgensis manus devenit, qui collationem satis accurate, ut videtur, Ruhnkenii gratia institutam, Lennepio concessit. Ubi nunc lateat, nescio.

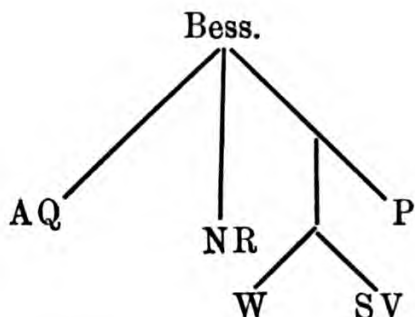
S cod. Palat. 319 chart. saec. XV, nunc in Vaticana Bibliotheca asservatus; a me primo collatus.

V codex nescio quis (fortasse non diversus ab S), cuius collatio in Bibliotheca Lugdunensi inter manuscripta Vossiana Misc. 13 ab Isaaci Vossi manu exarata extat, unde negligentissime descriptam cum Lennepio communicavit Valckenaer.

W cod. Marcianus class. IX cod. I chart. saec. XVI a me primo collatus.

Qui codices quibus inter se cognationis vinculis contineantur facile perspici potest. Mutinensis liber antiquissimus et omnium plenissimus solus melioris familiae testis superest. Reliqui codices deteriores a Bessarionis exemplari ducti esse videntur, quod primus perspexit Lennep p. VI.

Stemma eorum hoc mihi composui:

C et L, qui saepe inter se consentiunt, modo ad A Q, modo ad NR propius accedunt et nullam certam in hoc stemmate sedem habent; G librum ex editione descriptum esse iam supra monui. —

Quod autem ad artis criticae genus Collutho emendando adhibendum pertinet, velim recordentur lectores miserum carminis statum a Schneidero p. 404 — 407 eloquentissime descriptum, et, quod Hermannus primus animadvertit, in Collutho tres maxime perturbationis modos reperiri, ab ipsis monstratos codicibus, lacunas, transpositiones versuum et manus correctoris. Quibus perturbationibus si aliorum inventis bene usus salutarem nonnunquam manum admovisse credar, satis me fecisse arbitrabor.

Scripsi Budapestini Cal. Mart. a. MDCCCLXXX.

E. Abel.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΒΙΟΣ.

Κολοῦθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σού-
δαν ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ κληθέντος Βραχίνου, μετὰ Ζήνωνα βασιλεύ-
σαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν Ἰουστίνος ὁ
θρᾶξ, καὶ μετ' ἐκεῖνον Ἰουστινιανὸς ὁ θεῖος, ὁ ἐλευθερώσας 5
Ἰταλίαν τῆς δουλείας τῶν Γότθων διὰ Βελισαρίου, ἀνεψιὸς ὢν
ἐκείνου, χίλια ἔτη εἰσὶ καὶ μικρόν τι πρὸς. Οὗτος ἔγραψε Καλυ-
δωνιακὰ δι' ἐπῶν ἐν βιβλίοις ἕξ, καὶ Ἐγκώμια καὶ Περσικά.
Τούτῳ ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἐλένης Ἀρπαγῆ, ἐν
Ἀπουλία σύνηθες καὶ γνώριμον, ὅπου καὶ ἡ ποίησις τοῦ Ὀμηρι- 10
κοῦ Κοίντου πρῶτον εὑρηται ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ Νικολάου
τῶν Κασσούλων ἔξω τοῦ Ὑδρόντου· ὃ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βησ-
σαρίων ὁ Νικαίας καρδινάλις Θουσκουλανοῦ τοῖς βουλομένοις
ἐκοίνωσε. Καὶ τοῦτο δὲ ἀπόκρυφον γερονδὸς νῦν κοινὸν ἔσται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

15

Ἔστι δὲ ἰδεῖν ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ
Θέτιδος συναγωγὴν τῶν θεῶν, καὶ τὴν τῆς Ἐριδος σύγχυσιν,
καὶ ἔριν περὶ τοῦ μῆλου, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπεμφεν Ἑρμῆν πρὸς
Πάριν κρινοῦντα τὰς τρεῖς θεὰς, καὶ τῇ εὐειδестέρῃ δώσοντα
τὸ μῆλον. Καὶ πολλῶν ῥηθέντων ὁ Πάρις δέδωκε τῇ Ἀφροδίτῃ 20
τὸ μῆλον, ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἐλένην· ὃ καὶ γέγονε.
Πλεύσας γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς Σπάρτην, καὶ λαβὼν ἐκεί-
νην, ἀνήγαγεν εἰς Ἴλιον, κακὸν ἀρχέκακον πάντων τῶν δεινῶν.

Habet hanc vitam saeculo quinto decimo exeunte con-
scriptam cod. A et Aldina editio, unde in caeteras transiit.
v. 2 Σοῦδαν A, Σουῖδαν Neander et Ubelus; 3 βραχίνου A;
13 καρδινάλις θουσκουλάνου A, τουσκουλανός Neander. 14
ἐκοινώνησε A, fort. recte; δὲ post τοῦτο om. A; hypothe-
seos titulus in A est: ὑπόθεσις τοῦ παρόντος ποιήματος, tum
καὶ τοῦτο pro ἐν τούτῳ A.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗΣ.

Κολοῦθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σούδαν ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως τῶν Ῥωμαίων μετὰ Ζήνωνα βασιλεύσαντος πρὸ Ἰουστίνου τοῦ θείου Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, οὗτος ἔγραψε μέτρῳ διάφορα · Καλυδωνικὰ ἐν βιβλίοις ἔξ, Περσικά, καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἑλένης Ἀρπαγῆν, ὃ ἐκ Λευκανῶν νῦν ἀνεσώθη · Γράφει τὴν ἐν τῷ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμφ τῶν θεῶν συναγωγῆν, καὶ ἔριν περὶ τοῦ κάλλους · ἡ καλὴ λαβέτω τὸ μῆλον, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμφεν Ἑρμῆν πρὸς Πάριν κρινοῦντα τὰς θεάς, καὶ δώσοντα τῇ εὐειδεστέρα τὸ μῆλον. Πολλῶν δὲ λόγων καὶ ὑποσχέσεων γενομένων ὁ Πάρις δέδωκεν Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην· ὃ καὶ γέγονε. Πλεύσας γὰρ εἰς Σπάρτην καὶ τὴν Ἑλένην καταπείσας ἀνήγαγεν εἰς τὴν Ἴλιον καταλιποῦσαν καὶ ἄνδρα καὶ θυγατέρα, καὶ οἰκίαν καὶ πάντα τὰ ἐκεῖ ἔρωτι τοῦ βαρβάρου.

Habent hanc vitam S P V W. Titulum dedi ex W; deest titulus in V et etiam in P ex quo Julien falso Κολούθου Ἑλένης ἀρπαγῆ attulit. In S titulus est ὑπόθεσις τοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης, Caeterum haec vita prioris fundamentum esse mihi videtur. Aliam Colluthi biographiam continere dicitur cod. Palat. 914 in Bibliothecae Vaticanae Catalogis; sed codex iste saec. X nihil nisi διηγήσεις τοῦ βίου τῶν ἁγίων πατέρων exhibet inter quas fol. 129 b—135 b vitam ἰωάννου τοῦ λυκοπολίτου, qui olim fabri artem exercens postea vitam in solitudinibus degit.

ΚΟΛΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ.

Νύμφαι Τρωιάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη,
αἱ πλοκάμων κρήδεμνα καὶ ἱερὰ παίγνια χειρῶν
πολλάκι πατρώησιν ἐπὶ φαρμάθοισι λιποῦσαι
ἐς χόρον Ἰδαίησιν ἐπεντόνεσθε χορείαις,
5 δεῦτε, θεμιστοπόλοιο νοήματα μηλοβοτῆρος
εἶπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποταμοῖο,
ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πόντον ἐλαύνων,
ἀγνώσσων ἀλὸς ἔργα; τί δὲ χρέος ἔπλετο νηῶν
ἀρχεκάκων, ἵνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνη
10 βουκόλος· ὠκυγίτη δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
ὄφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύσωσι νομῆες;
τίς δὲ δικασπολίη; πόθεν ἔκλυεν οὔνομα νύμφης
Ἀργείης; αὐταὶ γὰρ ἐθῆσασθε μολοῦσαι
Ἰδαίης τρικάρηνον ὑπὸ πρηῶνα Φαλάκρης,
15 καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θοώκοις,
καὶ Χαρίτων βασιλείαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.
Ὡς δ' ἂν μὲν ὑψιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν Αἰμονιῶν
νυμφιδίων Πηλῆος ἀειδομένων ὕμεναίων
Ζηνὸς ἐφημοσύνησιν ἐφνοχόει Γανυμήδης·
20 πᾶσα δὲ κυδαίνουσα θεῶν ἔσπευδε γενέθλη
αὐτοκασιγνήτην λευκώλενον Ἀμφιτρίτης·
Ζεὺς μὲν ἀπ' Οὐλύμποιο, Ποσειδάων δὲ θαλάσσης·
ἐκ δὲ Μελισσῆεντος ἀπ' εὐόδμου Ἐλικῶνος
Μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἦλθεν Ἀπόλλων·
[39] 25 χρυσείοις δ' ἐκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι

- [40] βότρυς ἀκερσεκόμης Ζεφύρω στυφελίζετο χαίτης.
τὸν δὲ μεθωμάρτησε κασιγνήτη Διὸς Ἥρη.
οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτη
ἐρχομένη δῆθυνεν ἐς ἄλσεα Κενταύροιο.
30 καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθῶ,
τοξευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.
- [30] καὶ βριαρὴν τρυφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα
ἐς γάμον ὠμάρτησε γάμων ἀδίδαχτος Ἀθήνη.
οὐδὲ κασιγνήτη Λητωϊᾶς Ἀπόλλωνος
35 Ἄρτεμις ἠτίμησε, καὶ ἀγροτέρη περ ἐοῦσα.
οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆϊον ἔγχος αἰείρων
- [35] ἐς δόμον Ἥφαιστοιο σιδήρεος ἔρχεται Ἄρης,
τοῖος ἄτερ θώρηκος, ἄτερ θηκτοῖο σιδήρου
- [37] μειδιῶν ἐχόρευεν. Ἔριν δ' ἀγέραστον ἐάσας
- [38] 40 οὐ Χείρων ἀλέγιζε καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεύς.
- [41] ἦ δ' ἄτε βησσήεντος ἀποπλαγχθεῖσα νομοῖο
πόρτις ἐρημαίησιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀλάται
φοινῆεντι μύωπι, βοῶν ἐλατῆρι, τυπεῖσα·
τοῖα βαρυζήλοισιν Ἔρις πληγῆσι δαμεῖσα
45 πλάζετο μαστεύουσα θεῶν πῶς δαΐτας ὀρίνοι.
πολλάκι δ' εὐλάϊγγος ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα
ἴστατο καὶ παλίνορσος ἐφέζετο· χειρὶ δὲ γαίης
εὐρέα κόλπον ἄραξε, καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέτρη.
ἤθελεν ὀρφναίων γυάλων κληῖδας ἀνεῖσα,
50 ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀναστήσασα βερέθρων,
οὐρανὸν ὑψιμέδοντος ἀιστῶσαι Διὸς ἔδρην·
- — — — —
- ἤθελεν ἠχῆεντα πυρὸς πρηστῆρα τινάσσειν·
Ἥφαιστον δ' ὑπόεικεν, ἀμαιμακέτη περ ἐοῦσα,
καὶ πυρὸς ἀσβέστοιο καὶ ἰθύντῆρι σιδήρου.
- 55 καὶ σακέων βαρύδουπον ἐμήσατο κόμπον ἀράσσειν,
(55) εἴ ποτε δειμαίνοντες ἀναθρώσκοιεν ἰωήν·
ἀλλὰ καὶ ὀπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς

- Ἄρεα δειμαίνουσα, σιδήρεον ἀσπιδιώτην.
ἤδη δ' Ἐσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μήλων·
60 ἔνθεν Ἔρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα,
(60) μῆλον, ἀριζήλων ἐφράσσατο δήνεα μόχθων.
χειρὶ δὲ δινήσασα μόθου πρωτόσπορον ἀρχὴν
ἔς θαλίην ἔρριψε, χορὸν δ' ὤρινε θεάων.
Ἦρη μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνή,
65 ἴστατο θαμβήσασα καὶ ἤθελε ληϊζεσθαι·
(65) Ἦρη δ' οὐ μεθέηκε καὶ οὐχ ὑχόεικεν Ἀθήνη.
πασάων δ' ἄτε Κύπρις ἀρειοτέρη γεγαυῖα
μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν, ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώτων.
Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἰδὼν καὶ παῖδα καλέσσας
70 τοῖον ἐφεδρήσοντα προσέννεπεν Ἐρμάωνα·
(70) Εἴ τινά που Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίῳ ῥεέθροισ
παῖδα Πάριν Πριάμοιο, τὸν ἀγλαὸν ἠβητῆρα,
Τροίης βουκολέοντα κατ' οὔρεα, τέκνον, ἀκούεις,
κείνῳ μῆλον ὕπαζε· διακρίνειν δὲ θεάων
75 κέκλειο καὶ βλεφάρων ξυνοχὴν καὶ κύκλα προσώπων.
(75) ἦ δὲ διακρινθεῖσα φέρειν περίπυστον ὀπώρην,
(75) κάρτος ἀρειοτέρης ἐχέτω καὶ κόσμον Ἐρώτων.
Ὡς δ' ἔμην Ἐρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων·
αὐτὰρ δ' πατρώησιν ἐφημοσύνησι πιθήσας
80 εἰς ὁδὸν ἠγεμόνευε καὶ οὐκ ἀμέλησε θεάων.
(80) πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείμονα δίξετο μορφήν.
(80) Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην,
καὶ περόνη θυόεντα διασχήσασα κόρυμβον
* χρυσῶ μὲν πλοκάμους, χρυσῶ δ' ἐστέψατο δειρήν·
85 τοῖα δὲ παῖδας Ἐρωτας ἀνηύτησεν ἰδοῦσα·
(85) Ἐγγυὸς ἀγών, φίλα τέκνα, περιπτύξασθε τιθήνην·
(85) σήμερον ἀγλαῖαι με διακρινέουσι προσώπων.
δειμαίνω, τίνι μῆλον ὁ βουκόλος οὗτος ὀπάσσει.
Ἦρη μὲν Χαρίτων ἱερὴν ἐνέπουσι τιθήνην,
90 φασὶ δὲ κοιρανίην μεθέπειν καὶ σχῆπτρα φυλάσσειν·

- [90] καὶ πολέμων βασιλείαν ἀεὶ καλέουσιν Ἀθήνην·
 (90) μούνη Κύπρις ἀναλκίς ἔην θεός· οὐ βασιλεύω
 κοιρανίην, οὐκ ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἔλκω.
 ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
 95 ὡς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν Ἐρώτων
 [95] κεστόν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω,
 (95) κεστόν, ὅθεν φιλότῃτος ἐμῆς βαρὺν οἴστρον ἐλοῦσαι
 πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυκαῖκες.
 Τοῖον ἐφεσπομένη ροδοδάκτυλος ἔννεπε Κύπρις·
 100 οἱ δ' ἄρα μητρῴης ἐρατῆς αἰόντες ἐφετμῆς
 [100] φοιτητῆρες Ἐρωτες ἐπερρώοντο τιθήνη.
 (100) Ἄρτι μὲν Ἰδαίην ὑπερέδραμον οὖρεος ἄκρην,
 ἔνθα λιθοκρήδεμνον ὑπὸ πρηῶνος ἐρίπνῃν
 κουρίζων ἐνόμειε Πάρις πατρώϊα μῆλα.
 105 ποιμαίνων δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῆσιν ἀναύρου
 [105] νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων,
 νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πώεα μῆλων·
 (105) καὶ τις ὄρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
 ἐκχρεμές ἡώρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν·
 110 ποιμενίη δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλαῦροψ·
 [110] τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἤθεα βαιὸν ὀδεύων
 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν αἰοιδήν·
 (110) πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰείδων
 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.
 115 ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἤθεα καλὰ νομήων
 [115] Πανὶ καὶ Ἐρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπῆν.
 οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυχήσατο ταῦρος·
 (115) μούνη δ' ἠνεμόεσσα, βοῆς ἀδίδακτος ἐοῦσα,
 Ἰδαίων ὄρέων ἀντίθροος ἴαχεν Ἠχώ·
 120 ταῦροι δὲ χλοερῆς κεκορηότες ὑφὸδι ποίης,
 [120] κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο.
 Ὡς δ' ἐμὲν ὑφορόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης
 (120) τηλόθεν Ἐρμάωνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων.

- δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν·
125 καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας,
[125] μήπω πολλὰ καμοῦσαν ἐγὼν ἀνέκοψεν ἀοιδῆν.
τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέειπε θέσκελος Ἑρμῆς·
(125) Γαῦλον ἀπορρίψας καὶ πῶεα καλὰ μεθήσας
δεῦρο θεμιστεύσειας ἐπουρανίησι δικάζων·
130 δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς
[130] φαιδροτέρῃ τόδῃ μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσαις.
τοῖον ἀνηύτησεν· ὃ δ' ἤπιον ὄμμα τανύσσας
(130) ἤκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάστης·
δέρκετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδρακε δειρῆν
135 χρυσῷ δαιδαλέην . . . . .
. . . . .
. . . . . ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης
[135] καὶ πτέρνης μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.
. . . . .
χειρῶν μειδιῶντα δίκης προπάρουθεν ἐλοῦσα
(135) τοῖον Ἀλεξάνδρω μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
Δεῦρο τέκος Πριάμοιο· Διὸς παράκοιτιν ἑάσας
140 καὶ θαλάμων βασιλείαν ἀτιμήσας Ἀφροδίτην,
[140] ἠγορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
φασί σε κοιρανέειν καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν·
(140) δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
μὴ ποτέ σοι βαρύμηγισ ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
145 πείθεο καὶ πολέμους τε καὶ ἠγορέην σε διδάξω.
[145] Ὡς ἢ μὲν πολύμητις ἀνηύτησεν Ἀθήνη.
τοῖα δ' ὑποβλήθην λευκώλενος ἔειπεν Ἥρη·
(145) Εἴ με διακρίνων προφερέστερον . . . . .
. . . . . ἔρνος ὀπάσσης
πάσης σ' ὑμετέρης Ἀσίης ἡγήτορα θήσω.
150 ἔργα μύθων ἀθέρριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
[150] κοίρανος ἰφθίμοισι καὶ εὐπτολέμοισι κελεύει.
οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·

- (150) κῶμοροι θνήσκουσιν ὑποδρηστῆρες Ἐνυοῦς.
 Τοίην κοιρανίην πρωτόθρονος ὤπασεν Ἥρη.
 155 ἦ δ' ἐάνον βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα
 [155] κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ ἠδέσσατο Κύπρις.
 χεiri δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων,
 (155) στῆθος ἅπαν γύμνωσε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζῶν.
 τοῖα δὲ μειδιῶσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα·
 160 Δέξο με, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνυσο μορφὴν
 [160] ἡμετέρην, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.
 ἔργα μύθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτη;
 (160) ἀγλαΐη πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναικες.
 ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω,
 165 ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἐλένης ἐπιβήσεο λέκτρων·
 [165] νυμφίον ἀθρήσει σε μετὰ Τροίην Λακεδαίμων.
 Οὔπω μῦθος ἔληγεν, δ' δ' ἀγλαὸν ὤπασε μῆλον,
 (165) ἀγλαΐης ἀνάθημα, μέγα κτέρας Ἀφρογενεΐη,
 φυταλιὴν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον.
 170 χεiri δὲ μῆλον ἔχουσα τόσῃν ἀνενεΐκατο φωνήν,
 [170] Ἥρη κερτομέουσα καὶ ἀντιάνειραν Ἀθήνην·
 Εἴξατέ μοι πολέμοιο συνήθεος, εἴξατε νίκης!
 (174) [176] οὐ σακέων βασιλεία, καὶ οὐ πυρός εἰμι τιθήνη,
 (170) ἀγλαΐην ἐφίλησα, καὶ ἀγλαΐη με διώκει.
 175 φασί σε, μήτηρ Ἄρης, ὑπ' ὠδίνεσσιν ἀέξειν
 ἡῦκόμων Χαρίτων ἱερὸν χορόν· ἀλλὰ σε πᾶσαι
 [175] σήμερον ἡρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὔρες ἀρωγόν.
 (175) οὐ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης·
 οὐ φλόγες Ἥφαίστοιο, καὶ εἰ φλογὸς ἄσθμα λοχεύει.
 180 οἶα δὲ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἄρτυτώνη!
 [180] ἦν γάμος οὐκ ἔσπειρε καὶ οὐ μαιώσατο μήτηρ,
 ἀλλὰ σιδηρεΐη σε τομῆ καὶ ῥῖνα σιδήρου
 (180) πατρώων ἀλόχευτον ἀνεβλάστησε καρῆνων.
 οἶα δὲ χαλκείοισι καλυψαμένη χροῖα πέπλοις
 185 καὶ φεύγεις φιλότητα καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις,

- [185] ἄρμονίης ἀδίδακτος, ὁμοφροσύνης ἀδαήμων.
ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθηναί
(185) τοῖαι, κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισι
κεκριμένων μελέων, οὔτ' ἄρσενες οὔτε γυναῖκες;
190 Τοῖον ἐφουβρίζουσα προσέννεπε Κύπρις Ἀθήνην.
[190] ὥς ἦ μὲν πτολίπορθον ἀέθλιον ἔλλαχε μορφῆς,
Ἥρην ἐξελάσασα καὶ ἀσχαλόωσαν Ἀθήνην.
(190) ἰμείρων δ' ὑπ' ἔρωτι καὶ ἦν οὐκ εἶδε διώκων
Δύσπαρις, ἀθροίσας ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην
195 ἀνέρας ἐργοπόνοιο θαήμονας Ἀτρυτώνης.
[195] ἔνθα πολυπρέμνοιο δαϊζόμεναι δρῦες Ἴδης
ἤριπον ἀρχεκάκοιο περιφροσύνησι Φερέκλου,
(195) ὃς τότε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ
νῆας Ἀλεξάνδρω δρυτόμῳ τεκτῆνατο χαλκῷ.
200 αὐτῆμαρ προβέβουλε καὶ αὐτῆμαρ κάμε νῆας·
[200] νῆας δ' οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνη.
Ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον,
καὶ λεχέων ἐπίκουρον ἐφροσπομένην Ἀφροδίτην
πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασσάμενος θυέεσσιν,
(200) 205 ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
[205] τῷ δὲ πολυτλήτων σημήϊα φαίνετο μόχθων·
κυανῆ μὲν ὑπερθεῖν ἀναθρώσκουσα θύελλα
οὐρανὸν ὀρφναίων ἐλίκων ἐζώσατο δεσμῷ,
εἶθαρ ἀμιγθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἰεῖσα·
(205) 210 ἐκλύσθη δ' ὑπο πόντος ἐρεσσομένων ἐρετάων.
[210] τύφρα δὲ Δαρδανίην καὶ Τρώϊον οὐδας ἀμείψας
Ἰσμαρίδος μεθέηκε παραπλώων στόμα λίμνης·
αἶψα δὲ Θρηϊκίοιο μετὰ ῥία Παγγαίοιο
Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλήνορος ἔδραχε τύμβον,
(210) 215 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου,
[215] ἔνθα διαστείχουσα κινύρεο, Φυλλίς, ἀκοίτην,
δεχθυμένη παλίνορσον ἀπήμονα Δημοφώωντα,
ὀππότε νοστήσειεν Ἀθηναίης ἀπὸ δήμου.

- τῷ δὲ βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Αἰμονιῶν
 (215) 220 ἔξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀχαιῖδος ἄνθεα γαίης
 [220] Φθίη βωτιάνειρα . . . . .
 . . . . .
 . . . . . καὶ εὐρυάγρια Μυκῆνη.
 (222) [226] οὐπω κεῖθεν ἔην δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης
 (223) [227] δηρὸν ἐρεσσομένων ἠκούετο δοῦπος ἐρετμῶν·
 (224) [228] καὶ χθονὸς εὐκόλποισιν ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλόντες
 (225) [229] 225 πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις ἄλλος ἔργα μεμήλει·
 (217) [221] ἔνθεν ἄρ' ἐρχομένοιο παρ' εἰαμενάς ἐριάνθους
 (219) [223] κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις
 (218) [222] Σπάρτην καλλιγύναικα φίλην πόλιν Ἀτρείωνος·
 (221) [224] ἄγχι δὲ ναιομένην ὑπὸ δάσκιον οὖρεος ὕλην
 230 γείτονα παπταίνων ἐρατὴν θηεῖτο θεράπνην.
 (226) [230] Αὐτὰρ δ' χιονέυιο λοεσσάμενος ποταμοῖο
 ᾗγετο φειδομένοισιν ἐπ' ἔχνεσιν ἔχνος ἐρείδων,
 μὴ πόδες ἡμερόεντες ὑπ' ἀχράντοιο . . . . .
 . . . . . κονίης,
 μὴ πλοκάμων κυνήσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείρας
 (230) 235 ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἀῆται.
 [235] ἄρτι μὲν αἰπύδητα φιλοξείνων ναετήρων
 δώματα παπταίνων καὶ γείτονας ἐγγύθι νηούς,
 ἄστεος ἀγλαίην διεμέτρεεν, ἔνθα μὲν αὐτῆς
 χρύσειον ἐνδαπίης θηεύμενος εἶδος Ἀθήνης,
 (235) 240 ἔνθα δὲ Καρνείοιο φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος,
 οἶκον Ἀμυκλαίοιο παραγνάμφας Ἰακίνθου·
 [240] ὃν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, μὴ Διὶ Λητῶ
 κυσαμένη καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 245 οὐκ ἐδάη Ζεφύρω ζηλήμονι παῖδα φυλάσσω·
 (240) γαῖα δὲ δακρύσαντι χαρίζομένη βασιλῆϊ
 [245] ἄνθος ἀνηέξησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
 ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἠβητῆρος.

- Ἦδη δ' ἀγγιδίμοισιν ἐπ' Ἀτρεΐδαο μελάθροισ
250 ἴστατο θεσπεσίησιν ἀγαλλόμενος χαρίτεσσιν.
(245) οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἷα θυώνη·
[250] ἰλήκοις Διόνυσε· καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης,
καλὸς ἔην καὶ κεῖνος ἐπ' ἀγλαῖησι προσώπων.
ἦ δὲ φιλοξείνων θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
255 ἐξαπίνης Ἐλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν·
(250) καὶ θαλερὸν προπάρουθεν ὀπιπεύουσα θυράων
[255] ὥς ἴδεν, ὥς ἐκάλεσσε καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,
καί μιν ἐφεδρήσσειν νεοπηγέος ὑψόθεν ἔδρης
ἀργυρέης ἐπέτελλε· κόρον δ' οὐκ εἶχεν ὀπωπῆς
260 ἄλλοτε δὴ χρύσειον ὀισαμένη Κυθερείης
(255) κοῦρον ὀπιπεύειν θαλαμηπόλον· ὀψὲ δ' ἀνέγνω,
[260] ὥς οὐκ ἔστιν Ἔρωσ· βελέων δ' οὐκ εἶδε φαρέτρην·
πολλάκι δ' ἀγλαῖησιν εὐγλήνοισι προσώπων
παπταίνειν ἐδόκευε τὸν ἡμερίδων βασιλῆα·
265 ἀλλ' οὐχ ἡμερίδων θαλερὴν ἐδόκευεν ὀπώρην
πεπταμένην χαρίεντος ἐπὶ ξυνοχῆσι καρήνου.
[265] ὀψὲ δὲ θαμβήσασα τίσην ἀνενεΐκατο φωνήν·
(260) Ἐεῖνε, τίθεν τελέθεις ἐρατὸν γένος; εἶπε καὶ ἡμῖν.
ἀγλαῖην μὲν ἔοικας ἀριζήλω βασιλῆι,
270 ἀλλὰ τεγὴν οὐκ οἶδα παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
πᾶσαν Δευκαλίωνος ἀμύμονος οἶδα γενέθλην.
[270] οὐ Πύλον ἡμαθόεσσαν ἔχεις, Νηλήϊον οὔδας·
Ἄντιλοχον δεδάχηκα, τεγὴν δ' οὐκ εἶδον ὀπωπῆν.
(265) οὐ Φθίην χαρίεσσαν, ἀριστήων τροφὸν ἀνδρῶν·
275 οἶδα περικλήϊστον ὄλον γένος Αἰακιδάων,
ἀγλαῖην Πηλῆος, ἐϋκλείην Τελαμῶνος,
[275] ἦθεα Πατρόκλοιου καὶ ἡγορέην Ἀχιλῆος.
Τοῖα Πάριν ποθέουσα λιγύθροος ἔννεπε νύμφη.
(270) αὐτὰρ δὲ μειλιχίην ἡμείβετο γῆρυν ἀνοίξας·
280 Εἴ τινά που Φρυγίης ἐνὶ πείρασι γαῖαν ἀκούεις,
Ἴλιον, ἣν πύργωσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·

- [280] εἶ τινά που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
 ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης·
 (275) ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
 285 εἰμί, γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
 εἰμί δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
 [285] ᾧ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
 πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοὶ περ ἑόντες.
 (280) ὧν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης
 290 τείχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
 — — — — —
 αὐτὰρ ἐγὼ, βασιλεια, δικασπόλος εἰμὶ θεῶων·
 [290] καὶ γὰρ ἀκηχεμένῃσιν ἐπουρανίῃσι δικάζων,
 Κύπριδος ἀγλαίην καὶ ἐπήρατον ἤνεσα μορφήν·
 (285) ἧ δὲ περικλήϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
 295 νύμφην ἡμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,
 ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης,
 [295] ἧς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τίσσα περῆσαι.
 δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθέρεια κελεύει·
 (290) μὴ με καταισχύνειας ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
 300 οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
 οἴσθα γὰρ ὡς Μενέλαος ἀνάκτιδός ἐστι γενέθλης.
 [300] οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
 καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεξόμεναι μελέεσσιν
 (295) ἀνδρῶν ἦθος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
 305 Ἔννεπεν, ἧ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
 δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἠμείβετο νύμφη.
 [305] ὄψε δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 Ἄτρεκέως, ὦ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τείχεα πάτρης
 (300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων;
 310 ἦθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
 καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
 [310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῆσι πυλάων
 πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπ' ἄλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
315 ἔφομαι, ὡς Κυθέρεια γάμων βασιλεία κελεύει.
οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίη με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
(315) [322] αὐτὰρ ὃ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
320 κυδιῶν δ' ὑπέροπλον ὑποσχεσίῃ Κυθереΐης
[325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
(320) ἰσταμένης πολὺδακρυς ἀνέστενεν ἠριγενεΐης,
πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
325 ὀξύτατον βοήωσα, τόσῃν ἀνενεΐκατο φωνήν·
[330] Παῖδες, πῆ με λιποῦσα πολύστονον ἄχετο μήτηρ,
ἢ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
(325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνήν;
Ἐννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
330 ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
[335] Ἑρμιόνην στενάχουσαν ἐπειρήσαντο γυναῖκες·
Τέχνον ὀδυρομένη, γόον εὔνασον, ἄχετο μήτηρ·
(330) νοστήσει παλίνορσος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
οὐχ ὀράας; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
[340] ἢ τάχα νυμφάων ἐς ὀμήγυριν ἀγρομενάων
ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγχθεῖσα κελεύθου,
(335) ἴσταται ἀσχαλόωσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
Ὠράων, δρυσθέντος ὑπὲρ πεδίωιο θαάσσει·
340 ἢ χροῖα πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
[345] ἄχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις.
Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
(340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάη ῥόον, οἶδε κελεύθους
ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναῖκες;
— — — — —
345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν λαύει·

- [350] ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει.
μῆτερ ἐμή, τίνα χῶρον ἔχεις; τίνα δ' οὔρεα ναίεις;
(345) πλαζομένην θῆρες σε κατέκτανον; ἀλλὰ καὶ αὐτοί
θῆρες ἀριζήλοιο Διὸς τρομέουσι γενέθλην.
350 ἤριπες ἐξ ὀχέων χθαμαλῆς ἐπὶ νῶτα κονίης
— — — — —
- [355] σὺν δέμας οἰοπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
ἀλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην
(350) δένδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῶν ἄχρι πετήλων
σὺν δέμας οὐκ ἐνόησα καὶ οὐ νεμεσίζομαι ὕλη.
355 μὴ διεροῖς στονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις
[360] νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη;
ἀλλὰ καὶ ἐν ποταμοῖσι καὶ ἐν πελάγεσσι θαλάσσης
(355) Νηϊάδες ζώουσι, καὶ οὐ κτείνουσι γυναῖκας.
ᾠς ἦ μὲν στενάχιζεν· ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν
— — — — —
- 360 ὕπνος ἐπεὶ καμάτοιο συνέμπορος· ἦ γὰρ ἐτύχθη
[365] ἄμφω ἀναγκαίη ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν·
(360) ἔνθεν ἀκηγεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι γυναῖκες.
(309) [316] 365 νύξ δὲ πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡελίοιο κελεύθους
(310) [317] ὕπνον ἐλαφρίζουσα παρήγορον ὤπασεν ἠῶ
ἀρχομένην· δοιᾶς δὲ πύλας ᾤϊξεν ὄνειρων,
τὴν μὲν ἀληθείης· κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος·
[320] ἔνθεν ἀναθρώσκουσι θεῶν νημερτέες ὄμφαι,
(314) [321] 370 τὴν δὲ δολοφροσύνης . . . . .
. . . . . κενεῶν θρέπτειραν ὄνειρων.
(362) [369] ἦ μὲν ἀλητεύουσα δολοφροσύνησιν ὄνειρων
[370] μητέρα παπταίνειν ὠϊσατο· τοῖα δὲ κούρη
ἴαχε θαμβήσασα καὶ ἀγνυμένη περ ἐοῦσα·
(365) Χθιζὸν ὀδυρομένην με δόμων ἔκτοσθε φυγοῦσα
375 κάλλιπες ὑπνώουσιν ὑπὲρ λεγέων γενετῆρος.

- (367) [374] ποῖον ὄρος μεθέηκα; τίνας προλέλοιπα κολώνας
(381) [386] μητέρα μαστεύουσα; μάτην δ' ἐπλάζετο κούρη.
(369) [376] Τοῖα δὲ φωνήσασα προσέννεπε Τυνδαρεώνη·
(370) Τέκνον ἀκηγεμένη, μὴ μέμφω δεινὰ παθούσῃ·
380 ὁ χθιζὸν με μολῶν ἀπατήλιος ἤρπασεν ἀνὴρ.
Ἔννεπεν· ἦ δ' ἀνόρουσε, καὶ οὐχ ὀρώωσα τιθήνην
[380] ὀξυτέρῃ πολὺ μᾶλλον ἀνεβρυχήσατο φωνῇ·
Ἡερίης ὄρνιθες εὐπτερα τέκνα γενέθλης,
(375) εἶπατε νοστήσαντες ἐπὶ Κρήτην Μενελάφ,
385 χθιζὸν ὅτι Σπάρτην τις ἀνὴρ ἀθεμίστιος ἐλθὼν,
ἀγλαίην σύμπασαν ἔων ἀλάπαξε μελάθρων.
(378) [385] Ὄς ἦ μὲν πολύδακρυς ἐς ἡέρα φωνήσασα
— — — — —
(368) [375] οὕτω καλλικόμοι μεθ' ἀρμονίην Ἀφροδίτης
— — — — —
(380) [387] καὶ Κικόνων πτολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλῆς
390 Δαρδανίης λιμένεσσι νυμφίος ἤγαγε νύμφην.
πυκνὰ δὲ τίλλε κόμην, χρυσέην δ' ἔρριψε καλύπτρην
[390] Κασσάνδρῃ νεόφοιτος ἀπ' ἀκροπόλης ἰδοῦσα.
Τροίῃ δ' ὕψιδόμων πυλέων κληῖδας ἀνεῖσα
(385) δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκακον πολιήτην.

ANNOTATIO CRITICA.

Titulus poematis est in M: ^{λλού}κολούθου (corr. M 2.) ποιητοῦ λυκοπολίτου ἀρπαγή (sic M 2. ex αρπαγη) τῆς (της M. 1.) ἐλένης; in ALNR: κολλούθου ποιητοῦ ἀρπαγή ἐλένης (nisi quod κολλύθου N ante corr. et ἐλένης R); Q: κολουθου ποιητοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς ἐλένης; C: περὶ ἀρπαγῆς τῆς ἐλένης; W et G (nisi quod hic θηβαίου λυκοπολίτου): κολούθου λυκοπολίτου θηβαίου ἐποποιοῦ ἐλένης ἀρπαγή; S: κολούθου λυκολίτου θηβαίου ἐποποιοῦ ἀρπαγή ἐλένης; de V nihil in Vossii excerptis notatum; in P κολούθου ἐλένης ἀρπαγή scriptum esse refert Iuliani apographon, in cuius tamen margine codicem inscriptione carere annotavi. Editionum titulos consulto omisi. **1** Νύμφαι ex νύμφαι M 2.; ξάθοιο C ante corr., ιερα M 1, ἱερά M 2. — **2** αἱ h; ad νύμφαι scholion in G: ἐπικαλεῖται νύμφας γείτονας τοῦ ὄρος Ἴδα (sic?) ἐν χώρῳ Τροίης, ἔνθα ὁ Πάρις τὰς βοῦς ἐνόμειεν, et ad ποταμοῦ Ξάνθοιο: ὃν βαθυδίνην λέγει Ὅμηρος *Ιλ. φ. πλάσας τὸν ποταμὸν ἀνδρὸς εἰσάμενον φθέγγεσθαι πρὸς Ἀχιλλέα, ὃς ἀμειβόμενος Σκάμανδρον διοτρεφέα ἀποκαλεῖται τὸν ποταμὸν.* — **3** πατρώησιν M; ἐπι M 1., ἐπὶ M 2, unde receperunt Bekk. et edd. recce., ἐνι N Q, ἐνὶ C, ἐνὶ rell. dett., quod defendit Popoff apud Graefium p. 242, feliciter, iudice Graefio. φαρμάδοι C ante corr. — **4** χῶρον M 1.; ἰδαίησιν M 1, ἰδαίησιν M 2, ἰδέησιν Q, ἐπεντυασθε M 1, cui αντελλεσθε suprascriptis M 2., ἐπ' ἀντέλεσθε LNR, ἐπαντέλλεσθαι W, ἐπαντέλεσθαι (ex ἐπ' ἀντ.) C, ἐπαντέλεσθε Q, ἐπαντέλλεσθε rell. dett. et edd. ante Bekk., qui Mutinensis vestigia premens ἐπεντύνεσθε a reliquis editoribus receptum edidit collato Callimacho h. in Ap. 8 οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε et Moscho Eur. 30 τῆσιν αἰὲ συνάθουρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο. Contra quem frustra Graef. p. 241: »Ab auctoritate Cod. Mut. pendet iudicium de verbo, quod v. 4 legendum est. Nam ἐπαντέλλεσθε poëtica imagine se commendat, neque dubius est usus medii τέλλομαι, Arat. Ph. 285. 382.; ἐπεντύνεσθε s. ἐπεντύνασθε Cod. tuetur. Callimachi similis locus nihil evincit. Multa enim a multis similiter dici potuerunt, ut ἐς χορὸν δτρύνεσθε v. 415 a Tryphiodoro dictum«. Haec Graefius, qui p. 242 addit: »Difficultas augetur mire coniunctis vocc. χορός et χορεῖται, quae res simul ad verbum constituendum facit. Prius de saltatione, alterum de carminibus argutius quam verius accipiebat

Popoff noster, felicius v. 3 ἐνὶ defendens. Si utrumque voc. sanum, χορείας interpretor de ipsis in Ida monte saltantibus sive Nymphis sive virginibus, quibus se fluvii Nymphae ad communes instituendos choros miscent, quasi esset Ἰδαίησι — κόρησιν, aut, si masculinum ferendum, Ἰδαίοισι — χορευταῖς. Sic ἐπαντέλλεσθε necessarium est. Sed f. χορός et χορεῖται hic non rectius iunguntur, quam v. 83 πλόκαμοι et χαίτη. Elegans sed non nimis probabile esset Ἔσπεροι Ἰδ. ἐπαντέλλεσθε χ. ut Ἔσπερος habet Paul. Sil. ep. 25. 28. Minus placet εἰς ὄρος v. ὡς κόραι, aut si quis in fine v. πορείαις tentaret, etsi Nonnus hoc v. frequentat, et sic utrumque verbum conveniret. — 5 θεμιστοπόλοιο M. — 6 εἵπατέ ex εἶπατέ M 2, qui in

marg. addit ἔσπετε; ἔσπετέ APS h n, ἔπεστέ L, ἔσπεται N, corr. m 1., ἐπετέ Q, ἔσπετε W, ἔσπετέ rell. edd. ante Bekk., qui εἶπατε recepit, »qua forma sola utitur Nonnus (1, 128. 5, 459 et 460. 13, 46. 16, 224. 21, 71. 25, 18. 32, 184. 34, 65. 40, 175. 41, 11. 42, 62. 47, 194 et 200 et 336 et 337)«; κελαδόντος M.; ἀπ' ὀρνύμεναι CLR ἀπορ-^vρύμεναι M, corr. M 2., »Non credam scripsisse poetam κελάδοντος ἀπορνώμεναι ποταμοῖο. Languent enim haec verba, debebatque Coluthus, si eleganter scribere vellet, omissis supra ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη, dicere, adeste a fluvio, a quo estis prognatae. Scripsit vero,

εἵπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορνώμενος ποταμοῖο
ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν. Auctorem habemus ipsum v. 70.α

Herm. p. 7 cuius coniecturam minus necessariam recepit Lehrs. — ἡγορέων (sic potius quam ἡωορέων quod enotavit Pressel) M, ἐξ ὀρέων rell. codd. et edd., in qua scriptura primus offendit Lennep Ann. p. 106 »Difficultas, quae in hoc loco explicando observabatur aliquando, potissimum in additis vocibus ἐξ ὀρέων residet; sunt enim plane otiosa et nescio quantam huic loco adimunt venustatem. Brodaeus quidem de montibus Idaeis, ubi Paris paternas oves ducebat, intelligit: quam interpretationem et ego in versione agnovi: sed vel sic durum addi illud ἐξ ὀρέων. Cum enim Nymphas impleret noster ut indicarent locum, unde venerit Paris, dum ad Helenam proficisceretur, nullo modo recte montium, ac si iam cognitus foret, mentio hic fit. Hinc suspicio dudum mihi subnata fuit, Coluthum dedisse ἐξερέω, πόθεν ἦλθεν ἀθήεα πόντον ἐλαύνων . . . Verum cum ne sic omni difficultate careat locus noster,

fere ipsi auctori hunc errorem imputandum crediderim.« Contra quem Bekker »sed nihil mutandum, si quidem non locum indicat particula *πόθεν*, sed causam. Ut apud Nonnum 23, 79. 24, 302. 30, 152. 33, 307. 47, 373« quibus locis Schneider p. 424 alios addidit 2, 607. 7, 292. 8, 78 et 207. 23, 79 et 183squ. 38, 99. 47, 414. 48, 760 et 818squ. Paraphr. § 121. ι 97. Probavit Lennepii coniecturam Phil. Scio, improbavit Harles, qui Brodaeii explicationem sequitur, et Iulien. Ipse Schneider codicis Mutinensis scripturam *ἡγορέων* recipiendam dixit, quod vocabulum sive recta via ex *ἡνωρ* (Hesych. cfr. *ἀνόρεος*, *ἡγόρειος*, *ἡγορέη*, *ὑπερανόρεος*, *ὑπερήνωρ* et *ὑπερηγορέων*, *ἀγήνωρ* et *ἀγηγορέων*) formatum sive ex *ἀγηγορέων* vel *ὑπερηγορέων* decurtatum esse putavit ex ratione de qua docuit ad Nicandr. Ther. 482. Sed equidem neque a Collutho nova vocabula insolentius ficta esse comperi neque lectores eis quae Schneider nimis arguta contra vulgatam lectionem attulit offendi posse credidi. Sunt autem haec (p. 424. 425): »*ἐξ ὀρέων* aliquid habet incommodi. Nam quum mirabundus poeta quaerat, cur insuetum sibi mare Paris petierit, quis non huic exspectet opponi potius terram vel continentem quam montes? nam si quis negaverit montes hic opponi mari, patet ita et otiose additum esse *ἐξ ὀρέων*, nec potuisse eleganter eo enuntiationis loco poni, ubi omnis in haec verba vis cadit. Itaque ut recte habet v. 201 *ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἡλλάξατο πόντον*, ita hoc loco credibile est poetam scripturum fuisse *ἐκ γαίης* vel *ἐκ χέρσου*«.

Hermanno p. 7 »*ἐξ ὀρέων* etsi per se non suspectum est, tamen adeo mira est scriptura cod. Mut. *ἡγορέων*, ut non inepte quis possit coniecere, *κελάδοντος ἀπορνύμενος ποταμοῦ ἡϊόνων*. Fallitur enim Buttmanus in Lexilog. vol. II p. 22 *ἡϊόνας* fluviis tribui negans: v. Apollon. Rh. II 659.« *ἐξ ὀρέων* recte retinuit Lehrs. — *ποθεν ηλθεν* M; *ἀηθέα* ex *ἀηθεα* M 2., *ἀηθέα* ACNPS hn Harl., *ἀήθεα* Q [LW] et sic tacite corr. Bekker. »Ceterum ne quis pro *ἐλαύνων* futurum ponendum fuisse putet, conferat Isocrat. Evag. 14, *ἦλθον ἰκετεύοντες*, Plat. Phaed. p. 116 C *ἦλθον ἀγγέλλων* etc.« Schneider p. 425. —

v. 7 *ἀγνώσσω* ex *αγνωσῶν* M 2. *τί δε* M (corr. M 2.), *τί δαί* ACLNPSVW Bekk. Iul., *τί δ' ἄν* R, *τί δὲ* Q edd. ante Bekk. et Lehrs, et diserte probavit iam ante Hermannum (p. 8.) Lennep his verbis »cod. Voss. Reg. A. et Ambr. *τί δαί*. quod, si interrogative, ut in nonnullis edd. locus capiatur, rectius et *ἀττικώτατον*,

a Colutho tamen profectum non videtur«. Graefius qui *δαί* non esse horum poetarum recte monuit, *τί δ' αὖ*, »quo et altera lectio *δ' ἄν* ducit«, coniecit p. 242 et Observv. critt. in Tryphiod. p. 233. — 9 *ἀρχ.* ex *αρχ.* M 2, *ἀρχαικάκων* Ald. n; corr. etiam Perdr. *πόντον*

ex παντον M 2; *γαῖαν* LP; *ὀρίνη* MP, *ὀρίνει* Q, *ὀρίνει*⁷ NR. *τίνα πόντον* *δοῦ καὶ γαῖαν ὄρινεν* scripsit probante Harlesio Lenn. cum vulgata »nullo modo commodum admittant sensum«, suamque coniecturam Q libri scriptura *ὀρίνει* firmari crediderit; »facillimo enim errore e litera N altero latere eraso, oriri potest I, quod in Codicibus manu scriptis non raro accidisse, nemo, qui eos oculis usurpaverit, infitias ibit«. Vulgatam defendit Bekker: »eadem structura Nonnus 11, 288 *τί χρέος ἦν, ἵνα πόντον ἀμείλιχον ἠμιοχέυης*«. — 10 colon om. MR et fort. alii codd. *ὠγυγίη* M, Bekker, et rell. edd., *ὠκυπέτη* codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui Dausqueii coniecturam *ὠκυπέτης* recepit et addit: »Cur tamen et illud sibi suspectum dixerit, causam nisi levissimam video. Si forte aliquid tentandum, non alienum foret: »*τίνα πόντον δοῦ καὶ γαῖαν ὄρινεν Βουκόλος ὠκυπέτης· τίς δ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή*. Velocitatem Paridi apprime convenire, tum quod amore in quo nulla unquam mora datur, flagraret, tum quod velox admodum fuerit, liquet«. Caeterum *ὠγυγίην ἀρχήν* pro *πρώτην ἀρχήν* nimis tumide dictum esse ratus, Tournier p. 9 *ὠλυγίη* pro *ὠγυγίη* coniecit, collato Hesychio (*ὠλυγίων· σκοτεινῶν· κακῶν· μακρῶν· ὀξέων· μεγάλων*) és Scholio ad Apoll. Rh. IV 1258 (*Διωλυγίης· σκοτεινῆς· ἢ διωλυγίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ διηκούσης*). — *τις* MNPQW; *νείκεος* Q; *ἀρχή* M; — 11 *καιαθανάτοισι* M; *θεμιστεύσωσι* M, Bekker, et rell. edd., *θεμιστεύωσι* codd. dett. et edd. ante Bekker.; *νομῆες* ex *νομῆς* m. pr. in C. — 12 *τις δε* M; *δικασπολή* A; *ἔκλυε* CLNP; *νόμφης* ex *νόμφεις* M. — 13 *ἀργειης* M 1, *ἀργειης* M 2. — *Ἀργείης· ἀτὰρ αὐταί* metri nimirum causa conii. Wernike ad Tryph. p. 39.; *ἐδηγήσασθε* M 2 ex *ἐδηγήσασθαι*,

ἐδηγήσασθαι Q (corr. m. rec.); *μολούσας* conii. Hemsterhusius in notis ad Lucianum Tom. I p. 252 et Lennep in notis, ubi: »Si vulgatae standum, de ipsis Nymphis Troianis haec intelligenda: si tamen mecum reponas *μολούσας*, de deabus Iunone, Venere et Minerva, quarum mentio vs. 11 iam facta, ad Idam properantibus capi debet«. Contra quem Herm. p. 8. 9 »*μολοῦσαι* si ex Hemsterhusii coniectura in *μολούσας* mutaretur, antea scribendum erat *ἀθανάτησι*. Sed recte librorum scripturam servavit Iulianus, defenditque censor Heidel-

bergensis in Annalibus 1824. P. V p. 501seq. Neque enim dicit poeta, vos deas a Paride indicatas (!) vidistis, sed vidistis iudicem Parim et victricem Venerem«. Consentit Graefius p. 242 »recte Popoff meus *μολοῦσαι* constantem librorum lectionem defendit, quam sine omni causa deseruit Bekkerus, eo peius faciens, quo minus commemoratis vv. 15. 16. Paridi et Veneri convenit accusat. foem. *μολούσας*, qui ne addita quidem post v. 16 Iunonis et Minervae mentione, propter praecedens et proximum Paridis nomen, satis aptus fuisset. Neque vero necesse est, de omissis eiusmodi versibus cogitare, quia satis erat, iudicem commemorasse et de Deabus eam, quae palmam reportaverat. In antecedentibus autem, ut in communi sententia, ita communi etiam genere de *ἀθανάτοις* v. 11 non *ἀθανάταις*, recte locutus est poeta, ut neque huc foem. *μολούσας* referre liceat«. Similia protulit Iulien p. 59. *μολοῦσαι* probavit etiam Iuliani censor Gottingensis. (K. O. M(üller?) in Göttinger Gelehrte Anzeigen 1825 p. 1545 — 1549). — 14 *ἰδαίη|σι κάρηγον* M, ut *σι* ad *κάρηγον* non ad *ἰδαίη* pertinere significetur; *ἰδαίης κάρηγον* codd. dett. et edd. ante Bekkerum, nisi quod in L colon post *ἰδαίης* est, *καρηγον* V; A *κ||ρηγαι* (*ι* in ras. a m. 2 *ον* superscriptum a m. 2), et *δικάρηγον* G habet quod Steph. Lect. et Portus ediderunt; »quodsi legas *δικάρηγον* seu *τρικάρηγον*, constabit versus« Neander in marg. — Lennep postquam tria Idae promontoria a veteribus commemorari exposuerit, sic pergit »Melius paulo huic loco consultum fuisset, si alterum *τρικάρηγον* substituissent. Idam *τρικάρηγον*, non vero *δικάρηγον* Colutho fuisse, ex ipsius Phalacrae hoc loco mentione patet. Sed nec ipsum illud *τρικάρηγον*, etsi acute excogitatum et prima specie commendabile admodum, ferri potest: si enim Phalacra unum e tribus promontoriis fuerit, nullo modo commode dici posset *τρικάρηγος πρηῶν Φαλάκρης*, nisi statuas *ἐπὶ πρηῶνα τρικάρηγον Ἰδαίης Φαλάκρης* positum esse modo poetis familiari pro *ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης Ἰδαίης τρικαρήνου* idque pro *ἐπὶ π. Φ. Ἰδης τρικαρήνου*, quemadmodum *σεληναίη* pro *σελήνη*, *Ἀθηναίη* pro *Ἀθήνη*: quod tamen probabile haud videtur. *Ἰδαίη Φαλάκρη* omnino adiective capio, quemadmodum v. 4 *Ἰδαίησι χορείαις*, v. 69 *Ξάνθος Ἰδαῖος*, v. 100 *Ἰδαίη ἄκρη*, v. 116 *Ἰδαῖα ὄρη* et aliis in locis. Nihil adeoque superest, quam ut aliunde commodiorem scripturam circumspiciamus«. Quare p. 109 ex libri Ambrosiani scriptura *κρηγας* (sic enim ei ex hoc libro falso relatum

erat) profectus simul collato Homericο πολυπίδακος Ἰδης, id quod Ioanni Piersono quoque in mentem venerat, εὐκρηγον ἐπὶ προγῶνα Φαλάκρης coniecit, Harlesioque probavit. Quam coniecturam qui ea de causa Wernikium secutus spreuit Bekker, quod poetae Nonnum imitati non continuaverint spondeos, merito reprehensus est a Graefio p. 242, ab Hermanno p. 8, et a Schneidero p. 431 collatis vss. 13. 21. 32. 59. 61. 83. 127. 132. 137. 146. 205. 236. 241. 282. 365. 370. — »Fallitur etiam censor Bekkeri Halensis (a. 1816. nr. 173. p. 585 ss.) εὐκρηγον proponens. E cod. Mut. Ἰδαίης κάρηνον eliciendum f. Ἰδαίης ἀκάρηνον, si e geographis probandum, cacumen hoc caeteris obtusius fuisse. Si τρικάρηνον praefertur, Phalacrae nomen poetice de toto monte Ida accipi debet«. Graef. p. 242. Graviores molitus est Schneider p. 431, qui non solum Idam, sed etiam Phalacram fuisse tricipitem veterum scriptorum testimoniis nondum probatum esse Bekkero τρικάρηνον recipienti obiciens, ἐθήγησασθε, μολούσαι Ἰδης ἀπὸ κάρηνον, ὑπὸ προ. Φ. scripsit, integrum, non truncatum κάρηνον propter librorum consensum putans, »corruptum autem Ἰδαίης vel Ἰδαίησι, quo adiectivo quum saepius usus sit Colluthus — cfr. v. 4. 70. 101. 118. 201. — videtur huius rei memoria transversum egisse eum, qui in codice scriptum invenerat sic: Ἰδης^{αι} κάρηνον, ut in αι latere putaret non omissum primum, tum suppletum et mox evanidum ex parte adiectivum ἀπὸ, sed vocis Ἰδης correctionem«. Ego τρικάρηνον, Bekkero, Iuliano, Hermanno (p. 8) et Lehrsio probatum retinui, et cum Iuliano per hypallagem pro ὑπὸ Φαλάκρη, προγῶνα Ἰδης τρικάρηνον dictum esse puto; haud aliter v. 100 Ἰδαίην ἄκρηνη ὄρεος pro ἄκρηνη Ἰδαίου ὄρεος scripsit noster. — ὑπο M 1. ἐπὶ suprascriptum M 2, ut habent codd. dett. et edd. ante Bekker., φαλάκρας M, corr. M 2. — 15 πάριν MSW [G] C post corr. et edd., πάλιν LNQR, πάριν A, in quo ρ a m. 2 ex λ ut videtur; οἰονόποιοισιν M, lineolas et ν ἐφελκυστικόν add. M 2. qui in marg. οἰονόποιοισι adscripsit. — 16 Quamquam verbum ἀγάλλεσθαι absque adiecto dativo in Collutho poeta parum eleganti ferri posse existimaverit Lennep, tamen in nostro poemate nusquam ἀγάλλεσθαι nude positum reperiri monens in notis βασιλεία pro βασιλείαν coniecit, quam coniecturam in Addendis improbavit a Ruhnkenio per litteras erroris admonitus collato Oripiano Hal. IV 328. 360. Nonno Dion. 9, 242; 46, 240. — ἀγαλλομένην M, sed spiritum addidit, α suprascriptum M 2.; αφροδίτην M.

— 17 ὡς P; ὦ pro vulgate ὁ M; δ ego scripsi. De ὡς ὁ μὲν cfr. Herm. p. 9 »Hic vero ubi nihil praecessit, quo referatur illud ὡς, non video, quomodo eo uti potuerit poeta. Nam si Homerus Iliadis librum XII verbis illis ὡς δ μὲν et alias rhapsodias similiter incepit, intelligere debuit Coluthus, factum id esse sic, ut praegressa respicerentur. Censor Heidelbergensis p. 509, comparandum fuisse ait Homericum Od. I 11. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὸν ὄλεθρον, Οἴκοι ἔσαν aliaque in medias res rapiencia exordia. Horum vellem exempla, quae similia essent, dedisset. Nam . . . addendum erat, referri ἔνθα ad verba v. 2 posita, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, itaque indicato iam tempore recte dictum esse. Coluthus nisi fallor scripserat τοῖσι μὲν, ut intelligerentur ex re ipsa convivae in nuptiis Pelei. Error fortasse ex eo natus, quod in antiquissimo codice scriptum erat οἴσι μὲν, omissa littera initiali, quae ut in ipsius narrationis exordio post esset rubro pingenda«. Schneider p. 432 collato Stasino (fragm. in schol. ad Il. α 5) ἦν δτε μυρία φῦλα et Anth. Pal. I 92 ἦν δτε Χριστὸς ἴαυεν et de aliis similibus ad Schaeferum ad Bosii ellipsis. p. 543 et Naekeum opusc. I p. 238 lectores remittens, ἦν μὲν δθ' ὑφιλόφοισιν coniecit, pro quo evanidis iam codicis archetypi litteris male ὡς ὁ μὲν scripserit aliquis in-tempestiva recordatione ex vv. 77. 121. 145. 190. 363. 385 ductum. Lehrs in praef. p. VIII vulgatam retinuit »quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quae suspicio in his carminis centonibus facillime movetur«. Neque tamen lacunae signa posuit. Hermanni τοῖσι non habere quo referatur, recte perspexit Schneider p. 432, cuius coniecturam quin recipiam vitiosus ut videtur hiatus vetuit. cfr. Ludwig Beitr. z. Kritik des Nonnos p. 33. — υφιλόφοισιν M, ὑψηλόφοισιν Q Ald. n, quod corr. etiam Perdrier. ὑφιλόφοισι C, ὑψηλόφοισιν G; ενούρεσσιν M 1. ἐν οὔρεσσιν m. rec. in M. αἰμονιῶν M. — 18 νυμφιδῶν M 1. νυμφιδίων M 2. — 19 Ζῆνος Ubel. n.; ἐωνοχέει M, ἐωνοχέει G; γαννυμήδης ACLN; — 20 κυ||δαίνουσα C; — 21 λευκόλενον C; ἀμφιτρίτην^σ M (corr. M 2), ἀμφιτρίτης^ν R; — 22 ζεὺς M (corr. M 2.); ἀπουλύμποιο M 1., ἀπ' οὐλ. M 2. οὐλόποιο C. — Post hunc versum fortasse excidit versus, qui verbum ex v. 20 minus commode subintelligendum continuerit. — 23 μελισσίεντος M; ἀπευοδμου M 1., ἀπευόδμου M 2.; ἐπεσσυμένων G et Porti ed., ἀπεσσυμένων (ἀπεσσημένων ante corr. Q) rell. dett. et edd. omnes praeter Lehrsium, qui ἐκ δὲ Μελισσίεντος ἀπ' εὐόδμου Ἐλικῶνος edidit ex

Hermanni sententia, qui p. 10 vulgatam scripturam correctori debere vidit »sed is, ut oportebat, *ἐπεσσυμένων* scripserat [non credo] quod est in cod. Goth. [pessimae notae]. Pro ea voce genuinam scripturam dedit cod. Mut. *ἀπ' ἐβόδμου*. Ea mirum est nec Iulianum, qui Nicandrum Ther. 11 [*Ἀσκραῖος μυχάτοιο Μελισσήεντος ἐπ' ὄχθαις Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησσοῖο*] eiusque scholiasten attulerit [p. 5 ed. Keil: *Μελισσήεντα δὲ φησι τὸν τόπον τοῦ Ἐλικῶνος, ἐν ᾧ εὔρε τὰς Μούσας, ὅς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ Μελισσέως βασιλεύσαντος τοῦ τόπου*] nec censorem eius Heidelbergensem, qui adnotationem Iuliani tractaverit, uti scivisse. Aliter vidissent *Μελισσήεντος* loci in Helicone nomen esse proprium«. Probavit haec etiam Schneider p. 422. — *ἐλικῶνος* MCQQGL, *λιγ.* ex *λυγ.* C; *ἀγων* M 1. *ἄγων* M 2; *χορον* M 1., *χορὸν* M 2; *ἦλθεν* ex *ἦλθεν* M., *ἦλθε* C. — vv. 25 — 26 olim post v. 38 legebantur. 25 *χρυσείοις* M 1. *χρυσείοις* M 2.; *δ' ἐκάτερθε* || M; *τῆνασσόμενος* Q; *πλοκάμοις* M; — 26 *κέρσε κόμης ζεφύρω* M; *στιφελίζετο* A Q; *χαῖτας* M; *χαίτης* *rell. codd. et edd. post Bekker., χαίτην* *edd. ante Bekker.* Cum Bacchum per vocem *βότρως* significari crediderint plerique critici ante Graefium, Lennep in notis et in *Animadv.* p. 116 *χρυσείοις δ' ἐκάτερθ' ἐπινεισόμενος πλοκάμοισι* coniecit, quoniam »cum noster hic procul dubio voluerit, Bacchum etiam iuxta cum aliis diis ad Pelei et Thetidis nuptias profectum esse, necessario verbum aliquod motum significans desideratur . . . . Praetera *βότρως*, vel, ut recte clar. D'Orville emendat, *βότρον*, si iam cum *χαίτην* iungas, facile liquet illud *χαίτην* in *χαίτης* mutandum, quemadmodum in quatuor minimum Codicibus exaratum«. Idem Lennep recte intellexit hos versus aliunde in locum quem occupabant, illatos esse: »Loquitur [Colluthus] de Eride, quam a Peleo contemptam canit. Nullae itaque hic Baccho partes. Ut male divulgata, quaeque coniunctim a Colutho scripta fuerant, in pristinum ordinem redigantur, bini hi de Baccho versiculi ad praecedentia migrare debent, ubi sive post versum 27 sive post versum 31. seu v. 33 collocentur parum refert. Interea cur a summi D'Orvillii (cuius consensu mihi gratulor) post versum 33. collocantis sententia discedamus causa nulla est. Verba viri clar. sunt: . . . . hi duo versus de Baccho collocari alio loco et commode post versum 33 debent«. Melius Iuliano, qui hos versus in pristina sede a se relictos: »Aureos vero utrinque agitatus secundum cincinnos Racemus comae intonsae (i. e. coma intonsa) vento

excutiebatur« vertit, Graefius p. 243 post v. 24 eos collocandos esse dixit sic scriptos de intonsa Apollinis coma: χρυσεΐης δ' ἐκάτερθε τινασσομένης πλοκαμῖδος Βότρυς ἀκερσεκούμης Ζεφύρω στυφελίζετο χαίτης. Quam coniecturam non recepit Lehrs, licet qui eandem transpositionem invenerat Hermann p. 10, perelegantem eam esse iudicaverit. Lenius Schneider p. 422. 423 laudata transpositione nihil nisi τινασσόμενος in τινασσομένου mutavit »ubi τινασσομένου significat properantis [quod fieri posse vix credo] cui dativus χ. πλοκάμοισι eadem ratione est additus atque eius modi locis quales sunt Hom. II. II 148 λήιον — ἐπί τ' ἡμῦν ἀσταχύεσσιν aut Nonni Dionys. II 80 κυλινδομένων κυπαρίσσων ἀρχμηροῖς πετάλοισιν«. Mihi nulla mutatione opus esse videtur, modo cum Lehrsio vertatur: »aureis autem utrimque agitatus cincinnis capillus intonsus Zephyro concutiebatur comae«. — 27 μεθ' ὠμάρτησε M 1. et Q, μεθωμάρτησε M 2., μεθωμάρτησε APSW edd. ante Steph., μεθ' ὠμάρτησε CLNR Bekker. Iul. Lehrs. μέθ' ὠμάρτησε rell. edd. Restitui μεθώμ., ut etiam Graefius p. 243 correxit. — 28 οὐδ' M 1., οὐδ' M 2.; οὐτω pro αὐτῇ Anon. improbante Lennepio; ἀρμονίης M 1., ἀρμονίης M 2., ἀρμονίης C, ἀρμονείης A, ἀρμοδιης Q; ἀφροδίτη M. De hoc versu quem recte Lehrs »neque ipsa regina etiam coniugii, Venus« vertit, nihil nisi virorum doctorum annotationes subiciam. »Brodaeus reliquis rectius καὶ superfluum esse et βασιλειαν Ἀρμονίης more nostro familiari admodum coniungendum vidit. Ita Χαρίτων βασιλεια v. 16. θαλάμων βασιλεια v. 137. γάμων βασιλεια v. 306. Minerva πολέμων βασιλεια v. 89. σακέων βασιλεια v. 174. Bacchus ἡμερίδων βασιλεὺς v. 258. Cum tamen non nihil offendant addita vocula καὶ, pro eo fere scribendum suspicaret καθ' et unica litera vocis Ἀρμονίης mutata: Οὐδ' αὐτῇ βασιλεια καθ' Αἰμονίης Ἀφροδίτη. Ordo est: οὐδ' αὐτῇ β. Ἀφροδίτη δῆθουνεν ἐρχομένη καθ' Αἰμονίης ἐς ἄλσεα Κενταύροιο. . . . D'Orville . . . vulgatae praefarendum existimavit μεθ' Ἀρμονίης Ἀφροδίτη a qua emendatione forsitan non discedendum«. Lennep. Iulien qui Lennepium immerito obiurgat, quasi ille Ἀρμονίης hoc loco Veneris filiam esse statuisset, probante censore Gottingensi locum sic vertit »Neque ipsa regina amatorii nexûs Venus Cunctata est veniens in nemora Centauri«. Tum Graefius p. 243 »Locum impeditissimum qui hyperbaton amant, fortasse satis expeditum putabunt, iunctis verbis οὐδὲ καὶ αὐτῇ βασ. Ἀρμ. Ἀφρ. quibus non invidemus. E coniecturis facillima est Lennepii καθ' Αἰμονίης, versu 17. facile stabilienda; habet etiam, quod placeat, Dorvillii μεθ' Ἀρμονίης, probandum

f. v. 375 modo nexus ibi sanior esset. *Literarum apicibus insistens censor Hal. l. c. eliciebat Ἀπάτης βασιλεία καὶ Ἀρμονίης*: ita posses et ἄκτης βασ. ut nota est Venus in litoribus culta, cfr. v. 202. s. et faceret eiusmodi Venus litorum ad Thetidem marinam; sed utrumque non minus alienum est ab ἁρμονίᾳ, quam si quis Ἄτης scriberet. Sed hac via offerret se etiam ἀγάπης βασ. aptum ad sensum, modo idonea poëtae auctoritate haec vox confirmari posset. . . . Iam coniecturis latus patet campus: οὐδ' Ἐρατοῦς β. οὐδὲ Πόθου β. οὐ Χαρίτων β. οὐδὲ γάμου β. οὐ κοίτης β. aut denique οὐδ' εὐνής β. in quod et Dem. Popoff incidit, omnium f. optimum cfr. 202. Et ut nihil intentatum relinquamus, fortasse Ἀφροδίτη est interpretamentum, cum poëta dedisset: οὐδ' αὐτὴ βασιλεία καὶ Ἀρμονίης γενέτειρα, si quidem et mater et regina Harmoniae Venus dici poterat. — »Censor Heidelbergensis coniecit συναρμονίης, quam vocem Schneiderus in lexicon suum ut valde dubiam nescio unde intulerat. Passovius omisit. Wernikius [ap. Bekkerum] alium requiri genitivum videns, latere eum in voce αὐτὴ putabat. Ita sensit etiam qui οὐδ' Ἀπάτης βασιλεία coniecit, quod non convenire huic loco recte monuit Graefius. Si genitivis aliis opus est, tale quid scriptum suspicari licebit, οὐδ' αὐτὴ βασιλεία χοροπλεκέων ὑμεναίων καὶ γλυκεροῦ πόθοιο καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτη. Sin minus potuit ille scribere καθ' ἁρμονίην, ut μεθ' ἁρμονίην Ἀφροδίτης scriptum est v. 375. Sed si verum fateri oportet, nihil hic certi sine libris inveniri potest. Hermann. p. 10. — Tournier p. 9. 10 vulgatam lectionem, quam retinui, ineptam esse contendit, cum nihil aliud significare possit, quam »neque Venus, quae ipsa connubio praeest, id est, quae connubio haud secus atque Iuno, vera connubii dea, praeest«, et hanc quoque sententiam, male non ante αὐτὴ posita vocula καί, non satis correcte exprimat. Deinde pergit: »οὐδ' αὐτὴ progressum quendam orationis denotat, qui nullus est, si ab Iunone deorum regina ad Venerem procedit poëta, praesertim cum Iuno sola connubii regina iure ac merito dici possit«. Quare transpositis hemistichiis locum sic constituit:

τῶν δὲ μεθ' ὠμάρτησε καὶ Ἀρμονίης Ἀφροδίτη.
 Οὐδ' αὐτὴ βασιλεία κασιγνήτη Διὸς Ἥρη
 ἐρχομένη δῆθυνεν ἐς ἄλσεα Κενταύροιο.

Quod significare vult »Cum Apolline et Musis autem et cum Harmonia, quae Musarum mater audit apud Euripidem (Med. 830) venit Venus. Immo Iuno quoque . . .« Quae licet acute excogitata

et probata etiam Schneidero rec. p. 195 mihi propter nimis contortum in priore versu verborum ordinem placere non potuerunt. —

29 *ερχομένη* M 1. δ' ἤθουνεν M ante rasuram; δ' ὄδουνεν C; — **30** *ἀσκησα* L et CN ante corr.; *ἀσκήσουσα* coni. Tournier p. 11. licet memor Nonni Dion. XLIII, 432 καὶ στέφος ἀσκήσασα. — ἤλυθε M; — **31** *τόξευ-*
τῆρες C. Hunc versum post. v. 35 ponendum esse perpulchra est Tournierii coniectura p. 11. cfr. Nonn. Dion. XLVIII, 268

*ἴστατο παρθένος Αὔρη
Ἄρτέμιδος μετὰ τόξον ἀήθεος ὑφ' ὀθεν ὤμου
ἀγρευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.*

Sicut Minerva ad Thetidis nuptias accedens galeam, Mars autem thoracem deposuerat, sic Diana consuetam pharetram venatoriam relinquens Amoris pharetram assumpsit. Laudavit hanc Tournierii coniecturam etiam Schneider. rec. p. 195, neque tamen eam recipere ausus sum, cum versu 31 a pristina sede remoto nimis abrupta et sicca quae de Suadela narrantur fiant. — **32** *βριαρύν* G; *βριαρῆν φαλαρειαν* M, in cuius margine M 1 (vel M 2) *τρυφάλεια* ut videtur adiecit. *τριφάλειαν* codd. dett. et edd. post Lennep. et fort. etiam aliae. *τρυφάλειαν* quod habet etiam n et ed. Schaeferi (*τρυβάλειαν* h) ex M margine reduxi; etiam apud Nonnum nunc *τρυφάλεια* editur. — **32** *ἀποκροταφοιο* M 1, *ἀποκροτάφοιο* M 2, CQ; *μεθεῖσα* ex *μεθῆσα* M 1. — **33** *ὠμαρτησε* M, *ὠμάρτησε* Q, *ἀμάρτησε* h; *γάμων ἀδίδακτος* M, *γάμων δ' ἀδίδακτος* A CLNPQRSVW (fort. omnes dett.) hn et aliae edd. antiquae; »mutarunt vir doctus ad Ald. Ed., Brodaeus, alii, et sic recte locum adduxit Pergerus ad Hesych. v. *Ἐύγαμος* Lenn.; — **34** *λητωὰς* ACLNQR, *λητωῖς* SVW, *λητωῆς* P, *λητωῖας* h, n, Ubel. — **35** *αρτεμις* M 1.; *ἡτιμησεν* M 1 ex *ἡττημησεν*, accentum add. M 2.; *ἀγροτερη* M 1.; — *εοῦσα* M; — **36** *ὄλος* N, et M 2 ex *οιος*; *δε* M 1.; — *κυανέην* LNP (qui *κυνέην* habet in marg.), R, *κυ||νέην* C et A in quo η ex α factum est a glossatore; *κρανέην* W, sed *κυνέην* in marg., *κυανέον* Q; *εὔχος* P sed *ἔγχος* in marg., *εὔχος* R, *εὔχος* W; — *ἀειρων* M; — **37** *ες* M 1.; *ἠφαίστοιο* MAPQ, *ἠφέστοιο* C; *σιδηρεος* M, *σιδήριος* AQ; *ερχεται* M 1; *ἤλυθεν* suprascriptis M 2., idem habent codd. dett. et edd. ante Bekker.; *ἀρης* M 1., *ἄρης* M 2. — **38** *τῆνος* vel *τῆνος* edd. ante Brodaeum, *τοῖος* codd. (etiam V) praeter G (et R?); *ἄτερ* AQ; *θωρηκος* M, *θώρυκος* A Q Harl., *θώρηκος* sed η ex corr. C; *δικτοῖο* C; — **39** *ἐχόρευ||εν* C; *ἀγέραστον* M; *ἑάσας* M Bekker. et rell. edd. *ἑάσαι*

ACN, *ἔᾱσαι*^ε P, *ἑάσαι* LSQ, *ἔᾱσαι*^{αι} SW, *ἔασεν* V, *ἑᾱσαι* CN [GR] edd. ante Bekker. — **40** *χειρῶν ἀλέγιζε* M; *εμπάζετο* M 1; — **41** *ἦ δ' εγο, ἦ δ'* ut videtur M 2 ex *ἦ δ'*, *ἦ δ'* P, *ἦ δ'* rell. codd. et edd.; *βησσήεντος* M 1. *ποιή* suprascriptis M 2. *ποιήεντος* rell. codd. et edd. praeter Bekker. et Lehrs., qui *βησσήεντος* probatum etiam censori Gottingensi, quod Lehrs tamen per herbido vertit, ex M 1. receperunt. Idem ego retinui, licet *νομοὺς κατὰ ποιήεντας* in hymno in Venerem v. 78 et similia alibi legantur. — *ἄπο πλάγχθεισα* M, *ἀποπλαχθεῖσα* C, *ἀποπλαχθεῖσε* L, *ἀποσπλαγχθεῖσα* G; — **42** *ἐρμαίνησιν* G; *ἐν* M, *ἐνι* O Q; *ξυλόχοισιν* ex *ξυλοχοῖσιν* M 2., *ξηλόχοισιν* L, *ξυλόχοισι* C; — *ἀλάται* ex *ἀλάται* M 2., *ἀλάται* P n, *ἀλάται* h; — **43** *ἐλ.* ex *ἐλ.* M 2., *ἐλατῆρι* CP; — **44** *βαρουζήλοισι* C; — **45** *δαίτας* LN Q; *ὀρόνοι* M, *ὀρίνει*^{οι} NR, *ὀρίνειν* Q; — **46** *πολλάκις δ'* Q; *εὐλάϊνος* CL Q; *ἀποκλεισμοῖσι* M, *ἀποκλ.* NP Q W; — **47** *ιστατο* M; *παλινορσος* M; *εφέζετο* M, *εφέσετο* R; *γαίης* M, *γαίης* L; — **48** *οὐδ' ἀκόλπος ἀραξε* M, *οὐδέ τε κόλπον ἔρουξε* rell. codd. et edd. ante Bekkerum, qui primus Lennepii coniecturam *εὐρέα κόλπον* recepit et insuper M libri scripturam *ἄραξε* retinuit. Praeterea *εφρασσατο πετρην* M; *ἐφράσατο* PSW, *οὐ φράσσατο* C. Sed iam audiamus criticos de vv. 47—48 vexatissimis. Brodaeus *χειρα δὲ γαίης Ὀυδέ τε κόλπον ἔρουξε* coniecit, probante Neandro (in cuius editionis margine tamen *κόλπον* commendatur) et Ubelo. Vossius in Observv. ad Catullum, Epithal. Pel. et Thet. v. 258, p. 223 mire: *χειρὶ δὲ λαιῆ Ὀυδέ τε κόλλοπ' ἔρουξε καὶ ἦν ἐφυράσσατο πέτρην*, vel *καὶ ὄν ἐφυράσσατο πέτρον*. Dorvillius: *χειρὶ δὲ γαίης Ὀυδας πολλὸν ἔρουξε καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέτρην* collato Homero Il. X 563 (*πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφύρβην χερσὶν ἀλοῖα Κικλήσκουσ' Αἰδὴν καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν* et Quint. Sm. XI 23) vel *ἄραξε* pro *ἔρουξε* collato Orpheo Arg. 439 (*οὐδας δ' ἦραξεν ὀπλῆσι*). Lennepius *χειρὶ δὲ γαίης εὐρέα κόλπον ἄραξε* commendavit, quod etiam Iulien recepit, qui praeterea recte improbavit veterum interpretum sententiam, lapillum flammae accendendae causa in terrae visceribus frustra ab Eride quaesitum esse sibi persuadentium. Tum Graefius p. 244. »Lennepii coniecturam edidit Bekkerus, non ita certam. E cod. M. *οὐδ' ἀκόλπος ἄρ.* exsculpi posset iisdem paene literis *οὐδας ἄνοπλος ἄραξε* κ. si f. facili errore scriptum *ἀνόλπος*; sed numeri sic corrumpuntur: ∪ _ ∪ | ∪ _ ∪ | neque simile quid alibi Tryphiod. aut Coluthus commiserunt. Itaque, reliquis Codd. comparatis, proximum fuerit: *οὐδε*:

κόμπον ἄραξε κ. cfr. v. 55 aut *χειρὶ δὲ γαίης θυάδι κόμπον ἄραξε κ.* Lennepii coniecturam improbavit etiam Hermann p. 10—11, quia. »nisi quod grammaticae non repugnat, nihil haec coniectura habet laudabile. Nam ne commemorem ineptum [?] hic epitheton esse *εὐρέα*, quae illa tam singularis ratio est furoris significandi, manu terram percutere? Immo qui ita sunt irae impotentes, solent se ipsos totos in terram fligere et humi volvere. Idque etiam Eridem fecisse dici vel corruptum illud *οὐδέ τε* monere debebat, in quo quis non statim videat *οὐδεὶ* latere? Confirmat hanc emendationem scriptura codicis Mut. *οὐδ' ἀκόλπος ἄραξε*. Quod si haec recte coniecimus, relinquitur ut exciderit aliquid vel ante v. 48 vel ante *γαίης*. Nam fortasse non inepte opinabimur hanc ipsam vocem aliquid contulisse, ut omitterentur nonnulla. Quum enim qui ad tantum desperationis furorem eveci sunt, crines sibi discindere atque evellere soleant, veri simile videtur, id etiam de Eride esse praedicatum: ut v. 47 scriptum fuerit *χειρὶ δὲ γαίης*, a quibus vocibus ad similes *δὲ γαίης* aberrans oculus librariorum in errorem abduxerit«. Haec Hermann, quibus Lehrs p. VIII hoc solum verum inesse putabat, »Lennepii *εὐρέα* ineptum esse; de reliquis vero longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, *ὀξέα* scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem *οὐδας* agnoscere vult, is coniiciat poetam scripsisse *οὐδας ἄκαμπτον* [quod in secundam editionem recepit] aut *ἄκαρπον*«. Quas tamen coniecturas vel propter amphibrachos contra epicorum morem continuatos recte improbavit Tournier p. 12. Omnium optime ut solet Schneider p. 411: »errare mihi videtur [Hermannus] quod ad furorem significandum Erin dici putat manu terram percutere. neque enim furentem poeta hic facit Erin, sed incertam quid agat, ut deorum epulas, ad quas sola non erat vocata a Peleo, turbet, et modo hoc modo illud consilium capientem inducit, velut terram quatit ut Titanibus facultatem det erumpendi. quo perspecto et apertum est causam non esse cur post v. 47 cum Hermanno putemus aliquot versus esse omissos, et quisvis videbit pro *ἤθελεν ὀρφναίων* v. 49 scribendum esse *ἤθελε δ' ὀρφναίων*, post *πέτρην* posita non maxima interpunctione, ut Bekkerus fecit, sed media. Sed ne sic quidem persanatus est locus. nam quum v. 48 Mutinensis habeat *οὐδ' ἀκόλπος ἀραξε*, patet aliud quid scripsisse atque Bekkerus edidit. quod quid sit incertum est«. Equidem innumeris scripturae vitiis Mutinensem librum

scatere reputans, a me impetrare non potui, ut neque ineptam neque difficilem Lennepii coniecturam non nisi propter M libri sordes spreverim. »Vir doctus ad Ald. Ed. emendaverat *ἐδράξατο πέτρην*, absque necessitate ulla non tantum, sed etiam contra poëtae mentem, qui in simili re ter minimum verbum *ἐφράσσατο* inculcavit ut v. 56 et 60«, Lenn. — Tournier p. 12 post varia tentamina (*οὐλά τε, οὐλον*) pro *οὐδέ τε* vel *οὐδ' α*, in *οὐλη* ad *χειρὶ* referendo acquievit, quod mihi iterum propter ingratam verborum collocationem non placet. Praeterea Tournier p. 13 pro *πέτρην* recte scribi iubet *πέτρη*, qua mutatione significari vult frustra inferorum et terrae auxilium ab Eride invocatum esse; conf. Hom. hymn. in Apoll. Pyth. 155. 162. 163. *χειρὶ καταπρηνεῖ δ' ἔλασε χθόνα καὶ φάτο μῦθον . . . . . Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἴμασε χθόνα χειρὶ παχειῇ Κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος· ἢ δ' ἐσιδοῦσα Τέρπετο ὄν κατά θυμόν, δέτετο γὰρ τελέεσθαι.* — Pro *οὐδέ τε* olim *ἠθάδα* conieci. — v. 49 qui in solo M apparet, libri deteriores et editiones ante Bekkerum omitunt, transposito in eius locum versu 52. — *ἦθελε δ'* pro *ἦθελεν* Schneider coniecit l. l. sine causa, cum etiam infra v. 52 copula optimo libro iubente omittenda erat. *κληίδας ἀνεισα* M, quod tacite corr. Bekker; — 50 »Defectus copulae impulit me, ut scribendum suspicer *καὶ χθονίων*« Lennep., cuius correctione non amplius opus restituto ex M libro loco. *τιτήνας* MW, *τιθήνας* SV, et θ est etiam in margine W libri. *βαρέθρων* GW; — 51 *υφιμέδοντος ἀῖστωσαι* M, *ἀῖιστῶσαι* A; *ἔδρην* MACL; — Versum 52 hoc quoque loco habent LRW (in cuius margine ante vv. 49 et 51 corruptelae signum est, et versui 51 ab altera manu *δὲς* adscriptum) et habuit etiam A, in quo tamen postea erasus est. Omittunt rell. codd. dett. et edd. ante Bekker. Ante hunc versum lacunae signa posui Schneidero obsecutus, qui p. 411 recte monuit »post v. 51 excidisse quaedam quibus exponebatur, cur istud consilium eventum non habuisset. quod ut in simili causa additum est v. 53 et v. 57, ita nec hic omitti potuit«. — 52 *ἦθελεν ἠχιεντα* M, *ἦθελε δ' ἠχίεντα* rell. codd. et edd., copulam ego omisi cum M. — *πριστῆρα* M, *παρηστῆρα* G; — 53 *ἠφραίστω* M, *ἠφ.* AQ; *ὑποεικεν* M; *ἀμαιμακέτην* M, *ἀτυζομένη* rell. codd. et edd. ante Lehrsium, qui *ἀμαιμακέτη* recepit probante etiam Tournierio p. 13. — »Relictam ceterorum lectionem tuetur Tryphiodorus v. 685 *ἠφραίστω δ' ὑπόεικεν ἀτυζόμενος χόλον ἠρης*« Bekker. sed recte contra Herm. p. 11 »id quo pacto defendendae apud Coluthum vulgatae *ἀτυζομένη* adhiberi possit, non video, nisi

quis hunc quoque *χόλον Ἡρης* addidisse credat«. *περ εοῦσα* M; — **54** *ασβεστοιο κατο πτευ τῆρι σιδῆρ* *evanida postrema littera, M*, unde *ἀσβέστου καὶ ὀπιπευτῆρι σιδῆρου* conii. Schneider p. 425 »Cui aliquid commendationis accedit eo quod Nonnicum est vocabulum: cfr. Dionys. 3, 270. 7, 193. 14, 366. 19, 5. 20, 85. 31, 225. 37, 270. 603. 695. 42, 531. Paraphr. μ 85. νν. 45 et 106. add. Ioann. Gaz. Ecphr. 2, 183.« Quem qui improbavit Tiedke (in Herma XIII p. 425) hoc argumento usus »Licet enim Nonnus nomine quod est *ὀπιπευτῆρ* saepissime usus sit, numquam tamen ita collocavit, ut post solam tertiam arsin esset incisio (v. Quaest. Nonn. p. 4)« rationis, quae inter Colluthi Nonnique dictionem et versum intercedit, oblitus esse videtur. Ante quam Schneideri emendationem novit, *καὶ ἐποπτευτῆρι* commendaverat Augustinus Cartault, (apud Tourn. p. 14) vocabulum aliunde haud notum, ut Schneider. rec. p. 196 observat. Ego vulgatam retinui, cum Schneideri coniectura sensum praebet parum aptum. — **55** *κόλπον* S, *κολπον* *αρασειν* V, atque *κόλπον* non contemnendam scripturam esse iudicavit Hermann. p. 11, refutatus a Schneidero p. 426: »at hoc si voluisset Colluthus cum Nonno dixisset *νῶτα σακέων*: cfr. Dionys. 28, 254. 34, 135. 37, 469. add. Jacobs. ad Anthol. graec. vol. VI p. 399. nunc autem *κόμπον ἀράσειν* dixit ut Nonnus dicit *δοῦπον ἀράσειν* Dionys. 5, 255. 46, 101. *ἦχὼ ἀράσειν* 7, 51. 27, 226. *ἦχον ἀράσειν* 10, 223. 16, 306, 41, 190. 43, 71«; — **56** *εἰ ποτὲ δειμένοντες* C, *δειμαίνοντες* R; *ἀναθρώσκοι ἐνωγῆν* M; *ἰωκῆν* PSW, *ιωκῆν* V et *ἰωκῆν* male receperunt Lennep. et Iulien. — **57** *οπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς* M, secutus a Bekkero et rell. edd., *ὀπλοτέρην δολίην ἐφράσσατο βουλήν* codd. dett. et edd. ante Bekker. nisi quod *ὀπλοτ.* A, *ἐφράσατο* P, m. pr. in Q, S W, *ἔφράσσατο* L, *ἐπόθησεν ἐφράσσατο* G. Iulien vulgatam lectionem defendi posse putabat, si colon ponatur post *ἀσπιδιώτην* et *δολίην βουλήν* de malo aureo dictum esse sumatur. *ἐφράξατο* videtur coniecisse Ignatius Garcia, qui vertit »mas guarda esta engañoso estratagema en si misma«. Tournier. p. 14 *δολίην* adiectivum intolerabile esse iudicans, licet apud Nonnum quoque *δολίην ἐφράσσατο βουλήν* legatur (Dion. XXXVII 351), *ἀλλὰ καὶ ὀπλοχαρῆς περ ὄμως ἀνεχάσσατο βουλῆς* coniecit, temere. — **58** *δημαίνουσα* Q. — **59** *ἤδη δ' εσπερίων* M; *ἤδη* Q; *εμνήσατο* M; Tournier p. 15 ex loci adverbio *ἐνθεν*, quod versus sequens exhibet, elucere contendit, nostro loco *μήλων* pro verbo *κῆπων* vel *κῆπου* irrepsisse, immo *χρυσέων μήλων* glossam verbi

κῆπου fuisse et genuina scriptura, quae qualis fuerit erui non possit, expulsa, in textum illatam esse. — 60 *ἐνθεν ἔρι σπολέμοιο* M, *ἔριν* S V, *ἔρις* P W, *πολέμοιο* C N P Q S, idque recepi. *ἐρνός* M, *ἔρνος* P S W; *ἰδοῦσα* M, *έλοῦσα* rell. codd. et edd. 61 *μῆλων* A (ante corr., *μῆλον* m. sec.) C L N P Q R S V W, et edd. antiquae. Emendarunt Brodaeus, Falkenburgius, alii. *ἀρίζηλον* M, *δ'εἶνεα* M. Versus 60. 61 vexatissimi sunt. Cum v. 60 Eridis nomen plane superfluum esse et sententiam incongruam efficere crediderit *ἐνθεν ἄρα πολέμοιο προάγγελον ἔρνος έλοῦσα* coniecit Lennep, eadem de causa *ἐνθεν ἔτι πολ.* Runken, *ἐνθεν δὲ πολέμοιο* Wernike ad Tryphiod. p. 37 qui nomen Eridis merum glossema in textum temere invectum esse et M libri scripturam *πολέμοιο* (pro *πολέμοιο*) indicio esse credidit, vocem praecedentem *Ἐρις* corruptam esse. Suspicionem de corruptela probavit Hermann p. 11 »sed ex coniecturis, quae prolatae sunt, duae, quae ferri possunt, Lennepii *ἐνθεν ἄρα*, et Wernikii . . *ἐνθεν δέ*, longius ab librorum scriptura recedunt, nec tollunt aliud, quod in his versibus displicet, *μῆλον* inconcinne positum«. Quare comparatis librorum scripturis *ἐνθεν ἔριν πολέμοιο προάγγελον, ἔρνος ἰδοῦσα Μήλου, ἀρίζηλων τ' ἐφράσσατο δήνεα μόχθων* scripsit Hermann, recepit Lehrs. Quam scripturam qui etiam propter male correptam diphthongum vituperavit, Schneider p. 412 recte *Ἐρις* defendit, »tametsi enim omnia quae praecedunt de eadem sunt dea dicta, potuit tamen hoc loco denuo nominatim appellari, quum novum inde quasi impetum sumat narratio et descriptis quae non perfecit Eris consiliis ad eum transeat deae conatum, qui exitum habebat«. Totum autem locum sic constituit Schneiderus:

*ἐνθεν Ἐρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἰδοῦσα
μῆλον ἀρίζηλον . . . . .
. . . [ἀρίζηλων] ἐφράσσατο δήνεα μόχθων.*

»atque *ἀρίζηλον* praeter libros a Bekkero [falso] indicatos habet etiam Neapolitanus [quod ne ipsum quidem verum est] et ipse codex Mutinensis. in eodem codice est *ἰδοῦσα* (nam reliqui habent *έλοῦσα*) quo ut par erat recepto desiderari patet sumendi verbum, ut vel hoc lacunae indicium praebeat«. Ego assensum cohibui, cum et *ἰδοῦσα* mirum quantum langueat, et *μῆλον ἀρίζηλον* vitiosum esse inde pateat, quod Colluthus Nonni exemplum secutus »proparoxytona a primo caesurae loco videtur exclusisse«, ut recte observavit Tiedke (in Herma XIII p. 273, 274), qui ibidem Hermannii quoque

coniecturam improbavit, »qui casu quarto *ἔριν* ex libris deterioribus recepto non solum ultimam vocis *μήλου* syllabam contra Colluthi consuetudinem corripuit (v. Schneid. p. 411) maleque elisa vocali particulam *τέ* [a Collutho nusquam usurpatam cfr. ad v. 104] inseruit (v. Ludw. Symb. crit. p. 34) sed etiam quae inter se cohaerere consentaneum est *πολέμοιο προάγγελον ἔρνος* (cfr. quem versum Bekkerus attulit Dion. XXI 225 *ἔννεπε καὶ πολέμοιο προάγγελα σήματα φαίνων*) vix recte distraxit«. »Post v. 61 vel deest versus, qui verba Eridis, mali originem, n. pulcerrimae dandum esse malum reddidit, vel Colluthus negligentiae incusandus est«. Harles. — *βασιλῆος* pro *παράκοιτις* prorsus otioso et ex glossa verborum *ἀγαλλ. J. εὖν.* in textum illato male coni. Tournier p. 16. — **62** *κινήσασα* codd. et edd. ante Lehrs.; *δινήσασα* iam ante me coni. Hermann p. 12 »Quis credat etiamsi sic loqui licuit poetae, tamen neminem exstitisse qui *δινήσασα* reponeret?«, et laudavit hanc mutationem Tiedke (in Herma XIII p. 354,) ubi allatis versibus Dion. II 407. XX 502 (*χερσὶ δὲ δινεύουσα*) XXXIV 304 et XXXVI (*χερὶ δὲ δινεύουσα*) vocabulis *δινέω* et *δινεύω* saepius Nonnum usum esse probavit. — **63** *μό||θου* (fuit, credo, *μόχθου*) C; *πρωτοσπορον M, προτόσπορον G; ἔρριψεν* Ald. correxit Falkenburg; *χῶρον M; ὠρινε Q*; — **64** *κέκλεο καὶ ἦρη* P ex v. 75; *παράκοιτις* ante corr. M; *ἀγαλλομενη M; εὖνῆ M, εὖνή Q*; — **65** *ἦθελε ληΐζεσθαι* M; — **66**. Hunc versum qui in M post v. 68 legitur, omittunt codd. dett. et edd. omnes ante Lehrs. sec. cum non animadverterit Bekker eum in M extare. Primus versum edidit E. Miller »Éloge de la Chevelure« p. 16. 17. *ἦρη δ' ου M; οὐχυποσεικεν M*, quae tacite correxit Pressel, nisi quod *ἦρη* scripsit, retentum etiam a Schneidero p. 414. *ἦρη* ego scripsi praeunte Lehrsio. De lacuna cogitavit iam Lennep, cuius haec sunt verba: »Miror ne verbum quidem addi de Minerva, cum tamen et illa pomi aurei miro tenebatur desiderio, aequae atque Venus et Iuno. Hinc suspicor deesse versiculum unum aut alterum, ubi de Minerva ageretur, et quidem post versum 64«. In eandem suspicionem inciderunt Iulien et Graefius, qui tale distichon periisse putavit p. 244:

*Παλλὰς δ', οἷα Διὸς θυγάτηρ Κρονίωνος ἀμήτωρ,
νίκη τερπομένη, πρεσβήιον ἦτε νίκης.*

Lacunae signa primus posuit Lehrs in prima editione, iubente etiam Hermanno p. 12. Et *λείπει* a prima manu inter vv. 66 et 67 iam in N

scriptum extat. Caeterum v. 66 ego huc transposui cum in secunda Lehrsii editione post Iunonis et Veneris mentionem inepte dicatur Iunoni soli non cessisse Minerva. Eadem puto causa motus Schneider in rec. p. 195 ἤδη (!) δ' οὐ vel τῆσιν δ' οὐ pro ἡρῆ δ' οὐ dubitanter coniecit. Maiora molitus est Tournier p. 15. 16 aegre ferens uno tantum versiculo de Minerva agi, duobus autem de Iunone et Venere, simul v. 65 καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι ad Minervam Ἀγελεύην vel Ἀγεληίν (ut apud Cornutum vocatur p. 187 ed. Gale) alludere putans. Simul minus apte bellicosiorē [quasi ἀρειοτέρη non idem esset atque ἀμείνων!] caeteris deabus Venerem in vulgata scriptura dici atque ἀρειοτέρης epitheton Minervae potius convenire ex Nonno Dion. XX 215 probavit:

Εἶδες Ἀθήνην

παῖδα Διὸς θήλειαν ἀρειοτέρην Διονύσου. Scripsit igitur:

Ἥρῆ μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνή
ἴστατο θαμβήσασα· καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι
πασάων Ἀγεληῖς ἀρειοτέρη γεγαυῖα·

.....

μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν (scil. Venus) ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώτων.

Ἥρῆ δ' οὐ μεθέηκε (scil. Veneri) καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνην.

Sed ita quoque contra symmetriam peccatur; nam Iuno quoque malum desiderare debuit, sicut fecerunt in sequentibus Minerva et Venus. Etiam Schneider in rec. p. 195 Tournierii inventum improbavit. — 67 δ' om. M; ατε M, ἄτε P, ἄτερ^ε W; ἀρειοτερη M; —

68 κτερ ἐστὶν ἐρωτων M; — 69 ἰδῶν καὶ M; παῖδας Q; καλέσας^σ MP; καλέσας CQ. De vv. 69. 70 haec Hermann p. 12 »Haec et scabra est et vitiosa oratio. Quam, nisi omittendo peccatum est, quod non est verisimile, sic corrige:

Ζεὺς δὲ θεάων νεῖκος ἰδῶν, ὃν παῖδα καλέσας
τοῖον ὑποδρήσσοντα προσέννεπεν Ἐρμάωνα.

Quam coniecturam a Lehrsio receptam et a Tournierio p. 16 probatam falsam esse inde apparet, quod Nonnus eiusque sectatores monosyllaba in brevem vocalem et consonantem terminata nusquam in tertii, quarti vel quinti pedis thesi posuerunt, quae Scheindleri est observatio in Zeitschrift für österreichische Gymnasien 1879 p. 422 sq. — »Poterat [Hermann.] una mutatione defungi pro tribus. quis enim iure vituperaverit hanc orationis formam:

Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἴδεν, καὶ παῖδα καλέσσας
 — — — — — προσέννεπεν Ἐρμάωνα.

nam quod θεῶν praepositum est voculae καί, iam Homero usitatum hoc hyperbati genus est, quo in oratione bimembri, quae particulis correlativis καὶ-καί, ἦ-ἦ, οὔτε-οὔτε et similibus aliis copulatur, priori membro praeponuntur non solum quae utrique membro communia sunt, sed etiam quae ad solum pertinent prius. Schneider p. 432. Cum apud plures poetas, et praesertim apud Nonnum eiusque sectatores in secundi hexametri pedis thesi longa vocabulorum ultima syllaba numquam posita esset, Hilberg (in libro inscripto Das Princip der Silbenwägung. Wien 1879 p. 106) vitiosa etiam synizesi:

θεάων Ζεὺς δ' ἄρα νεῖκος ἰδών, ὃν παῖδα καλέσσας coniecit.

Sed recte vulgatam non mutandam esse censuit Scheindler l. l. 70 — εσφεδρίσσοντα M, ἐφηδρήσσοντα A, ἐφεδρήσσοντα edd. ante Steph., ὑποδρήσσοντα coni. Lennep, »ut sit quasi θεῶν ὑπηρέτης Mercurius«. In idem incidit Hermann p. 12, qui Lennepium ideo tantum vituperat, quod hoc vocabulo »θεῶν ὑπηρέτην significari voluit. At neque hoc participium fungi potest substantivi officio, nec praesentis participium ad ea referri, quae facturus sit iussu Iovis Mercurius, sed pertinet ad praegressum καλέσσας: vocanti patri dicto audientem«. ὑποδρήσσοντα igitur recepit Lehrs. Aliter Graefius p. 244 »si negatur ἐφεδρήσσειν assidendi sensu, quod fieri nolim, legendum fortasse ὑφεδρήσσοντα de Mercurio, in inferiori loco, ut ministrum decebat, sedente. Idem alio verbo volebat Lennep.« Vocabulum in suspicionem vocabat etiam Bekker, cuius haec est nota: »Vulgata verbi forma Nonnus utitur (11, 127 et 148. 20, 36. 26, 332. 39, 91) eique insidendi, ut par erat, non assidendi potestatem dat. assidere enim est παρεδρήσειν 9, 112«. [ubi tamen nunc ex Hermannii emendatione παραδρήσσουσα editur]. Tournier p. 17 ἐπεγρήσσοντα coniecit, quo vocabulo sicut etiam voce ἐπεγρηγορώς animi attentum hominem recte designari putat. Ego nihil mutavi, poterat enim ἐφεδρήσσω assidendi significationem habere non aliter atque ἐφεδρεύω.; — προσεννεπεν MW, προσέννεπε P, προσένεπεν Q; ἐρμάωνα MC; — 71 εἰ τινα που M; παριδαῖοι ρεέθροις M, unde Ἰδαίοισι pro Ἰδαίωιο scribendum esse dubitanter coni. Tournier p. 17.; ἰδαίοις G; — 72 πάρον M; verba τὸν ἀγλαὸν ἠβητῆρα om. M, qui eorum loco ex superiore versu παριδαῖοι ρεέθροις habet.

τιν' pro τὸν vitiosa elisione coni. Hermann p. 7, recepit Lehrs, impro-
bavit Schneider p. 434 »nam versus per se spectandus et ita expli-
candus est ac si dixisset poeta: Πάρην λέγω, τὸν ἀγλαὸν ἠβητῆρα,
Paris est, splendidus ille iuuenis, quem dico' « — ἠβητῆρα
ACLNP; — 73 κατουρεα M; — 74 κείνω M, κοίνω P, κοινω man. pr.
in V, κοίνω S; ὕπαζε M; δε M; — 75 κεκλεο M, κέλεο A ante corr. CLQ,
κέλεω NR; και M; ξύνοχλην M, unde ξυνοχήν Bekker. συνοχήν codd.
dett. et edd. ante Bekker. fort. recte (sed cfr. v. 266), nisi quod συνω-
χλήν Q. — βλεφάρων ξυνοχήν male per 'superciliorum nexum' verti,
cum vox βλέφαρα nusquam superciliorum notionem continuerit,
contendens, Tournier p. 18 pro ξυνοχήν διοχήν coniecit et per βλε-
φάρων διοχήν ipsos oculos designari voluit; και M; κύκλεα G; προ-
σώπον M; — 76 ἡδὲ ML; διακριθεῖσα CLNQR, quare male Her-
mann p. 12 »Dubitari fortasse poterit etiam v. 75 de verbo δια-
κριθεῖσα, quod in duobus codd. διακριθεῖσα scriptum. Certe non
male legeretur διαπροκριθεῖσα, ut apud Euripidem in Phoen. 222
est πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς«. — φέρει sine causa coni. Graefius
p. 244. — δπώρην M et edd. pleraeque inde a Bekkero, ὄπωπῆς, quod
improbavit etiam Censor Gottingensis codd. dett., et edd. ante Bekker.,
etiam Iulien. — 76 χάρτος M Bekker. Lehrs. (Ego malim χῦδος).
κάλλος codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui vertit »Quae
autem iudicata fuerit ferre percelebrem adspectûs Pulchritudinem
praestantioris, illa habeat et ornamentum Amorum«. Bekkerum
secutus est Lehrs, qui vertit »Ea autem quae diiudicata fuerit
auferre insignem fructum, victoriam praestantioris habeto et decus
Amorum«. Comma, quod vulgo post κάλλος erat, post ἀρειοτέρης
transtulerunt Lennep et Dorvillius. κόσμου M; ἐρώτων M Bekker,
Iulien, Lehrs; δπώρης codd. dett. et rell. edd. — 78 ὃ ego scripsi,
ὁ codd. et edd.; ερμάων M; πατην M; επέτελλε M, επέτελε Q; —
79 ἀτὰρ CLNPQS, ὃ, quod recepi, MLNPS et ed. Porti, ὁ rell.
codd. et edd.; πιθείσας G; σύνησι πιθήσας add. M 3 in M; —
80 ὁδὸν ηγεμόνευε και ουκ ἀμελησε M; ἡγεμόνευε C; εἴσοδον ἡγε-
μόνευε, και οὐκ ἀμέλησεν ἀέθλων coni. Tournier p. 18 de εἴσοδος
vocis significatio lectores ad hanc Disseni notam relegans: »ἵππαι
ἔσοδοι sunt ἵππικαὶ ἀμιλλαι. Ac proprium εἰσέρχεσθαι de iis qui
stadium aut hippodromum intrant ad certamen. cfr. Pyth. V 116.
Sophocl. Elect. 700 et Pausaniam multis locis« (Disseni nota ad
Pind. Pyth. VI 50). Schneider in rec. p. 197 εἰς ὄρος Collutho magis
convenire dixit. — 81 πᾶσαν δὲ A (sed ν induxit m. sec.) CQ, πᾶσαν

δε L; πᾶσαν δὲ P, πᾶσαν δὲ S, πᾶσαν δὲ W; δελωϊτέτην M; δίξετο M; δίξετε C ante corr. Pleonasmum intolerabilem, qui est in λωϊτέτην καὶ ἀμείνονα, remoturus, Tournier p. 18 ἀμόμονα pro ἀμείνονα coniecit, recte refutatus a Schneidero, qui in rec. p. 197 comparat Hom. Od. α 376 δοκέει τόδε λωϊτέτην καὶ ἄμεινον et plura scire cupientem relegat ad Haasium (ad Xen. de rep. Lac. p. 164) et Lobeckium (Aglaoph. p. 1093). — De vv. 80. 81 haec Lennep: »πᾶσα δὲ λωϊτέτην καὶ ἀμείνονα δ. μ.] Vulgo de tribus deabus intelligunt, quarum quaeque sollicita admodum erat de forma pretiosissimarum vestium aliarumque rerum ad mundum muliebrem spectantium adiumento ornanda, ut ita delicatuli pastoris arbitrio reliquis pulchrior diceretur et splendidum illud donum obtineret. Quod si tamen haec Coluthi mens fuisset non inmerito negligentiae crimen in eum impingeres, quod, nulla Iunonis aut Minervae ratione habita, unius Veneris ornatum solummodo describat et sic lectorem, qui non unius Veneris, sed trium dearum ornatum descriptum iri exspectabat, decipiat. Hinc de sola Venere quippe cui potissimum conveniret bellus iste delicatarum puellarum mundus, interpretari malo et deleta distinctione cum sequente versiculo ita coniungere:

πᾶσα δὲ λωϊτέτην καὶ ἀμείνονα δίξετο μορφήν
Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπττην·
καὶ περόνην κ. τ. λ.α

Contradixit, quod mireris, etiam Harlesius »equidem v. 79 de deabus omnibus intelligo. nec Coluthus negligentiae adcusandus mihi videtur, quod Veneris, quae tamen primas quasi partes in hoc poematio habet, ornatum, quam ceterarum dearum, uberius describit. Atqui singulas de ornatu sollicitas fuisse, et tales fictas fuisse a poeta, patet ex versu 132α. Barbarum Lennepii commentum etiam Iulien repudiavit, qui tamen in commentario aliquot versus — nescio unde — excidisse putavit, quibus de Iunonis atque Minervae exteriori cultu egerit poeta. Qua suspicione mihi non videtur opus esse. — 82 κρύπρις C ante corr.; δολομητις ἀναπτύξασα M; ἀναπτύξασα L; καλύπττην M, ubi duae tantum litterae erasae sunt, fuerat καλύπττην. 82. 83 περόνην (pro περόνη) κομάων (pro κόρυμβον) et χαιτήν (pro δειρήν) codd. et edd. omnes. »Mancum esse locum vidit Wernikius collato Nonn. 32, 15 καὶ περόνη (vulg. περόνην [quam lectionem servavit etiam Koechly]) συνέεργε νέου κληῖδα χιτῶνος καὶ πλεκτήν θυόεντι κόμην ἐδάηνεν ἐλαίω« Bekk. Qui versus

nunc in Koechlyi editione recte, ut videtur, divulsi alius alio loco leguntur. Hermanno tamen p. 12. 13 Wernike hoc ipso loco comparato paene probavit mutilum esse Colluthi textum vulgatum, praeterea »in cod. Mut. quod legitur, *καὶ περὸν ἰθὺνθέντα*, etsi videri potest ex *καὶ περόνη θύοντα* corruptum esse, tamen ut in loco, in quo sine librorum auxilio nihil certi afferri potest, non omnino spreverim. Nam, ut post *καὶ περόνη* exciderint similia illis apud Nonnum, nihil impedit quin deinde tale quid dederit Coluthus:

καὶ πλόκον ἰθὺνθέντα διαστήσασα κομάων,

quod ipsum videri potest expressum esse ex Nonni verbis eodem loco v. 12 *πολλάκι δ' ἰσάζουσα καθειμένον ἄχρι μετώπου*

πλαζομένης ἔστησε μετήλυδα κόσμον ἐθείρης.» Qui locus nunc longe aliter legitur apud Koechlyum. Colluthi locum sanissimum esse putavit Schneider p. 434. 435; »nam *περόνη* vox etiam ad capillos transferri potuit, ut factum in cognata voce *πόρπη* apud Lucian. de dom. 7: *πόρπη τις ἦ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συνδέουσα.* [Ubi tamen post *πόρπη* comma poni posse vidit Tournier, p. 20, qui aptius confert Verg. Aen. VII 815–816 »Ut fibula cernem Auro internectat.«] Quod autem Graefio offensioni fuerunt coniunctae voces *πλόκαμος* et *χαίτη*, non faciunt quidem multum ad defendendum duo Hesychii loci (nam duo sunt, non unus), quos attulisse Juliano laudo vertit Hermannus [p. 13]: *πλόκαμοι· κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι*, et: *χαίτη· ἢ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ*, quibus non probatur, quod probari putabat Julianus, non synonyma esse *πλόκαμος* et *χαίτη*, ut utraque vox coniungi possit. poterat, ut quod volebat probaret, priori Hesychii glossae apponere aliam eiusdem lexicographi hanc: *χαῖται· αἱ κεχυμέναι τρίχες*, sed praestabat admonere loci Homericum, Il. 17, 51 *αἷματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι πλοχμοί θ' οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.*»

Melius, puto, de hoc loco sentiebat Graefius p. 244: »Coluthum ex allato Nonni loco emendare debebat Wernikius. Admodum enim suspectus genit. *κομάων*, ante *πλοκάμους* v. s. et *χαίτην*, et qui v. 134 acute emendabat *κόσμον ἐθείρης* (et acutius f. cens. Hal. *κόσμια χαίτης*) non videbat, ineptum *χαίτην* v. 83 e v. 133 emendandum esse? Quis enim sic iungat *πλοκάμους* et *χαίτην*, etsi Jo. Gaz. v. 224 non multo melius *πλοκάμους* et *κόρσην* iunxit. Jam *πλοκάμους* facile mutes in *παλάμας*; sed l. l. 133 s. una cum Nonno monstrat, scribendum esse:

καὶ περόνη θυόεντα διαστήσασα χιτῶνα,
 χρυσῶ μὲν πλοκάμους, χρυσῶ δ' ἑστέφατο δείρην.

Verba *KOMAZON* et *XITONA*, *XAITHN* et *ΔΕΙΡΗΝ* non magis discrepant, quam quae infra v. 374 confusa vides *γυναῖκας* et *κολώνας*. Et sic in extremis vocabulis ap. Nonnum saepissime peccatum. — Hinc *δείρην*, in quod et ipse incideram, recepi (licet dubitaverit de hac voce Tournier p. 21), nimis enim videbatur capillorum mentio ter repetita, et vv. 134—135 idem flagitant. Caetera Graefii coniectura minus apta videtur, quis enim umquam fibulae ope solvit vestem? In reliquis Tournierium secutus sum, qui p. 19—21 in M libri scriptura *περόνη θυόεντα* latere Hermannum secutus monuit, simulque adiectivo masculini generis, *θυόεντα*, substantivo feminini generis *περόνην* paulo insolentius coniuncto offensus, *διασκήσασα* pro *διαστήσασα* et *κόρυμβον* pro *κομάων* scribendum esse vidit collato Athenaeo XII p. 526 A *διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῶ κόσμῳ*. — **85** δε M; *ερωτας ἀνηστήσεν* M; — **86** *ἀγων* M, *ἀγών* ex *ἄγων* C, *ἄγων* ALNQR et aliquot edd. vett.; *ἄγ' ᾧ* pro *ἀγών* coni. Lennep; apte, iudice Harlesio. *περιπτύξασθαι* CQ, *περιπτύξασθαι* N; — **87** *ἀγλαῖαι με διακρίνουσι προσώπων* codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui ex Hermannii coniectura, in quam et ipse incideram, *διακρινέουσι* edidit. Structuram plane inficetam esse ratus *σήμερον ἀγλαῖαις με διακρίνουσι προσώπου* coniecit Lennep, collato v. 253. — Cum in M *αγλαῖα με διακρίνουσα* scriptum extet, nescio an *ἀγλαῖη με διακρίνουσα* scribendum sit, lacunae signis post hunc versum positis. — **88** *τινι* M; *βοκουλος* C ante corr.; *οὔτος* bis habet S; *ὀπάσση* (η) codd. dett. et edd. ante Bekkerum, *ὀπάσσει* M et rell. edd. — **89** *ιερὴν ἐνέπουσι* M, *ἐνέπουσι* C; *τιθίνην* W; — **90** δε MC; *μεδέσπειν* L; *και* M; — **91** *βασιλεῖαν ἀεὶ καλεουσιν* M; »valde languet ἀεὶ in his verbis, ut non dubitandum videatur, quin genuina scriptura sit *ἐπικλείουσιν*.« Hermann p. 13. — **92** *ἀναλκίς* M; *ἔην* L, *ἔην* A; *ἔην* huic loco parum aptum ex Homero (II. E 330): *ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῶ Γιγνώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεὸς* sumptum esse monuit Lennep. — *βασιλείων* C; — **93** *κοιρανότην* Q; *οὐδεγχος* M, *οὐδ' εὔχος* PSVW; *οὐδ'* codd. et edd. ante Lehrs. »Nisi paulo longius a vulgata aberraret, fere crederem Coluthum dedisse —

οὐ βασιλῆων
κοιρανότην, οὐδ' εἶχον Ἀρήιον ἐς βέλος ἀλκῆν.

Excitavit potissimum hanc in animo meo suspicionem structura paulo rarior, qua tria minimum nomina *κοιρανίη*, *ἔγχος* et *βέλος* ab unico *ἔλκειν*, quod vix ulli horum recte conveniat, pendent. Cum tamen eiusmodi structurae tum etiam apud alios auctores, tum apud ipsum nostrum poëtam inveniantur, ut v. 34 *οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆϊον ἔγχος ἀείρων*, si cui secus videatur, hanc coniecturam in spongiam abire facile patiar, nec invitus ibo in sententiam viri summi J. Ph. D'Orville, qui super hoc loco haec inter alia ad me. Versu, inquit, 91 non ausim mutare *ἔγχος; βέλος ἔλκειν*, ut *ξίφος*, recte dici videtur. Porro notum est, pluribus substantivis subiici verbum non stricte, sed vicino quodam sensu istis accommodandum. De vv. 92. 93 haec Hermann p. 13: »non sunt illa quidem sic dicta ut valde reprehendi possint: sed tamen huius sectae poeta maluisset *οὐκ ἔγχος Ἀρήϊον* scribere. Duo codd. *οὐδ' εὐχος* praebent, unde quis non facile sibi persuadeat scribendum esse:

οὐ βασιλῆων
κοιρανίην οὐδ' εὐχος, Ἀρήϊον οὐ βέλος ἔλκω.

Nam ad *ἔγχος* si adiciatur *βέλος*, nihil id est nisi quod iam dictum erat: regum vero duo praecipua sunt, imperium et dignitas. Contra Schneider p. 435; »Qui *ἔλκω* etiam ad *κοιρανίην* trahi posse putant, vereor ne zeugmatis figurae fines multo latius patere sibi persuadeant quam credi par est. equidem putaverim Colluthum scripsisse *οὐ βασιλεύω κοιρανίην*. nam figurae etymologicae, quam Lobeckius dicit, locum hic esse ita ut adiectivum omitti possit, eo patet quod *βασιλεύειν* quidem dici potest Venus (ut *βασιλεία* cum alibi audit, tum apud ipsum Colluthum v. 26) sed non potest dici habere *κοιρανίην*, ut potuit Juno v. 89. nimirum verbum *βασιλεύειν* paulo latiorembet ambitum quam *κοιρανίη*, ut adiectivo addito non opus sit. Cfr. Lobeck. Paralip. p. 503. Sed *ἔγχος* non mutaverim cum Hermanno, qui duobus codicibus iisque non optimis obsecutus commendavit *οὐδ' εὐχος, Ἀρήϊον οὐ βέλος ἔλκω*, nam *ἔγχος* si adiciatur *βέλος*, nihil id esse nisi quod iam dictum sit. nam *βέλος* in ea locutione sagittam significat (*τόξον* v. 95) ut docet Nonn. Dionys. 15, 245. 16, 2. 17, 109. 28, 117, 262. 29, 164. 37, 732. 39, 322. 40, 540. ad *ἔγχος* autem recte referri *ἔλκω* docet Eurip. Rhes. 576 *ἐφ' ᾧπερ ἔγχος ἐλλκυσται τόδε.* Ego, cum olim offensus etiam praesenti *ἔλκω* post imperfectum *ἔην* parum eleganter posito, *εἶχον* pro *ἔλκω* ex vv. 95. 96 coniecissem, nunc

Schneiderum secutus sum, nisi quod cum Lehrsio οὐκ pro οὐδ' praetuli. — 94 ἀλλατὶ δειμαινω M; ἀντι M; — 95 θοὸς M (corr. M 2) ἔγχος M. (corr. M 1); δεσμὸν ἐρώτων add. M 3 in M. — Post hunc versum Lennep excidisse quaedam suspicatus est, »cuius loco cestum habere et stimulis amoris se homines agitare adfirmat Venus. Eo nos ducere videtur particula μὲν versu 92, quam hic omnino, ut opinor, comitari debet δέ. Quod si verum, vix dubito, quin simul sit legendum μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων versu 93. Ut autem robur accedat coniecturae praecedenti, addam locum plane geminum ex nostro poëta v. 161

ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω
ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσσο λέκτρων.»

Lennepii θεσμὸν probavit Hermann p. 13, cui etiam de lacunae suspicione persuasit Lennep, »praesertim Nonnum XXXV 168 comparanti:

ἀπτόλεμος γὰρ
Κύπρις ἀριστεύει πλέον Ἄρεος, οὐδὲ χατίζει
ἀσπίδος, οὐ μελήης ποτὲ δεύεται· ἀμφοτέρων γάρ,
ἔγχος ἐμὸν πέλε κάλλος, ἐμὸν ξίφος ἔπλετο μορφή,
καὶ βλεφάρων ἀκτῖνες ἐμοὶ γεγάασιν ὀϊστοί·
μάζος ἀκοντίζει πλέον ἔγχος.»

θεσμὸν, quod etiam Lehrs recepit, Julianum secutus reieci, licet et apud Musaeum (v. 147) et apud Nonnum 47, 270 μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων (cfr. Dion. 5, 96. 16, 242) legatur; apud hos auctores enim amoris mysteria significat θεσμὸς ἐρώτων, et numquam pro cesti appositione usurpatur, quod et hoc Colluthi loco et infra v. 157 factum esset. — 96 prius καὶ om. C. Graviter iudice Hermann (p. 14) corruptus est hic versus »in quo si ἀντὶ αἰχμῆς κεστὸν ἔχω coniungenda sunt, quis non videt inepte adiici καὶ κέντρον ἔχω καὶ τόξον ἀείρω? sin excidit aliquid ante κεστὸν ἔχω, quis non potius teli genus, ut in reliqua parte versus, commemorandum fuisse intelligat? Et tamen, nisi fallor, omnia sincera sunt, modo recte interpungantur:

ἀντὶ μὲν αἰχμῆς,
ὡς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω
κεστόν.

Pro cuspidē, inquit, cingulum, hastae instar foedera amoris habens,

teneo: et spiculum agito arcumque tollo cingulum. Sic patet non opus esse ut μὲν habeat particulam respondentem. Non potuit enim inferri δέ, sic conformata oratione: sed deberet inferri si procederet compositio verborum ita, ut instituta erat: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς κεστὸν ἔχω, ἀντὶ δὲ κέντρον, καὶ ἀντὶ τούτου κεστὸν ἔχω· ἀντὶ δὲ τόξου, ὁμοίως. Hermannii coniecturam recepit Lehrs, impro- bavit Tiedke in Herma XIII p. 352, cuius haec sunt verba: »Quem autem stimulum quemve arcum Venus appellaret, nisi ipsum cestum? quae quidem paullo ante lusum amorum quasi hastam se gerere praedicaverat. Quod cum recte, ut mihi quidem videtur, Herman- nus perspexisset, neglecta resumptione, verba sic inter se cohaerere indicavit: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς — κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω κεστὸν, quem sermonem Nonno eiusque sectatoribus tantum discrepare puto, ut una littera mutata κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω i. e. cestum ego et tamquam stimulum gero et arcum tollo (cfr. Dion. XIX 236 χειρὶ μὴ καὶ κίσσον ἔχων καὶ θαλλὸν ἐλαίης; XXXVIII 286 ἀμφοτέρους καὶ Νεῖλον ὁμοῦ καὶ βό- τρον ἀέξων. Par. N 43 νίψον ἀναξ καὶ χεῖρας ἐμὰς καὶ κυκλάδα κόρησιν. Paul. Sil. Descr. m. eccl. I 138 δεινὸς ἀνὴρ, καὶ κέντρον ἐλεῖν καὶ σχῆμα χαράξαι). Nec tamen repugnem, si quis ita servet resumptionem, ut scribat κεστὸν ἔχω καὶ κέντρον ἐγὼ καὶ τόξον ἀείρω, quae eadem verborum collocatio est atque Dion. XXXV 44 ξεῖνον ἔχω καὶ ἄπιστον ἐγὼ πόθον.« Priorem Tiedkii coniecturam ut simplicioremi recepi; sed praeterea v. 94 fortasse γὰρ pro μὲν scribendum est. — Corruptum esse φιλότητος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον plerique critici consentiunt. Atque φιλότητι μεμιγμένον οἶστρον vel φιλότητος ὀνήσιμον οἶστρον coniecit Lennep, ἐμῆς νέον οἶστρον Dor- villius, qui tamen pronior erat ad vulgatam retinendam, elegan- tiam in repetitione quaesivisse poetam ratus. φιλότητος ἐνήεος οἶ- στρον corr. Ruhnken collato Gregorio Nazianzeno (ὑποδῆκαι παρθεν. p. 18 ed. Hervag.): Καίρὸς δ' αὖ φιλότητος ἐνήεος ἐστὶν ἅπασιν Ἡερίοις ἀλίοις τε καὶ ὕσσ' ἐπὶ γαῖαν ὀδεύει. — »Si quid mutandum, ex Nonni Dionys. XL 96 ἄλλον ἐγὼ γλυκὸν οἶστρον scripserim φ. ἐ. γλυκὸν οἶστρον ἐλοῦσαι. Cfr. Nonnus II 23 οἶστρον ἐλὼν πτολέμοιο« Wer- nique ad Tryphiod. p. 152. Vulgatam retinuerunt Harles et Julien, secutus hic Bekkerum, cui lusisse videbatur poeta similiter Nonno 16, 88 αὐτὸς ἐμοῖς ὁμοίωσιν ἐμὴν Νίκαϊαν ἀείρων. »At haec valde diversa sunt, quodque apte dixit Nonnus, frigidum esset apud Co- luthum. Hunc oportebat gravius quid praedicare de oestro amoris,

ut eum non leviora vulnera facere quam Martis tela, sed ea tamen non, ut illius, mortifera, diceret. Ego illa duo verba nihil nisi discrepantiam scripturae esse puto, quum alii scriberent *φιλότητος ἐμῆς οἴστρον*, alii *φιλότητος ἐμὸν οἴστρον*. His in unum coniunctis expulsum est adiectivum. Videtur mihi poëta scripsisse *φιλότητος ἐμῆς βαρὸν οἴστρον ἐλοῦσαι*.« Haec Hermann p. 14 cuius coniecturam praeunte Lehrsio recepi. Quam tamen longius a tradita scriptura recedere putans *ἔρον* pro *ἐμὸν* scripsit Tournier p. 21 simul in eodem versu *ἐλοῦσαι* mutans in *ἔχουσαι*. — *ελοῦσαι* M, *ἐλοῦσαι* Q; — 98 »Alibi lectum *πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ τίκτουσι γυναῖκες*. Haut sat scio, an apud magnum Homeri Scholiastam.« Dausqueius. »Unde vero hanc scripturam hauserit, haud equidem exploratum habeo. Apud Eustathium haec legi sub Coluthi nomine falsum existimo; nec etiam tanti est, cum vulgata sine dubio a Colutho sit profecta, et altera longe venustio rem sensum fundat. Opponuntur hic *ὠδίνειν* et *θνήσκειν*, quemadmodum cestus et arma paulo ante, quorum his saepe misere pereunt in bello homines, cesto vero tantum illud *πικρὸν*, quod amori inest, sentiunt, quod non ineleganter *ὠδίνειν* dixit.« Lennep. Tournier p. 21 hoc loco ubi de amoris effectu agatur, verbo *ὠδίνουσι* nihil nisi parturiendi notionem inesse posse ratus et omnes amoris molestias a poeta designatas esse sibi persuadens, *πολλάκι μοχθίζουσι* scribendum esse coniecit. — 99 *τοῖς εφεσπομένη ῥοδοδακτυλος ἐννεπε* M; *ἐφεσπομένη* NPRSVW et fort. etiam C; *ἔνεπε* Q, *ἔνεπε* N; — 100 *οἱ δ'* M, *οἱ δ'* rell. codd. et edd., *οἱ δ'* ego; *μητρῴης ερατης ὄιοντες* M; *ἀίοντος* A (in quo corr. glossator) Q; — 101 *φοιτῆρες* codd. dett. et edd. ante Stephanum; correxerunt etiam Falkenburg, Brodaeus, et Neander in margine. Loescherus vitiose *φυτῆρες* coni. et vertit: genitores; — *φοιτητῆρες* etiam M. *ἐπερρώωντο* M, *ἐπερρώοντο* A; *τιθήνη* M; — 102 *ὑπέδραμεν* M (in quo *ὑπέδραμεν οὔρος ἄκρην* additum est a M 3) CNPSW, *ὑπέδραμεν* A, *ὑπερίδραμεν* G, *ὑπέδραπεν* L, *ἐπέδραμεν* Q, *ὑπέδραμον* V; *ὑπέδραμεν* etiam primae editiones. *ὑπερέδραμεν* coni. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg., et Dausqueius, recepit Portus. Lennep et rell. edd. Anonymi correctionem *ὑπερέδραμον* non de solo Mercurio, sed de deabus etiam dictum receperunt. — v. 103 omissus est in codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui eum ex M sumpsit; *ἐνθα* et *υποπρωγνος* M, quae tacite corr. Bekker; — *ερ* pro *ἐρίπνην* M, quod cor-

rexit Bekker ex Dion. XIV, 383 *τρηχάλῳ πρηῶνι περισκαιρουσαν ἐρίπνης* et Dion. XVIII 81 [lege 61] *ἀστιβέος πρηῶνα διαστείχοντες ἐρίπνης*. — **104** *κουρίζων δ' ἐνόμειεν* codd. dett. et edd. ante Bekker., nisi quod δ' ἐνόμειεν Q; — **105** *ποιμένων* MAQ n, in cuius margine correctum; corr. etiam Perdrier. *θέκατέρωθεν* M, θ' ἐκάτερθεν codd. dett. praeter R, qui δ' habet, et G, qui particulam omittit. Particulam θ' omissam in omnibus editionibus reduxit Lennep; »legend. *ποιαίνων δ' ἕκατ.* distinctione maiori ante *ποιμ.* posita« Graef. p. 244; et idem coniecit Schneider p. 436; quibus obsecutus τε particulam ex unico, quo legebatur Colluthi loco amandavi. — *επιπροχοῆσιν* M; »Post ἀναύρου sustuli maiorem, quae in editis erat, distinctionem, ut ita cum sequenti versu coniungeretur.« Lennep. — **106** *νόσφι μὲν ἀγρομένων* M, ἀγρονόμων coni. Schneider p. 436, probavit Tournier, p. 22, vix recte, cum participium *βοσκομένων* in v. 107, ut etiam in v. 106 participium legatur, flagitare videatur. μὲν ex μῆ m. rec. in Q; *αγελη* M; *πεμπάζεο* A et m. pr. in Q; — **107** *νόσφι* M; *διεμέτρεε* M (in quo *πῶεα μῆλων* additum est a M 3) *διέμέτρεε π. μῆλων* C; *διεμέτριε* A; vv. 106 et 107 in L sic in unum contracti sunt: *νόσφι μὲν ἀγρομένων διεμέτρεε πῶεα μῆλα*. De vv. 106 et 107 haec Schneider p. 435. 436: »Miror in his tot criticorum ne unum quidem offendisse. nam quum Paris non oves solum, sed etiam boves pasceret, apparet *πατρώϊα μῆλα* latiori significatione positum esse ut omnem Priami *ληίδα* significet. cui congruum est, quod Parim non solum *βουκόλον* Colluthus appellat v. 10, 72, 87, sed etiam *μηλοβοτῆρα* v. 5 et 158, Homerum secutus Il. 18, 529. nec desunt loci, ubi *μῆλα* boves et oves simul significant, ut Theocrit. 25, 119 et 281. ac vide Aristophanis Byz. locum apud Naukium p. 197 seq. iam vero quis adeo ineptum fuisse Colluthum putet, ut quum haec Priami *μῆλα* in genera sua dispescere vellet, non nominaret boves et oves (ut fecit incertus poeta ab Aristophane ladatus l. l. qui dicit *μῆλα, βόας κεραοὺς καὶ οἷς καὶ πίονας αἰγας*) sed post boves denuo inferret *πῶεα μῆλων*? Huic vitio — nam vitium profecto est — ita facillime mederi quis possit, ut restituta Homericam clausula (Il. 11, 696. 15, 323. Od. 12, 299) scribat *διεμέτρεε πῶν μέγ' οἰῶν*, ubi elisio quae est in voce *μέγα*, abhorrens illa a Colluthi usu, excusatur iis, quae diximus ad v. 365, pag. 410. [»Nam quum aliorum locos poetarum in rem suam converterent huius sectae poetae, saepe desciscebant ab iis legibus quas ipsi sibi scripserant et alibi religiosissime observabant«] equi-

dem tamen vix dubito, quin latius ulcus serpsit. nam qui similia anaphorae exempla apud Colluthum contulerit v. 245:

*ἄνθος ἀνηέξῃσε παραίφασιν Ἀπόλλωνι
ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἠβητῆρος,*

et v. 349:

*ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοτέεσσιν λαύει·
ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει,*

ubi alterum versum alteri patet examussim [? ?] respondere, nonne patebit hic quoque simile poe tae consilium fuisse, quum certe verba νόσφι δὲ βοσκομένων accuratissime iis respondeant quae eodem sunt alterius versus loco? ac licuit poetae scribere: νόσφι δὲ βοσκομένων διῶν ἠρίθμει πῶν. hoc igitur vel simile quid Colluthum dedisse persuasum habeo. Schneideri ratiocinationem qui probavit, Tournier p. 22 νόσφι δὲ βοσκομένης διεμέτρεε πῶεα ποιίμνης scribi iussit, collato Nonno Dion. XXXVII 51 καὶ πολέες σφάζοντο βόες καὶ πῶεα ποιίμνης. — Ego vulgatam retinui, cum etiam v. 114 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων eadem vocabula, quibus iuxtapositis offensus est Schneider, socientur, et verbum ἐδόκευε v. 263 existimandi, v. autem 264 videnti significatione a Collutho usurpatum probet Schneide rum eo non debuisse offendi, quod μῆλα v. 104 tot am Priami λήδα, quarto autem abhinc versu oves solas significet. Praetera eadem versus clausula legitur apud Nonnum Dion. 24, 223 πυκνὰ δορικτήτων ἱερεύετο πῶεα μῆλων. Iniuria etiam ἠρίθμει pro διεμέτρεε substituit Schneider, scilicet ut eandem fere significationem atque praecedentis versus verbum, πεμπάζετο, huius quoque versus verbum habeat. Est enim διεμέτρεε et hic et ubi eodem versus sede legitur v. 237, oculis dimetiri, ut recte ibi vertit Lehrs, cum v. 107 dividendi vel curandi significationem huic vocabulo male interpretes tribuissent. Alteram Schneideri coniecturam διεμέτρεε πῶν μέγ' οἰῶν improbavit Ludwig Symb. crit. p. 31 propter viciosam elisionem, quae argumentis a Schneidero allatis vix excusetur. — 108 καιτις M, καὶ τις C, καί τις S, καί τι W, et τι habet etiam P in marg., καί τι et in fine versus δόρυ edd. vett.; ὄρεσσ. — χμαίρης add. M 3 in M; δορή MACLN, δόρυ S, δορυ V, δόρυ W, δορί P (δόρυ in marg. m. 2) δορή Q. καί τις et δορή receperat Lennep ex libris et ex Falkenburgii, Brodaeii, Neandri (in marg.) Stephani et Anonymi coniectura.

»Aliter tamen visum cl. D'Orvillio. *Τι*, inquit, et *έκκρεμές* substantivum sui generis requirunt. Id *δέρας*. Durum mihi videtur *έκκρεμές* adverbii loco interpretari. (Ita enim Brodaeus et Dausqueius ceperunt)« Lennep. *έκκρεμές* vix adverbii vice fungi posse ratus, Tournier p. 22. 23 *καὶ οἱ ὄρ. δέρος* coni. et *καὶ οἱ* etiam ex Nonno Dion. I. 74. II 34. IV 392 attulit. Praeterea *ὄρεσαύλοιο* A Q et P ante corr.; *μετύσυσθε* pro *μετόπισθε* affert Lennep ex V, ex quo ego nihil enotavi. — 109 *έκκρεμες ἡάρητο* M; *έκκεμές* C ante corr., *έκκριβές* R; *αὐτῶν* C; *απτετο* M; an scribendum *ἤπτετο*? — 110 *ποιμαινίη* NR, *ποιμενική* coni. Hemsterhus. ad Lucian. T. I p. 257.; *βοῶν* om. Q; *ὑπέκειτο* codd. et edd.; *έλατῆρα καλαύρωψ* M; *καλάβρωψ* codd. dett. et edd. anté Bekker., qui *καλαῦρωψ* scripsit ex Dorvillii et Dausquei correctione. Alteram formam frustra defendit Lennep in Animadversionibus. — Praeterea *ἀπέκειτο* coni. Schneider, de quo vide infra. — 111 *επει* M, *έών* codd. dett. et edd. ante Lehrs. qui *έπει* Hermanno et Schneidero quoque probatum recepit; *έῆς* pro *έών* coni. Lennep. — *σίραγος* coni. Graefius, probaverunt Hermann et Schneider, recepit Lehrs; *σίριγος* codd. et edd. ante Lehrs.; *έσήθεα* M; *βαιον* M, *βαιόν* Bekker et Schneider, *βαιός* codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui *βαιόν* in nullo codice extare falso putabat, et Lehrs, qui *βαιός* retinens Hermanno obsecutus est. — *ὀδέων* A Q S. — 112 *αγροτέρην* M, *άγροτέρην* codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui *άγροτέρων* recepit ex Graefii coniectura, quam probaverunt etiam Hermann et Schneider. *λιγυρήν* M; *δοιδήν* om. M; — 113 *πολλακι* M; *ενσταθμοισιν ὀδευων* M, *αείδων* rell. codd. et edd., *ιαύων* Schneider; *ένιστ.* CN; — 114 *άμελησε καὶ ουκεμπάζετο* M; — 115 *ένθεν* M, *ένθεν^α* P (in quo corr. m. 2.) W; *ένθεα* SV, *ένθα δ'* coni. Lennep, Schneider; *ένθάδ'* Hermann, Lehrs; *έχων* M; *καὶ* codd. et ante Brodaeum, Falkenburgium et Neandrum (qui corr. in marg.) editi; *ηθεα* M; — 116 *καὶ ερμάωνι φιλην* M; *έρμάωνι* C; *άνεβάλετο* M, et W ante corr. De versibus 111—115 haec Graefius p. 245: »Hic primum v. 110 nihil videtur nisi corruptio versus 114. Mirandum tamen, utrimque similem versum subsequi, 111 et 115, et variari etiam vv. 110 et 114 in nonnullis ita, ut de duplici poetae recensione non temere cogitare possis. Quod si negatur, alterum de duobus distichis aliunde irrepisse censendum erit. Tueri utrumque is demum poterit, qui v. 110 ita immutaverit, ut a v. 114 satis recedat, sed et sui satis similis

maneat: in quo Wernikius [qui σπήλυγγος ἐς ἔνδια coniecerat, ap-
ponens Nonn. 22, 145 ἔνδια λόχμης. Paraphr. 12, 11 (51) ἔνδια
κώμης, 14, 2 (8) ἔνδιον ἀλῆς. Oppian. Hal. 4, 371 ἔνδια πέτρης]
praeiuit, non tamen suspectum βαιόν vel βαιός emendans. Et sane
mutari omnia possunt, ut: σπήλυγγος (v. σήραγγος) ἐς ἠθάδα θῶκον
(v. βάθρον) ὀδεύων, vel: σπήλυγγος ἐς ἔνδιον ἀβρός (v. οἶος) ὀδεύων,
vel: σύριγγος ἐς ἠδέα ρυθμὸν ὀδεύων, v. σύριγγος ἀήθεος ἦχον ἀμεί-
βων, alia; sed his nullus probabilitatis color inest, etsi σπήλυγγος
mentionem facerent plura veterum loca, laud. ap. Hemsterh. ad.
Lucian. T. I. p. 252, et artis adeo monumenta, in quibus Paridis
iudicium expressum est. Superest, ut videas, an integriore versu 114
in locum corrupti v. 110 recepto, et servato versu 111 versum 115
post v. 112 collocare liceat. Verum partim operosum hoc est, par-
tim nondum satisfacit, quia sic ante v. 116 desideratur versus
huius modi:

σιγῆ δ' ἦν ἀν' ὄρος, σιγήσατο πώεα μήλων,
οὐ κύνες ὠρύοντο, καὶ οὐ μυχήσατο ταῦρος.

Sed his omnibus medetur id, quod priori loco suspicati sumus, si
praeterea illa cod. Mut. lectio, quae ad v. 110 affertur, ad v. 114
transfertur, ut iam post v. 9 sequantur vv. 112. 113 et deinde sic
legatur:

τοῖος ἐπεὶ σύριγγι, κατ' ἦθεα καλὰ νομῶν,
Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπὴν,
οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυχήσατο ταῦρος.

nisi pro ἐπεὶ malis *δπου*. Eadem coniunctio cum seqq. locum ha-
bet, admissa Lennepii coniectura ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα, κατ' ἦθ.
quae et ipsa ex parte Cod. nititur (v. 114) ita ut ἔνθα sit ubi aut
quando, etsi id Lennepius non videtur voluisse. Similem con-
iunctionem duobus duris et a Colutho alienis apostrophis εὔθ' ὄγ'
ἔχων infeliciter tentabat Censor Hal. l. l. Iam si ponimus v. 110
verum esse τοῖος ἐπεὶ, et v. 114 ἔνθα δ' ἔχων, videmus utrumque
distichon coire cum v. 116, ut sic quoque illa suspicio de duplicis
recensionis vestigio augeri videatur. Sed simul ambiguum est,
utrum v. 115 an v. 111, pro novissima recensione recipere praestet.
Posteriorem qui praeferat, ei ἀγροτέρων καλάμων ut scribat, sua-
deam. Contra haec somnia Hermann p. 15 sic disputavit: »De
multis quae hic molitus est Graefius, illud aliquam veri speciem
habet, quod duplicis recensionis sibi visus est vestigia deprehendisse.

Sed tamen, si quid video, faciliore opera res expediri potest. In primo horum versuum cod. Mut. τοῖος ἐπεὶ. Ut videtur, etiam βαιὸν, quod non praetulerim vulgato. Scribendum videtur:

τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἦθεα βαιὸς ὄδεύοι
ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν.

Ἀγροτέρων recte emendavit Graefius: neque enim haec poetarum secta duo coniungit epitheta ornantia. Σήραγγος mea est coniectura, in quam quum plurima tentaret etiam Graefius incidit. In quinto versu [v. 115] quod e cod. Voss. affertur ἔνθεα nihil aliud est quam quod in primo Paris. legitur ἔνθεν supra scripto α. Id si non ut Lennepius ἔνθα δ', sed ἐνθάδ' correxeris, satis bene omnia cohaerebunt. Erit illud ἐνθάδε ad montis Idae loca referendum, in quibus degebat Paris, quum ad eum veniret Mercurius. Ante ultimum horum versuum aliquid excidisse vix potest dubitari. Aliter de hoc loco iudicavit Schneider p. 421. 422: »non dixisset opinor Graefius, duplicem in his recensioem ipsius poetae extare aut ab aliena manu quaedam huc irrepsisse, si perspexisset, primo (v. 110 — 114) poetam narrare, quid omni tempore Paris fecerit, sive in pascua ibat (v. 110) sive prope stabula erat (v. 112) — nimirum fistula canebat, gregum autem rationem non habebat — deinde quid eo ipso tempore fecerit quum Hermes ad eum venit (v. 114 sq.). contra laudandus Graefius, quod vidit v. 110 σήραγγος ἐς ἦθεα, et v. 111 ἀγροτέρων καλάμων scribendum esse. restabat ut v. 110 τοῖος ἐπεὶ e Mutinensi reciperetur, quod fecit Hermannus, ut tamen non videatur recte rem administrasse. nam ἐπεὶ quum putaret temporale esse, ὄδεύοι correxit, quo fit ut sententia inde a v. 111 cum superioribus non iam congruat satis. Equidem ut paucis dicam, quid sentiam, poetam dixisse existimo, abfuisse baculum pastoricum, quoniam soli Paris operam dedisset fistulae et neglexisset greges, sive in pascuis esset, sive prope stabula versaretur, itaque scribendum censeo in hunc modum:

ποιμενίη δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλαῦροφ,
110 τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἦθεα βαιὸν ὄδεύων,
112 πολλάκι δ' οἰσπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἰαύων
111 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν
καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.

nam v. 110 et 112 aequae referri ad v. 111 patet, unde efficitur ut neque disiungi priores illi versus possint, et ineptum iam sit ἐνὶ

σταθμοῖσιν ἀείδων, cui quod substitui *ἐ. στ. ἰαύων* eandem hic significationem verbum habet quam v. 349. — His aptissime subicitur, tum quidem, quum Hermes veniret, in pascuis versantem Parim cantilenam modulatum esse Pani et Mercurio:

ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἦθεα καλὰ νομεύων
Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπὴν.

ubi *ἔνθα* δέ sumpsit a Lennepio et temporale esse puto. quod enim Hermannus *ἐνθάδ'* correxit et ad Idae montis loca rettulit ubi Paris degebat, monendum duo fuisse loca, et pascua et stabula, in hoc autem verborum contextu *ἐνθάδε* vix alio atque ad *σταθμούς* v. 112 referri posse, quod fieri propterea nequit, quoniam quum Hermes veniebat, non in stabulis, sed in pascuis Paris erat, ut praeter v. 102 sq. in hoc ipso versu positum docet nomen *ἦθεα* (cfr. Hom. II. 6, 511 et 15, 268), item participium *νομεύων*. ita enim aperte scribendum esse pro *νομήων*. Haec acutius credo quam verius Schneider, ex cuius coniecturis *ἀπέκειτο* (v. 110) et *ἔνθα δ' ἔχων* (v. 115) recepi. De reliquis aliter sentio, cum poeta haec voluisse mihi videatur: »Pastorale autem pedum aberat, quia saepe in antrum suetum procedens fistula canere solebat, saepe autem in pascuis canens nullam gregis curam habebat«. Quae licet non nimis elegantia sint, tamen nescio quo modo iure vituperari possint. — *ἐπέκειτο* (vestibus adfixum erat) quod Tournier p. 23 coniecit et sequenti descriptioni inde a *τοῖος* melius convenire dixit, cum Mutinensi scriptura a plerisque probata *τοῖος ἐπεὶ* minus apte sociari posse mihi videtur. — Quod autem ad *κατ' ἦθεα καλὰ νομήων* attinet, recte haec a Lehrsio interpretata esse videntur, qui vertit »gerens fistulam secundum consuetudines pulchras pastorum Pani et Mercurio gratam offerebat cantilenam«. — **117** *καὶ M; μυχήσαντο ταῦρους M, μυχήσαντο ταῦροι* codd. dett. et edd. antiq., nisi quod *μυχύσαντο Q; ταῦροι C, ταῦροι⁵ NR*; correxerunt Brodaeus, Falkenburg et Stephanus. — **118** *μουνην δ' R; μούνημονόεσσα M; βοησαδίδατος M*, unde *βοῆς*, in quod etiam Lennep incidere, primus recepit Bekker, *βοῆν* codd. dett. et edd. ante Bekkerum. — **119** *ἰδαίων M; ἀντίλαχος ἴαχεν M*, sed *M 2 θροος* scripsit supra *ἴαχος*; *ἀντίθρονος G; ἠχώ LN*; — **120** in *ταῦροι ο* ex *υ M 1*; *δε M; χλ. καὶ κορχότες ὑψόθε* (sed ultimum *ε* incertum) *M*, sed *ρχότες ὑψόθε* *ποιῆς* additum est a *M 3*; *δὲ om. LQ*; *κεχορικότες C; χλωερῆς* ex

χλοερῆς A; *ὕφῳδι* om. L; Lennep Brodaeum secutus, comma quod in aliis edd. post *ποίησ* erat, delevit et *κεκλιμένοι ὑφῳδι ποίησ βαρύγουνον ἐπ' ἰσχιόν εὐνάζοντο* coniunxit. Quod iniuria spreverunt omnes recentiores editores. — **121** *κεκλυμένοι* M, *κεκλισμένοι* C ante corr.; *ἐπισχίον* M, *ἐπ' ἰσχιον* Q; — **122** *ὁ* recepi ex Q; *ὁ* rell. codd. et edd.; *ὕφιλύφοιο* codd. dett. (*ὕφειλόφ.* Q) et edd. ante Bekker., *ὕφορόφοιο* M et rell. edd.; *φυγῶν* V, *φυτὸν* Q, *φυτῶν* cum glossa *ἐλθῶν* C; *ὕπενερθε* MCLQ, *ὕπάνερθε* G, *ὕπενευθε* A, *ὑπερθε* NPRSVW; — **123** *τηλώθεν* W ante corr.; *ἐρμάωνα* MC; *διακτόρον* M; *εἰδὲ* M, *ἴδε* ex *ἦδε* C, *ἦδε* A, *ἦδε* L, *ἦδὲ* suprascripto *ει* N, *ἦδε* suprascripto *ει* R, *εἶδε* P, *ἦδε* Q; — **124** *ἀνοροουσε* M, *ἀνόρουσεν* PS; *ἀλέεινεν* P; *δ'* post *θεῶν* om. ACLNPQRSW (codd. dett. omnes, ut vid.). De hoc loco cfr. Lennepium: »Loquitur versu praecedente de solo Mercurio a Paride eminus conspecto; et tamen hic immediate subdit numero multitudinis *θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπήν*, ac si non solius Mercurii, sed etiam trium dearum una ad Paridem tendentium mentionem iam fecisset. Forsan scribendum *θεοῦ δ' ἀλέεινεν ὀπωπήν* quis opinaretur. [Et sic ego olim conieci]. Sed vero hac admissa coniectura, alia longe maior difficultas emerget. Non enim solus Mercurius ad Paridem properabat, nec eius adspectu adeo Paris obstupuit, sed potissimum dearum simul ad temerarium arbitrium tendentium. Verosimilius itaque, retento *θεῶν* numero plurali, et hic excidisse versum unum aut alterum«. Cuius suspicionis firmandae causa ad Ovid. Heroid. XVI 61sq. provocavit. Contra iam Harles: »Ego vero neutrum opus esse arbitror, sed in epitheto Mercurii, *διάκτορον* nuncium, latere videtur mens, deas comites fuisse. Alias l. l. illud epitheton frigidum foret«. — *ὀπωπήν* M; — **125** *χορονηκελάδων* M; *επιφηγον ἐρείσας* M, unde *ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας* Bekker et rell. post eum edd., *ἐπὶ φυτῶν ἐάσας* rell. edd. et codd. dett., praeter G, qui *ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας* et *h*, qui *ἐπὶ φυτὸν ἐάσας* habet. *ἐπὶ φίτου ἐάσας* coni. Schrader ad Mus. p. 224, quod vocabulum ex *φειτώνυμον* (al. *φυτ.*) sibi fluxerat. *ἐπὶ φειτροῦ ἐάσας* coni. Dorville, *ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας* Brodaeus, Stephanus et Falkenburg. »Aliam coniecturam super nostro loco adscripserat vir doctus ad Aldin. editionem, nempe *ἐπὶ φηγὸν ἐάσας*, ubi etiam alia manu adscriptum erat *ἐπὶ φυτὸν* vel *φυτῶν ἐλάσας*. Quod posterius verbo indicasse sufficiat, cum sua sponte satis se destruat. Priori coniecturae respondet, quod aliquando ex amicis meis quidam suspicatus fuerat, *ἐπὶ φηγῶν ἐάσας*, quod elegans

sane et loco appositum. Solebant enim saepe medio die sub arborum et maxime quercuum vel fagorum alto tegmine ad radios solares arcendos se fistula oblectare pastores. Credidi et ipse aliquando legendum ὑπὸ φηγὸν ἐάσας: nec forsitan ab hac scriptura longe discedendum. Si adhuc aliam quis desideret coniecturam, posset suspicari legendum:

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ τούτῳ ἐάσας.

[ubi ἐπὶ τούτῳ vertit: dum haec accidebant]« Lennep, Animadv. p. 147. 148 (ed. Schaefer). Tum »ὑπὸ φηγῶ quidam doctus quod mihi placet«. Harles. — Scripturam a Bekkero ex M receptam sola (Bekkeri) coniectura niti existimans simulque fagi mentione sensim illata offensus Lobeck Parerg. ad Phryn. p. 715 sq. vitiose ἐπὶ οὐδὲι ἐάσας scripsit »fistula humi abiecta, quam significationem seriores huic verbo dederunt. Quod superest, eodem modo Nonnus Dion. VI v. 288 σύριγγα ἐάσας«. — M libri scripturam firmat Nonnus Dion. 30, 102 ἐπερείσατο γείτονι φηγῶ. — 126 μηπολλά καμοῦσαν ἐὴν M; καμοῦσαι Q; codd. dett. (etiam G(?) R V ut videtur) om. ἐήν, quod restituerunt Brodaeus, Falkenburg, Anon. et Portus. — ἀνέκοπτεν codd. et edd. omnes, nisi quod ἀνέκοπεν L; ἀνέκοφεν ego scripsi, et sensui et usui Nonniano obsecutus cfr. Dion. II 21. III 25. IX 311. XXII 134. XXIII 113. XXXVI 133, 391. XXXVII 258. XLVIII 174. Paraph. μ 27, ν 29, σ 55, υ 72. Contra imperfectum ἀνέκοπτεν quod XXXVI 430 legitur in comparatione eo excusatur, quod crebro imperfectum pro aoristo in comparationibus Nonnus posuit. μὴ πόλλ' ἀκμάζουσαν ἐὴν ἀνέκοπτεν ἀοιδὴν coni. Lennep, quod postea rursus improbavit. — De hoc versu sic Schneider p. 436: »In his quomodo καμοῦσαν ἀοιδὴν poeta dicere potuerit non intelligo. pro ἀοιδὴν reponendum puto ἐρωήν, quod e Nonni Dion. 37, 258 sumpsisse Colluthus videtur: εἰ μὴ ἔτι σπεύδουσαν ἐὴν ἀνέκοφεν ἐρωήν [ἡνίοχος]«. Quae merito improbavit Tiedke in Herma XIII p. 355. 356: »Nam apte ἐρωή dicitur curru vehentis aurigae, Paridis fistula canentis non item. Qua re cum id quod traditur hanc habeat explicationem, cantum suum nondum ita fatigatum repressit, medium interceptit, e Dionysiaticis conferre malim II 21 ubi Cadmus fistulae cantum abruptis sic narratur ἔμπνοος εὐκελάδοιο δόναξ σίγησε νομῆος Ἀρμονίην δ' ἀνέκοφεν quae cum Colluthi verbis καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας . . . ἀνέκοπτεν ἀοι-

δὴν adeo congruunt, ut si modo certi Dionysiacorum versus ei exemplo fuerunt, hos potius quam quem Schneiderus voluit imitatus esse videatur. Schneideri coniecturam qui obscuriorem esse iudicavit, Tournier, p. 23. 24 μήπω πολλὰ καμοῦσαν utpote ex glossa natum ex textu expellendum et in eius locum ex Tryphiodoro 44 (ἀκάματός περ ἐοῦσα) ἀκάματόν περ ἐοῦσαν substituendum esse dixit. — 127 τοιάδε δειμ. Q, τοῖα δε M; προσεννεπε M, προσένεπε Q; ἐρμης M; — 128 γαῦλον ex M recep. Bekker et rell. post eum edd., τάρβος codd. dett. et edd. ante Bekkerum nisi quod τάρβον h n; απορρίψας και M; ἀπορρῖψας C; μεθύσας A L Q. Pro μεθήσας Graefius p. 246 μεθήκας coni.: »fidem facit v. 374 [? an v. 367?] cfr. Matthiae Gr. gr. p. 271«. Ad vulgatam tuendam Hermann p. 15 ad Lobeck. Phryn. p. 721 provocavit. Lennep et ipse offensus insolito illo μεθήσας ex v. 77 (... ἐφημοσύνησι πιθήσας) pro eo πιθήσας, vel quod postea praetulit μεθήσων coniecit. — 128 ἐπ-οὐρανίησι M, ἐπ' οὐρανίησι NPW, ἐπ' οὐρανίοισι L, ἐπουρανίοισι A C Q, ἐπουρανίησι G et edd. omnes praeter Lennep. (et Harles.) qui ex (L) Q ἐπουρανίοισι male recepit. θεμιτεύσειας Q; δικάζων ex δίκαις C; — v. 130 omissus est in M; — 131 φαιδροτέρη τὸ δε μῆλον ἐπηρᾶτον ερνος ὀπάσσεις M, ἔρνος APQS et N ut vid.; ὀπάσσεις A ante corr. — 132 ἀνῆντησεν M; ὄδ' M et rell. codd. et edd. praeter N qui ὄ δ', idque recepi; ἠσπιον M, ἦπιον ANP; ὄμματα νόσας M; τανύσας Q; — 133 ἦκα M, ἦκε Q, ἦκα A (corr. m 1. sed ε ex α effecit glossator); ὦκα (statim) coni. Tournier p. 24.; διακρινειν M; ἐκάστης C; — 134 δερκετο M; μῆ pro μὲν Q, δὲ superscripsit glossator; σελας εδρακε δειρην M; »Quam in promptu erat scribere ἔδρακε [pro δέρκετο] ut ita eadem vox repeteretur!« Lennep. — 135 χρυσῶ M; δαιδαλέην ex M primus recepit Bekker, δαιδαλέης codd. dett. et edd. ante Bekkerum; ἐφράσατο ACLNPQRS; κόσμον ἐκάστης codd. et edd. ante Bekkerum, qui ex Wernikii coniectura comparato v. 83 κόσμον ἐθείρης edidit; quem probavit Graefius p. 246, secuti sunt Iulien et Lehrs; κόσμια χαίτης coni. Censor Bekkeri Halensis. — v. 136 om. M; μετόπισθεν C Q, μετόπιστε^{σθε} P, ἔχνεα S; — 137 χειρῶν μειλ ν εντα δικης et ἐλόσσης pro ἐλοῦσα M; προπάριθεν P; — 138 αλεξανδρω M; αθήγη M; De versibus 133—139 magna est virorum doctorum dissensio. Et primum v. 136 καὶ πτέρων μετόπισθεν coni. Lennep, καὶ πτέρνας μετόπ. Censor Halensis, et accusativum omnino requiri etiam Graefii erat opinio p. 246.

Vulgatam sic interpretatus est, non male, iudice Lennepio et assentiente etiam Harlesio, Brodaeus: »tum posteriorem tum anteriorem pedis figuram vidit«; etiam Iulien genetivum *πτέρωνης* aequae ac *ταρσῶν* ab *ἴχνια* voce pendere intellexit secutus a Lehrsio; nihil ergo in vulgata lectione mutandum. Tum v. 137 copulae defectu iure offensus *χειρὶ δὲ* pro *χειρῶν* coni. Lennep, provocans ad v. 62 *χειρὶ δὲ δινήσασα*, v. 157 *χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα*, v. 170 *χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα*, sed iure oblocutus est Iulien, recte *χειρῶν ἐλοῦσα* ayant pris par la main, et *χειρὶ ἐλοῦσα* ayant pris avec sa main vertens et huic loco prius tantum accommodatum esse monens. Praeterea *μειδιώσα* pro *μειδιόωντα* recepit Iulien ex Anonymi coniectura, quam satis commendabilem esse Lennep quoque putabat »quemadmodum versu 156 de Venere *τοῖα δὲ μειδιώσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα* ut adeo de Minerva blando risu et mollibus verbis Paridem ad favorem sui allicere cupiente intelligatur. Cum tamen *μειδιᾶν* Veneri et delicatulis amatoribus potius quam Minervae sit proprium, fieri posset, ut de industria scripserit *μειδιόωντα*, quippe apprime Paridi tam egregias dearum formas non tantum contemplanti, sed et iudicium de iis ferenti conveniens«. In omnia alia abiit Graefius p. 246: »Primum copula deest, deinde particip. *μειδιόωντα* hic non nimis aptum est; accedit, in cod. M. aliam f. lectionem latere. Simplicissimum esset: *καὶ χειρῶν μέλλοντα δίκ.* sed e divulsis literis cod. M. elicias *χειρῶν δ' εἰλινύοντα* v. *ἐλλινύοντα* si obloqui licet Viris doctis qui *ι* in h. v. produci contenderunt; nam *χειρὶ δ' ἐλινύοντα*, vel *χειρὶ δὲ δειλὸν ἐόντα* v. *δειμαίνοντα* ut v. 123 et 126 iam longius recedit«. Lehrs Hermannum secutus est, qui p. 15. 16 versus 137. 138 tribus affectos esse vitii contendit: »primo quod non sunt nexa superioribus; secundo quod non apparet cur Paris rideat; tertio quod Minervae personam dedecet hic supplicandi modus. E cod. Mut. scripturis *μειλ ν εντα* et in fine versus *ἐλόσσης* vereor ut aliquid erui possit. Fuit haud dubie pro hoc versu aliud quid scriptum a poeta: ipse versus autem et genuinus est et aptissimus, si in locum suum reponatur post v. 158 ubi de Venere impudentius instante sermo est:

*τοῖα δὲ μειδιώσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα,
χειρῶν μειδιόωντα δίκης προπάρειθεν ἐλοῦσα.*

Quae feliciter refellit Schneider p. 421: »Nam quod Hermannus, qui v. 136 post v. 158 reponi volebat, non apparere dicit cur Paris

subrideat, non subridet hic alia de causa atque qua Hermannus eum post v. 158 ridentem facit, nimirum quod tot ille dearum venustates conspexit. nec magis Hermannus assentior, quod Minervae personam dedecere putat hunc supplicandi modum, ut manu Parimprehendat«. Sed vv. 135. 136 quoque vel post recentiorum editorum curas vitio non carere primus egregie docuit Schneider, p. 420. 421: »Nam si *κόσμος* intelligendus est trium omnium dearum, debent etiam quae praecedunt *βλεφάρων σέλας* et *δειρή χρυσῶ δαιδαλέη* de unaquaque intelligi dea, id quod nemo persuaderi sibi patiatur, qui cogitaverit Venerem quidem auro ornasse se, sed Minervam et Iunonem tali lenocinio usas esse, non narrari v. 80. itaque quum *δειρή χρυσῶ δαιδαλέη* ad Venerem solam referenda sit [ad Iunonem male retulit Iulien] et *γλαυκῶν βλεφάρων σέλας* cogitationem extemplo ad *γλαυκῶπιν Ἀθήνην* abripiat [sic primus recte Iulien], *κόσμος* iure intelligemus de aliqua venustate corporis Iunonis. quod si verum est — et ego quidem puto esse verissimum — apparet non iam potuisse v. 135 *πτέρην* et *ταρσοῦς* memorari, quibus neque Minervam aut Venerem prae ceteris conspicuas veteres finxerunt. at non expulerim tamen continuo hunc versum, etsi omissus est in codice Mutinensi — nam hic quidem codex etiam alios omittit versus ab reliquis codicibus servatos, quos propterea nemo facile reiciat — sed reponendum eum censeo post v. 132, ubi aptissime Paris dicitur pulchritudinem dearum ita exploravisse, ut cuiusque vel calcis venustatem et plantarum vestigia spectaret, usque dum inveniret quae cuique deae propria esset venustas, Minervae dico oculos splendentes, Veneris collum, Iunonis brachia. nam brachia *Ἠρης λευκωλένου* statim velut e nebula in conspectum prodeunt, si versum 134 coniunximus cum v. 136 (*κόσμον . . . . χειρῶν μειδιῶντα*) eiecto versu 135 qui male huc pedem intulit. nec mirum illuc irrepsisse eum, postquam semel mendose scriptum fuit *κόσμον ἐκάστης*. nam qui omissum olim versum 135 supplere voluit, supplevit post alterum *ἐκάστης* (v. 134) non uti debebat post prius (v. 132). ipsum autem illud *κόσμον ἐκάστης* quomodo emendandum sit non invenio, nam *κόσμον ἐραστόν* parum placet. — Restant verba *μειδιῶντα δίχης προπάροιθεν ἐλοῦσα*, quae ut nunc sunt posita offendunt copulae defectu, quam iure Lennepius aliique desiderabant. et si adeo addi copula aliquo modo posset, vel sic tandem dicendum esset nimis praecipitem poetam transiisse ad dearum promissiones et illecebras quibus sibi quaeque Parim

conciliare studebat. quis enim cui quidem aliquis in his rebus sensus est, non exspectet a poeta additum, Parim, qui tot vidisset venustates, haesitasse diu incertum cui primas deferret? quod facit, ut lacuna simul depravatam locum putem quem ita ut posthac scribant editores suaserim:

κόσμον . . . . .

χειρῶν [μειδιόων] . . . . .

. . . . .

[καὶ τότε] μειδιόωντα δίκης προπάρουθεν ἔλοῦσα
τοῖον Ἀλεξάνδρω μυθήσατο μῦθον Ἀθήνηα.

Haec Schneider sagacissime, sed non omnino vere. Transposito enim versu 136 post v. 133 non ea, quam Schneider nonnullis quae in graeco textu ne leguntur quidem vertendis supra expressit, sed haec inepta evadit sententia: »Paris dearum pulchritudinem et calcis et plantarum vestigia diiudicare (vel explorare) tentavit«, ubi quis non offendat in vocabulis *κάλλος*, *πτέρνη* et *ταρσοί* sic coniunctis? Mihi versus 136, quem olim potius post v. 75 ponendum esse non sine causa suspicatus sum, nunc quo loco in editionibus legitur recte se habere videtur. Aspexit enim Paris primum eam uniuscuiusque deae venustatem, quae prae ceteris excellens super modum eius oculis sese obtulerat, post autem ad caeteras dearum venustates transiit adeo religiose, ut vel plantarum vestigia inspicere non neglexerit. Quare servata omnium codicum lectione *κόσμον ἐκάστης* post *χρυσῶ δαιδαλέην* plures versus intercidissem significavi, in quibus et de Iunonis brachiis mentio iniecta fuerit et id quod poetae dicendum fuisse modo indicavi, pluribus persecutum sit. Olim in Schneideri sententia acquiescens Iunonis *κόσμον ἀγοστῶν* (in quod Mauritium Schmidt quoque incidisse nunc video in Mus. Rhen. XXV p. 182.) a poeta laudatum fuisse vix recte suspicatus sum. — Praeterea versus sicut a Schneidero descripti sunt, vel ideo placere non possunt, quod in iis *κόσμος χειρῶν* de Iunonis brachiis (*λευκώλενος Ἥρη*) positum est, et *χειρῶν ἔλοῦσα*, ut antea editum erat, aptius de Minerva dictum est, quam simplex *ἔλοῦσα*, quod vix aliter ac per amplexa est interpretari possumus. — Restat ut Tournerii commentum (p. 24) commemorem, qui *γλαυκῶν βλεφάρων σέλας* ad Minervam referendum esse concedens, omnino male δ' *Ἥρη* pro *δειρήν* proposuit et *ἐφράσσατο κόσμον ἐθείρης* ab interpolatore additum esse putavit deperditi hemistichii, qui de Venere

egerit, loco. — **139** δευρο M; πριαμοιο M; παρακοιτιν M, παράκιτιν P; versus 140 — 143 omittit M; — **140** ἀτιμάσας CL NP QSW (an dett. omnes?) h n Portus; — **141** ἐπαινέσας SW n, ἐπαινεσειας V, ἐπαινέσσειας h, ἐπαινήσειας etiam PQR; — **142** σέ NP h, σέ W; κοιρανέγν Pm. 1, R et N ante corr., W post corr.; καὶ πατρώϊον A Q; — **144** μηποτεσοι M; ἐπιβρίσειεν ex ἐπιβρύσειεν C, ἐπιβρίσειενὺν Q, ἐπιβρύεν SW, ἐπίβριεν NR, ἐπιβρυεν V, ἐπιβρύεν ex ἐπίβρυεν P; — **145** πειθεο και πολέμους τε και ηγορευγ σε M; τε om. C, καί post τε om. S. »Nonni sectatorum stilus scribi iubet« σε pro τε, iudice Hermanno p. 16; et secutus est Lehrs. — **146** ωσημέν M; ἦ ego scripsi, ἦ codd. rell. et edd.; αθήνη M; — **147** τοιάδ' ὑποβλήδην Q; υποβλήδην M; ἔνεπε Q, corr. gloss., ἔνεπε P; — **148** εἰ με et προφερεστερον ἔρνος ὀπάσσης M; ἔρνος PQW; εἶ με διακρίνας, προφερέστερον εὐχος ὀπάσσης coni. Pierson. Verisim. p. 257, probante Harlesio. Comma, quod vulgo post διακρίνων legebatur, post προφερέστερον transposuit a Lehrsio secutus Hermann p. 16, qui addit »Immo εἰ μέ, inquam qui apud Tryphiodorum e v. 405 με καὶ αὐτήν, aliaque alibi similia procuderunt, quae nobis non videntur esse non appetentis soloecismorum. Ἦ μ' ἀνάειρ', ἦ ἐγὼ σέ«. Secutus est Lehrs. Vulgatam interpunctionem qui et ipse vitiosam esse sensit, Lennep εἶδος pro ἔρνος scribi iussit, improbatum ab Iuliano, qui aegre tulit, quod in Lennepii lectione κατὰ post adiectivum subintelligendum est, et ὀπάσσης sine obiecto remanet; praeterea προφερέστερον pro feminino positum ex Tryphiodori loco 128 ἡμῖν θαλπωραὶ προφερέστεροὶ ἤπερ ἐκεῖνοις illustravit. Sed ibi nunc ex deterioribus licet libris προφερέστεραι editur. Ego post προφερέστερον duo hemistichia excidisse significavi, quae suspicio eo praesertim firmatur, quod nusquam ἔρνος sine epitheto pro malo dixit Colluthus, (cfr. v. 60. 61 ἔρνος ἐλοῦσα, Μῆλον, et v. 131 τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος) et quod versus 130. 131 ad eandem suspicionem necessario ducere videntur:

δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς,
φαιδροτέρη τόδε μῆλον ἐπήρατον ἔρνος ὀπάσσης.

Ceterum ὀπάσσεις pro ὀπάσσης coni. Graefius p. 246 »ut simile vitium aliquoties in Nonno sustulimus«. — **149** πασης M; σ' om. codd. et edd. omnes ante Lehrsium. Et iam Lennep in Animadv. p. 101: »omnino voculam σέ desiderari puto hoc modo restituendam πάσης ἡμετέρης Ἀσίης σ' ἡγήτορα θήσω. Nisi enim haec addatur

omnis loci vis perit, cum nihil Paridis referret, utrum Iuno Asiae regem imponeret, nisi ipse rex futurus esset«. Σε etiam post πάσης inferri posse Bekker monuit et sic Wernike ad Tryphiod. p. 264 tacite scripsit. Probavit Hermann p. 16 et Schneider p. 437, recepit Lehrs, propter male elisam vocalem improbavit Ludwich Symb. crit. p. 30. 31. Sed equidem et propter sententiam et propter v. 143 (δεῦρό σε τειρομένοισι σαύπτολιν ἀνδράσι θήσω) satius duxi pronomen inferre et Colluthum non magis ac Tryphiodorum abhorruisse a pronominum elisione statuere. — ἡμετέρης codd. et edd. omnes, nisi quod ἡμετέρης C et ὑμετέρης ed. Schaeferi. Sed recte iam Graefius p. 246: »scio ἡμετέρης defendi posse; verius tamen esset ὑμετέρης, quam Paris incolebat. Nunc nimis anguste de Iunone Idaea cogitandum. Praeterea offendit ter recurrens ης; etsi conferri potest v. 198. Poterat tamen: Ἀσίδος ὑμετέρης πάσης σ' ἡγήτορα θήσω. cfr. v. 160«. Probavit ὑμετέρης etiam Schneider p. 436: »nam quo iure suam Iuno dicat Asiam neminem puto intellecturum esse«. ασισηγήτορα M. — 150 ἀθεριζε τι γαρ πολέμων M; vv. 150. 151 P etiam post v. 143 exhibet. πολέων pro πολέμων edd. antiquae; correxerunt Anon., Brodaeus et Stephanus. — 151 κύρανος ἰφθίμοισι και M; ἀπολέμοισι MACL, ἰφίμοισι A Q, ἀπολέμοισι NPRW, ἄπολέμοισι S, ἄπολέμοισι V, οὐ πολέμοισι Q; κελέοι M Q. Cum priores interpretes haec sic fere vertissent: »reges fortibus simul et imbellis imperant«, recte hoc ineptum esse vidit Iulien, qui ex codicum vestigiis ἰφθίμοισι καὶ οὐ πολέμοισι scribendum esse collegit (p. 98) quod rex strenuis non bellis imperat vertit. In eandem sententiam multo melius disputavit Schneider p. 437, qui praeunte Ungero (in epist. crit. ad L. Krahnerum p. XVIII) καὶ εὐπολέμοισι coniecit, nam poeta »quum regi nihil esse cum bello dicit . . nihil dicit nisi opus non esse ut ipse rex bella gerat ut qui habeat quos mittere possit viros fortes et bellicosos«. Ego formam εὐπολέμοισι praetuli. — 152 οὐκ αἰεὶ M; οὐκ αἰεὶ codd. omnes (etiam L), nisi quod οὐκ αἰὲν fort. A; οὐκ αἰεὶ edd. ante Falkenburgium et Stephanum; αριστευουσιν M. — ad v. 153 manus prima in M in margine lineolam appinxit. ὑποδριστῆρες ἐνόους M. — 154 τοιγν κυρανίην M; προτόθρονος C, πρωτόθρωνος P; ἡρη M; — 155 ηδ' M; ἡδ' P ante corr., ἡδ' rell. codd. et edd., ἦ δ' ego scripsi; εαννὸν M, ἐανὸν ACLPQRW h n, ἐανοῦ coni. Schneider p. 437 nam »si quem ego in his rebus sensum habeo, post βαθύκολπον poeta κόλπον in-

ferre non potuit nisi altero ad alterum relato, ut constat dici γῆ βαθύγεως, γένος ἀρσενογενές, πολύπλανοι πλάναι, ἄγγελον Ἴριν ἔπεμπε δυσάγγελον (Nonn. Dionys. 20, 184), ἔκρυψε πᾶσαν ἀβακχεύτων στίχα Βάκχων (id. 23, 254), alia id genus plurima: cf. Lobeck. Paralip. p. 366 et 536«. Sed si ἔανοῦ βαθύκολπον κόλπον ἐς ἡέρα ἀνηώρησε iungendum esset, γυμνώσασα quo referretur non haberet; cfr. etiam v. 158 στῆθος ἄπαν γύμνωσε, quo κόλπον et γυμνώσασα nostro loco iungendum esse probatur. Cum olim commate post ἡέρα et κόλπον deleto ac post γυμνώσασα posito interpretes verterint »Ipsa vero peplum sinuosum in aere denudans, Venus sinum sustulit«, Ruhnken et Lennep secuti a reliquis editoribus interpunctionem correxerunt. εσηερα M; — 156 ἀνηώρησε et ηδεσσατο M, ἠδέσατο Q, ἠδέσατο S; — 157 χειρι δε et ἐρωτων M; δεσμὸν ut scripserat iam Ubelus conieceratque Perdrier., ex M recep. Bekker et post eum editores praeter Lehrs.; deteriorum codicum et reliquarum editionum lectionem θεσμὸν (cui νόμον glossa suprascripta est in C) tueri frustra conatus est Lennep in Animadversionibus. — 158 γυμνωσε M; ἐμνήσατο codd. omnes (praeter G, qui ἀμνήσατα) et edd. praeter Porti et Iuliani, qui ἀμνήσατο. Et ἀμνήσατο, pro quo Iulien in notis p. 100 potius ἡμνήσατο scribendum esse vidit, vertendo expresserunt plerique interpretes. Etiam Lennep: »sensus tale quid efflagitare videri posset quodammodo. De vocis tamen bonitate vehementer addubito. Quare meliorem viam instituerunt Brodaeus, vir doctus ad Ald. Ed. et Neander [in margine] vel ἀμελήσατο vel ἐπελήθετο reponentes. Quod si veterem consuetudinem spectes mulierum, ut eo citius aliorum animos flecterent, sinus et potissimum mammulas suas denudantium, sensum equidem vulgato longe meliorem habere existimo: si vero Coluthi genium et scribendi morem consulas, causae non multum erit, cur a vulgata ἐμνήσατο discedas. Videtur suae aetatis mores potissimum spectasse, qua dedecori maximo, ut hodiedum etiam, duceretur, si qua sinum et mammulas suas denudaret, ut hoc modo aliorum favorem sibi conciliaret. Talem fuisse auctoris mentem, modo inspexerit versum 152 et 153:

Ἡ δ' ἔανὸν βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα
κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ ἠδέσσατο Κύπρις,

qui neget nullus erit«. Vulgatam Nonni exemplo tuitus est etiam Bekker, collato Dion. XXI 109 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζοῦ, et XXIII

207 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μορφῆς. — μαζων M; — 159 τοιάδε CLNQSW, τοιά δε P, τοιά δε h n; δε et προσεννεπε M; μηδιόωσα Q, προσέννεπε LQ. Post hunc versum versum 137 posuit Lehrs Hermanno obsecutus. — 160 δεξομαι καὶ M, δέξομαι καὶ ALNR, δέξομαι^ε καὶ CQ (in quo corr. m. 2), δέξεο καὶ PSVWhn, Portus, Harles. — »Codicis Vossiani vestigia sublegens« δόξης καὶ πολέμων coni. Lennep, δέξο με καὶ coni. Dorvill. addens: »Forte quis δέχνησο elegantiae causa per repetitionem praeferat τῷ δέξεο. Sed haec non curat Coluthus. Sic v. 131, ubi poterat ἔδρακε bis ponere, tamen maluit semel, δέρκετο«. Male δέχνησο probaturus erat Lennep, collato v. 172 εἴξατε μοι, πολέμοιο συνήθεες, εἴξατε νίκης. Contra quem recte Bekker attulit Nonn. Dion. XIII δέξο με καὶ σύ, θάλασσα. μετὰ χθόνα δέχνησο Νηρεῦ, similia XIX 303, XXXIII 341, XLII 399 et 401, X 426. — πτολέμων MCQn, πολέμων rell. codd. et edd. inde a Stephano. — ἐπιλήθεο M, ἐπιλήθε||ο Q, ἐπελήθεο PW, ἐπελάθεο SV, ἐπελήθετο NR; — δὲ χρυσομόρφην M; — 161 ημετέρην και M; και ασπίδα M; γαιαν M; — 162 μυθῶν M, μόχθων Q; οὐκοῖδα M; τι γαρ M 1., τὶ γὰρ M 2; αφροδίτη M; — 163 ἀγλαΐη M; πολὺ ex πολλοὶ M 2; πολύμαλλον L; -- 164 ἀντιμένεινωραΐης M; ερατὴν et οπασσω M; ἐρατινὴν PW, ἐρατεινῆς^{την} Q (s ex v m 1., caetera corr. gloss.) ἐρατεινὴν ACLNSRV et antiquae edd. (ἐρατηνὴν h) correxerunt Anon., Brodaeus, Falkenburg, Dausqueius et Stephanus. — παράκοιτην Q; — 165 ἀντι δε κυρανίης ελένης ἐπιβήσαιο M; κοιρανέης n; ἐλένης P; ἐπιβήσαιο Q; λέκτρον R; -- 166 νυμφίον M (fuit puto νυμφίων), νυμφίων Q; ἀθρήσειε, omisso σε n Ubel. λακεδείμων A m. pr., corr. gloss., λακεδαίμωνων fuit in M, sed ον syllaba nunc erasa est; — 167 μῦθον S, μυθον V, μῦθος P (corr. m 2. ut vid.), μῦθον^ς W; μῦθον vulgatae praeferendum esse iudicavit Lennep, male, cfr. οὔπω μῦθος ἔληγε Nonn. VI 366. XVI 320, XXV 338; XLVII 137; — δ δ' recepi ex P, ἦδ' Q, ὀδ' rell. codd. et edd.; ἀγλαδὺν ὄπασσε M, ὄπασσε W; — 168 verba ἀνάθημα-γενεΐη addita sunt in M a M 3; ἀγλαΐης M 1., corr. M 2; ἀφρογενεΐη MPW, ἀφρογενεΐη L, ἀφρογενεΐη ACNQR; — 169 φυταλιην M, φυταλιην PSW, φυταλιην h, φοιταλιην CLNQR Ald., φοιταλιην An, φοιταλιην Ubelus; sed φυταλιην recte iam Anon. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg. (sed ibi φυταλιην impressum est) Stephanus, Lectius, Portus et rell. edd.; κακην M; γενέθλην πολέμοιο W ante

corr.; *κακὴν π. γενέθλην* rell. codd. — Nihil hoc versu putidius fingi posse Hermann contendens p. 16 *φοιταλέην πολέμοιο κακοπολέμοιο γενέθλην* scribi iussit, quod tamen non recepit Lehrs, neque Schneider probavit, qui haec p. 437. 438: »sed vellem dixisset [Hermann] in his quid *γενέθλην* significaret. nam si genetricem sive ortum causamve significare voluit, ut videtur voluisse vuleruntque Colluthi interpretes et Spitznerus Excurs. IX ad Iliad. p. XIV, eam huic voci significationem attribuit, quae et ab reliquorum usu poetarum (cfr. Spitz. l. l.) et vero a Colluthi consuetudine plane abhorreat: cf. v. 1. 20. 250. 268. 281. 299. 353. 381. vulgarem autem usuque tritam significationem, quum hic tueri nequeamus, hanc potius vocem, quam quas Hermannus correxit corruptam putabimus. ac viam monstrat emendandi ipse Colluthus, qui v. 62 malum istud appellat *μόθου πρωτόσπορον ἀρχήν*. nam ut *φυταλή* alludit ad *πρωτόσπορον* illud, ita pro *γενέθλη* expectamus aliquam vocem quae *ἀρχήν* significet. eam autem mihi quidem suppeditavit Nonnus Dion. 29, 324 *ἰνδοφόνοιο θεμείλια δηιοτῆτος*. id. 40, 254 *ἑπταέτηρα θεμείλια δηιοτῆτος* et 43, 3 *πολέμοιο θεμείλια πῆξεν Ἐνυώ*. quem secutus haud cunctanter rescribo: *φυταλήν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον*, cui versui si quid iudicabitur inesse putidi, iudicandum est etiam inesse illis *μόθου πρωτόσπορον ἀρχήν* aliisque plurimis, in quibus placuit sibi luxurians Nonni eiusque asseclarum ingenium. ceterum si quis praestare putaverit *φυταλήν πολέμοιο κακὴν, πολέμοιο θέμεθλον*, is admonendus erit legem esse rhetoricam ut iterato nomini praedicatum adiciatur, quo cur iteretur appareat (Hermann. ad Mosch. p. 50)« Schneideri coniecturam, ut par erat, recepi. — **170** *δε μῆλον εχουσα τοςην ανενεικατο* M; *τόςσην* ACLNP Ald., *τόςσην* S, *τόςσην* etiam Q, sed σ ex correctura est a glossatore profecta. — *ἀνενήκατο* post corr. Q; — **171** *ήρη κερτομεουσα et αντιάνειραν* M; — **172** *ειξάτέ* M, *εἴξατο* ante corr. C, *εἴξατε* Q; *καί* pro *μοι* V; *πολεμοιο* M, *πολέμοι* V; *συνήθεος* M, *συνήθεες* codd. dett. et edd. omnes, vix recte. *πολέμοιο συνήθεες* a prioribus interpretibus bellis adsuefactae [bello adsuefactae etiam Lehrs.] versum esse vituperavit Iulien p. 103, cum vix recte bellis adsuefacta vocari possit Iuno, quae modo ita amare in bellum et bellatores invecta erat. Sed quod Iulien alios secutus *πόλεμον* hoc loco trium dearum certamen significare voluit, vel *συνήθεες* absolute poni et *πολέμοιο* aequae ac *νίκης* ad *εἴξατε*

referri putavit, ne hoc quidem satis placet, cum recepta M libri lectione plana evadeat sententia: Cedite ex bello mihi adsueto (dicit *ἀγῶνα περὶ κάλλους*, caeterum cfr. Homericum *εἶκειν πολέμου καὶ δηϊοτῆτος*) cedite victoria! Atque *συνήθεος* probaverat iam Tournier p. 25, qui tamen *συνήθεος* non ad *πολέμοιο*, sed ad *νίκης* retulit; fort. recte. — *ειξατε* M, *εἶξατο* ante corr. C, *ἤξατε* Q; *μίκης* M; — 173 hic versus olim post v. 177 legebatur, recte transposuit Tournier p. 25, improbante licet Schneidero rec. p. 195. — *ὦ* pro priore *οὐ* habent *h n* Portus, Ubelus; *βασιλεῖα* M; *ου* pro *ει* M, unde *οὐ* recepit Tournier p. 25.; *πυρὸς* M; *ἐστὶ* M, *ἐστι* Bekker, et rell. post eum edd., *ἐσσι* (*ἐσσι*) rell. codd. et edd., *εἶμι* ex Tournerii coniectura (p. 25) recepi. cfr. Hermann p. 16: »Quae hic non adiuvisse Iunonem dicitur *σακέων βασιλεια*, καὶ εἰ πυρὸς ἐστὶ [sic] *τιθήνη*, ut in cod. Mut. pro vulgato *ἐσσι* scriptum, ridiculum esset, si aut Minerva esset, ut Lennepio visum: qui enim haec, ubi ipsa vincere volebat, Iunoni conciliasset victoriam? aut adeo, quod censori Heidelbergensi in mentem venit, coniux Vulcani Gratia. Enyo est, quam dicit poeta, facem gestans«. In Lennepii explicatione qui et ipse offendit Iulien, transpositis hemistichiis locum sic conformavit:

*οὐ σακέων βασιλεια, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης,
οὐ σοι Ἄρης ἐπάρηξε καὶ εἰ πυρὸς ἐσσι τιθήνη, etc.*

quod vertit: »Non, scutorum regina! licet hasta furat Mars, non Mars te adiuvit; licet ignis sis nutrix, non flammae Vulcani te adiuvere, licet flammae spiritum (i. e. ignem ardentem) producat«. Et similiter ego ipse lectionem olim constitui, nisi quod pro *σακέων βασιλεια*, quod quam parum apte de Iunone dictum sit, ex v. 150. 151 apparet, ex v. 161 *σκήπτρων βασιλεια* restitui. Sed nunc tanto molimine non esse opus ratus, Tournerii lectionem secutus sum, neque enim mater Vulcani aut nutrix erat Enyo, neque causam habebat, cur Iunonem adiuveret. Denique nulla debet esse hoc loco Enyus mentio, cum et ante hunc versum, in qua sede vulgo edebatur, et post eum non nisi Iunonis filiae filiique commemorati sint. — 174 *αγλατήν* M, *ἀγατήν* m. pr. in P; *ἐφίλισα καὶ αγλαῖη με διωκει* M; bene ad hunc versum Tibulli (IV 2. 8.) subsequiturque decor confert Graefius p. 246. — 175 *φασι σε* M, *φασί με* Q; *μήτηρ* A C L Q; *ἄριος* A Q; *υποδινεσσιν* M, *ὑποδίνεσσιν* Q; *ἀεξεῖν* M; — 176 *ἠυκόμων χαριτων* M; *ιερόν* M post corr. ex *ιερῶν*; — 177 *ἠρνήσαντο* M, *ἀνηρνήσαντο* Q; *ου* M; *ευρες* M, *εὕρες* N; *ἄρωγόν* M, Bekker

et rell. post eum edd., ἀρωγήν rell. codd. et edd. Atque ἀρωγόν in suspicionem vocavit Tiedke in Herma XIII p. 352, cum Nonnus oxytonis trium syllabarum, in trochaeum exeuntibus versum claudere non sit solitus. Verum enim vero et Paulum Silentiarium, et Musaeum et Tryphiodorum ab huius regulae severitate discessisse ita exposuit ipse Tiedke l. l., ut Collutho quoque hanc licentiam ignoscere merito possimus. — 178 οὐ σοὶ ἀρης M; δορο M; vv. 179—182 in M a M 3 exarati videntur, et ita quidem, ut verba οὐ φλόγες et οἶα τε in aliorum vocabulorum rasura scripta sint. — 179 οὐ φλογός Q; ἠφέστοιο C, ἠφαίστοιο APQ; ἄσθμα LN PQS, ἀσθμα C; ἡμόναντο pro Ἡφαίστοιο ex glossa scilicet orto, et λοχεύη coni. Tournier p. 26. — 180 comma, quod Lennep secutus a Bekkero, Hermanno, Lehrsio, Schneidero tacite post ἀνεμώλιος traduxerat, Iulien pristinae sedi, post κυδιάεις, male restituit. De vv. 180—187 haec Hermann p. 16. 17: »Bekkerus signa exclamandi posuit post Ἀτρυτώνη et post πέπλοις. Ea ratio si vera esset, in quinto horum versuum [v. 184], mente repetendum esset κυδιάεις. At tum certe post Ἀτρυτώνη signum illud non recte poneretur. Deberent enim sententiae ita cohaerere: οἶα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν· οἶα δέ, ὅτι χαλκείοις ὄπλοις καλύπτῃ. Sed ne sic quidem omnia recte procederent. Neque enim apte adnexa essent illa, καὶ φεύγεις φιλότητα, et quae sequuntur, quae omnino cur ab armis potius, quam ab origine Minervae deriventur, non apparet. Nihil posset reprehendi, si pro altero οἶα aliud quid, v. c. ἀμφί, legeretur. Sed quum minime suspectum sit οἶα, positum autem non possit non ad superius οἶα referri, illi autem quod adiectum est τέ non bene conveniat, recte mihi videor iudicare, alieno loco intrusum esse hunc versum. Eo hinc reiecto ante primum eorum quos apposui [v. 180] bene habebit locus, ita nexa oratione:

οἶα δέ, χαλκείοισι καλυψαμένη χροῶα πέπλοις,
οἶα σὺ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἀτρυτώνηα.

Hermannum secutus est Lehrs; male, ut patet ex Schneideri de vv. 180—189 disputatione, quae p. 438. 439 legitur: »Postquam Iunonem Venus derisit, transit ad deridendam Minervam, in quo transitu patet desiderari particulam δέ, ut οἶα δέ scribendum sit v. 179. — qua autem re gloriatur recte quidem intellexit Hermannus, sed recte inventis uti noluit. neque enim dubitari posse

videtur, quin ita sententiae cohaereant: *οἷα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν*, ut patebit conferenti Nonni locum, qui obversatus Colluthi animo videtur Dionys. 8, 84 *εἶξον, Ἀθήνη, λῆγε Διὸς βοόωσα λεχώιον ἄντυγα κόρσης κ.τ.λ. . . .* iam sequuntur haec, v. 184—189. quae quum et ipsa ab *οἷα δέ* incipiant, vel hac sua forma produnt poetam affectasse aliquam huius loci cum antecedenti in nectendis sententiis similitudinem. primum igitur Venus singulare Minervae studium denotat, quo ad bellum incumbat ab amore aliena. neque enim verum est quod Hermannus dicit, ita haec intelligenda esse ac si dixisset Colluthus: *οἷα δὲ κυδιάεις, ὅτι χαλκοῖς ὄπλοις καλύπτῃ, καὶ φεύγεις φιλότῃ καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις*. immo hoc ipsum illud est, quod in Minerva miratur Venus, fugere eam amorem et bella affectare. iam hoc quoque Minervae studium Venus reprobat, ut in simili re fecerat v. 181, ubi quum adversativa particula usa esset, eandem patet hic quoque requiri scribendumque esse v. 186 *ἀγνώσσεις δ' ὅτι μᾶλλον κ.τ.λ.* ita quivis sentiet totam hanc Veneris orationem satis artificiose esse a poeta exstructam, quae peribit ars, ubi cum Hermanno v. 183 ante v. 179 collato scripserimus: *οἷα δὲ, χαλκείοισι καλυφαμένη χροῖα πέπλοις, οἷα σὺ κυδιάεις ἀνεμῶλιος, Ἀτροτώνη*. — *οἷα* ante corr. C, qui om. τε. Sic enim pro Schneideri δέ codd. et edd. omnes praeter Lehrs., qui ex Hermanni sententia σὺ scripsit *κυδιάνειρα* pro *κυδιάεις* habet SV, *κυδιάνει* PW, *κυδιάει* cum edd. omnibus ante Lennepium G; *κυδιάεις* ex coniectura et codicibus restituit Lennep. — **181** *μεώσατο* Q; — **182** *σιδηρείη* MACLN PQSW (codd. omnes, ut vid.) Ald. Ubel. *nh*; corr. Steph. — *ρίζα* codd. et edd. omnes, in quo offendit iam Graefius p. 247: »*σιδηρείη* *τομή* quid hic sit, ex Luciano notum; *ρίζα* *σιδήρου* quid sibi velit, nisi fere idem est, non video. Nam *ρίζα* *σιδήρου* est *σίδηρος*, qui Palladi *ρίζα* erat, unde propullulavit. Si argutandum f. chalybs sic dici poterat. Fortasse captavit aliquam concinnitatem cum v. antec. et ut ibi expressa est notio patris et matris, ita hic duo posuit, ad idem alludens. Infeliciter. Nam illa est *ἀμήτωρ*, a ferro in lucem edita. Emendationem locus videtur respuere«. Nihilominus, qui Graefii interpretationem parum quo placeat habere recte iudicavit, Schneider vocem *ρίζα* corruptam esse vidit p. 438. 439: »quis enim post *σιδηρείην* *τομήν* non expectet potius aliquid, quod cum illo quandam habeat similitudinem et ipsum significans aliquam Hephaesti ferramento utentis operam? quod si quis ita instituisse Colluthum pu-

taverit, ut poneret vocem quae accurate nomini *τομή* responderet itemque actionem significaret, vereor ne cum Graefio dicendum sit emendationem locum respuere. at potuit poeta instrumentum ferreum nominare quod in eam rem usum habeat suaque significatione ultro actionem indicet qualem hic expectamus. qua probata sententia plures adeo patent emendandi viae, sed nulla facilior et expeditior quam ut scribatur *ἀλλὰ σιδηρεῖν σε τομή καὶ ῥῖνα σιδήρου πατρῶων ἀλόχευτον ἀπεβλάστησε καρήνων* (nam *ἀνεβλάστησε* utique corrigendum fuit). Etsi autem lima Atticis est *ρίνη*, constat tamen Moeridis testimonio etiam *ῥίνα* in usu fuisse, ut variant *πῖνα* et *πῖνη*, *δῖνα* et *δῖνη*, *θοῖνα* et *θοῖνη*, *πεῖνα* et *πεῖνη*, *πρύμνα* et *πρύμνη* alia. Cfr. Lobeck ad Phryn. p. 331, 437, 499 et Meineke Exercit. philol. in Athen. I p. 28 et II p. 4α. Cur *ἀπεβλάστησε* praetulerit Schneider, non video; de transitivo verbi *ἀναβλαστέω* [potius *ἀναβλαστάνω*] usu Graefius p. 247 conferri iubet interpretes ad Soph. Aiac. 40. — **183** *πατρῶϊων* ACLNPQSW (omnes dett. ut vid.) et edd. ante Stephanum, nisi quod *πατρῶϊον* n. — *ἀνόχευτον* G, *ἀλόχητον* Q; — **184** *οἶα* M; *χαλκίοισι* Q; *καλυψαμενη χρεια πεπλοισ* M. — **185** *φεύγοις* ALNQR; *ἄρεος* M, *ἄρεως* Q; *εργα* M; — **186** Lennep secutus ab Harlesio *ἁρμονίης δ' ἀδίδακτος* scriptum esse etiam in PQV falso putans (nam omittunt particulam codd. omnes et edd. ante Stephanum) post *διώκεις* v. 185 interrogandi signum posuit, post *ἀδαήμων* v. 186 punctum sustulit et vv. 186. 187 coniunxit simul *ἁρμονίης* et *ἁρμοφροσύνης* tamquam propria dearum nomina imprimenda curans, et v. 187 pro *ἄθῆναι ἐκεῖναι* coniciens ad *ἁρμονίην* et *ἁρμοφροσύνην* referendum. Fusius refellit haec Iulien, qui contra Lennepii coniecturam hoc praesertim attulit, quod non licuit Veneri victoria exsultanti et in Minervam superbe invehenti imbecillas vocare Harmoniam et Concordiam, quas nihili facere Minervae opprobrio vertit. — *ἁρμονίης* M, *ἁρμ.* C. *δακτος* — *ἀδαήμων* add. M 3 in M; — **187** *δ'* Schneider ex coniectura, quam vide supra, addidit; vix recte, cum *ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης* legatur apud Musaeum v. 249. *αγνώσεις* M, *αγνώσεις* Q; *μᾶλλον ἀναλκυδεσσεισιν* M; *ἀθῆναι* MV, S in marg., P in marg. a m. 2., *ἀθῆναι* W, *ἀθήνη* ACL (hic cum glossa *ῶ* vocativum designante) NQ et SP in textu; idem habent edd. ante Bekkerum, et etiam G, ut videtur. De hoc versu sic Graefius p. 247: »Quod olim edebatur *ἄθήνη* neque nominativo neque vocativo sententiae

convenit; neque ferendum, quod coniecit Lennep. *ἐκεῖναι*, quia sic v. 188 sensum non habet. Itaque omnino verum est *Ἀθῆναι*, non de Minervis pluribus, quod in hac ad Minervam oratione absurdissimum (etsi aliquando eiusmodi nomina propria plurali numero dicuntur); sed de urbe Athenarum. Urbs autem cum dicitur, intelliguntur incolae. Vellicat itaque Minervam Venus ita, ut Athenienses, quibus illa superbit, tamquam homines imbelles et ignavos rideat. Tu, inquit, fortis et victrix videri cupis; at neque tu fortis es neque tua illa urbs incluta. Et quia urbis nomen plurale est et foemininum, *Ἀθῆναι*, si personam induunt, mulieres videri possunt; at non sunt verae mulieres! quid igitur? mares? neque mares, neque foeminae, etsi membris a natura in utrumque sexum distinguuntur Athenienses. Totum est Nonni acumen, qui illud *κεκοιμένον* multis modis usurpavit in Dionysiadicis. Recte sane vehementer miratus est Hermann p. 17 »quod Graefio acutissimo leporum et venustatis arbitro, *Ἀθῆναι* non Minervae, sed urbs Athenarum esse visae sunt«. — 188 *τοῖαι* M et edd. inde a Bekkero, nisi quod reliquorum codicum et editorum lectionem *καὶ οὐ* retinuit Iulien, Bekkeri *τοῖαι* coniectura sola niti falso ratus. Lectionem a Bekkero receptam sic vertit Lehrs: »Ignorasne, quod potius impotentes sunt Minervae tales, gloriosis se delectantes bellis?« Iure igitur mireris a Graefio p. 248 talia scribi potuisse: »*τοῖαι* quod Cod. Mut. obtulit, fateor, me non intelligere; *καὶ οὐ*, quod vulgo edebatur, metricis rationibus damnandum est, neque negatio propter seq. *ἀγαλλόμεναι*, satis videtur probabilis. Nunquam *καί* ante vocalem ab his poëtis productum reperitur, ut id ad Tryphiod. v. 132 observavimus. Itaque, nisi Cod. Mut. unice audiendus est, verum censendum est id, quod pari probabilitate et in *καὶ οὐ* et in *τοῖαι* depravari potuit. Legendum itaque videtur:

*ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
εἰ καὶ κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισιν,*

licet superbientes gloriosis bellis, imbelles potius sunt. Et *εἰ καὶ*, ut corrupti potuit in *οῖαι* et *τοῖαι*, sequente imprimis simili syllaba *κυ* (vid. talem errorem C. Mut. v. 397), ita transpositum *καὶ εἰ* facile depravandum erat in *καὶ οὐ*, ut *οὐ* et *εἰ* confusa sunt infra v. 300. qui locus levem cum nostro similitudinem spirat; sed, quod doleas, eo non integrior ad nos pervenit. Si vulgatae praeferenda est auctoritas Cod. Mut., proxime offert se:

ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάγκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
αἱ τεαί, εἰδαλίμοισιν ἀγαλλάμεναι πολέμοισιν.

speciosis bellis, ut fere εἰδάλιμος est apud Mnasalc. ep. 17, et origo vocabuli postulare videtur, vel οὐδαμινοῖσιν aut οὐτιδανοῖσιν, epitheto, quod Nonno in deliciis est«. Sed recte codicis M lectionem probavit Hermann p. 17. — *χυδαλίμοισι* C; *πολέμοισιν* M; post *πολέμοισι* signum interrogationis ex solo P enotavi; *κεκρυμένων* QV, *κεκρυμένων* SW, *κεκρυμένων* P (corr. m. 2); »*κεκρυμένων μελέων* (quod ex duobus Nonni locis Bekkerus attulit, in neutro autem invenitur, sed legitur Paraphr. 19, 188) apparet esse: quum discreta sint membra maris ac feminae nec umquam membra, quae sola sunt ad bellum apta, in femina sint aut contra, quod monui propter Mauritium Schmidt, de Didym. p. 39 not.« Schneider p. 439. 440. Bekker sine causa ἦτ' ἄρσενες ἦτε γυναῖκες coniecerat. — *οὐτ'* CQ; *οὐτε* C; *οὐτ'* — *γυναῖκες* add. M 3 in M; — **190** *τοῖον* ex M iubente Hermanno p. 17 recepit Lehrs; *τοῖα δ'* rell. codd. et edd. praeter Bekkerum, qui *τοιιάδ'* edidit, quod est etiam in Q; — *προσεννεπε* M; *προσένεπεν* S; *Ἀθήνην* om. M, quare, cum non solam Minervam, sed Iunonem quoque allocuta sit Venus, et *Ἀθήνην* in secundo abhinc versu in eadem versus sede recurrat, nescio an deteriorum codicum scriptura *Ἀθήνην* lacunae obtegendae causa a librariis non nimis sagaciter ex v. 192 ascita sit; *ἀθήνη* LQ, *ἀθήνη* A, *ἀθήνη* C; — **191** *ῶσημεν* M, *ἦ* rell. codd. et edd.; *ἦ* ego; *πολύπορθον* M, *πολύπορθον* L; *αεθλίον* M; *ἔλαχε* Q ante corr., S, W ante corr. — *μορφης* M; — **192** *ἦργον* M; *ἔξελασασα* M, *ἔξελάσασα* Q; — *αθήνην* M; — **193** *ιμείρων* M, *ιμείρων* A; *ἠλαίνων* dubitanter coni. Tournier p. 27. *ὑπέρωτι* ACLN; *ην* M; *εἶδε* M, *οἶδε* AQS et edd. ante Bekkerum, qui *εἶδε* cum rell. codd. — **194** *ἀθροίσας* M, *ἀθροίσας* quod ex V, atque Anonymi et Dorvillii coniectura primus recepit Lennep, habent etiam SW, *ἀθροῖσας* P, *ἀθροῖσας* AC (sed hic cum glossa *συνάξας*) GLNQR; *επιδασκίον* M, *ἐπιδάσκιον* LNPQS; — *ἠγαγενύλην* M, *ἕλην* etiam rell. eodd. et edd.; *Ἰδην* maluit Wernike collato Quinto Smyrnaeo *δάσκιος Ἰδην* V 495, *ποτὶ δάσκιον Ἰδην* id. VIII 343, et Tryphiodoro v. 324 *ἔβρεμε δ' ὀμφαῖησιν ἄμα δρυσὶ δάσκιος Ἰδην*. Olim Wernikii coniecturam recipendam esse et v. 196 vulgatum *ἕλης* pro M libri *Ἰδης* a Bekkero probato restituendum esse duxi, cum inepte dicatur: »viros in silvam duxit, ubi arbores Idae caesae sunt« pro eo, quod dici debebat,

»viros in Idam duxit, ubi arbores frondosae silvae caesae sunt«. Sed nunc ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην v. 194 retinendum esse persuasit v. 226 ὑπὸ δάσκιον οὖρεος ὕλην et v. 358 ὑπὸ δάσκιον ὕλην, licet Wernikianum etiam Tournier p. 27. 28 probaverit. — **195** ἀνερας εργοπόνοιο δαημονας ἀτροιτῶνης M, in quo ἀτροιτῶνης erat ante corr.; δαήμονας ex δαήμων effecit glossator in Q; — **196** ενθα M; πολυπρέμνοιο M, unde optimi codicis lectionem secutus πολυπρέμνοιο edidi collato v. 358 ἀλλὰ πολυπρέμνων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην et Apollonio Rhodio IV 160 κύκλα πολυπρέμνοιο δι' ἐξ ὕλης τετάνυστο; — ταναπρέμνοιο S V, τανυπρέμνοιο P, τανυπρέμνοιο rell. codd. et edd., quod defendit Bekker, collato Nonno V 541 ἔνθα τανυπρέμνοιο διέστιχεν ἔνδια λόχμης et probavit Tournier p. 27. — δαιζόμενα M; δροῦες M, et C post corr.; ἴδης M, quod receperunt Bekker et rell. post eum edd.; ὕλης codd. dett. et rell. edd., vide ad v. 194; — **197** ηριπον M, ἥριπον ACLNPQW fort. codd. dett. omnes); αρχεκάκοιο M; — **198** ος M, ὡς A, ὡς Q; ποτέ C, ποτε rell. codd. et edd. praeter Lehrsium, qui Hermanni coniecturam (p. 17) τότε recepit; in eandem inciderat Koechly ad Tryph. v. 47; μαργαίροντι A ex corr., Q; — **199** αλεξάνδρω M, ἀλεξάνδροιο Q, ἀλεξάνδρεο A, in C ω vocis ἀλεξάνδρω ex corr. est; δρυτόνω M; τεκτείνατο CLNQR; χαλκῶ M; cum Ἀλεξάνδρω prorsus otiosum sit et νῆας epitheto careat, Tournier p. 27 ἐϋσσέλμους pro Ἀλεξάνδρω mire coniecit, vulgatam scripturam ex mala recordatione loci Tryphiodorei (61 νῆας Ἀλεξάνδρω τεκτήνατο) ortam esse iudicans. vv. **200—201** om. codd. dett. omnes et edd. ante Bekker.; — **200** προβεβουλε et καμὲ M, quae tacite corr. Bekker. — **201** νῆας ἀς M, quod retinuerunt editores, licet ἀς metrum violare iam Bekker viderit; ἀτ' conii. Wernike ad Tryphiod. p. 43, metro melius quam sententiae consulens, iudice Hermanno p. 17, qui ἀς pro brevi syllaba positum Hesiodi exemplo defendit persuasitque Lehrsio. Contra Graefius p. 248. 249: »Male repetitum νῆας aut e fine v. praeced. aut initio v. 198 corruptionem loci videtur effecisse, cum poëta dedisset: κάμει νῆας, οἴας οὐκ ἐν. etc. alludens f. ad Argus navem, ab Argo quidem exstructam, excogitatam tamen a Minerva, cfr. Apollon. I 19, aut ad equum Troianum, similiter ortum, cfr. Tryphiod. v. 57. Infelix acumen, Colutho tamen non indignum. Quod qui negat, per me duos versus a Cod. Mut. suppeditados, aliunde desumptos et male hic insertos putet. Sic Argo describi potuit huiusmodi versu:

*νῆα μὲν οὖν ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνη.*α

Schneider p. 440 Colluthum vel ad Homeri exemplum (IX 283 *νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων*) *νέας ἄς οὐκ ἐνόησεν* (ut ediderat Schaefer) scripsisse vel Attico usum esse *ναῦς* putavit. »utrumque autem scripsit, in eo non erit haerendum, quod epanalepsis figura usus Colluthus repetitam vocem paululum immutaverit. nam a tali anxietate et alii saepe poetae alieni fuerunt (cfr. Meineke ad Callimach. p. 248) et parum illam legem curarunt huius sectae poetae: cfr. Nonn. Dionys. 47, 486 *ἔκτανεν υἷεα μήτηρ, μήτηρ ἔκτανεν υἷα*. Paraphr. Σ 41 τελέθω

Γαλιλαῖος Ἰησοῦς, Ἰησοῦς Γαλιλαῖος ἐγὼ πέλονα.

Ego cum et *νέας ἄς* et *ναῦς ἄς* a Nonni eiusque sectatorum arte prorsus abhorrere reputaverim, dubitanter *νῆας δ' οὐκ* scripsi. — *οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν* M, tacite corr. Bekker. — 202 *ἄρτι* ex M Bekker et post eum edd., *ἀντὶ* rell. codd. et edd.; — *μην* M; *εἰδαιων ὀρέος* M; *ἠλλάξατο* M, *ἠλλέξατο* A, *ἐλλέξατο* Q; — 203 *ἐπικουρον* M; *εφεσπομενην* M, *ἐφέσπομένην* A; *αφροδιτην* M; — 204 *ακταίοισιν* M; *ἰλασσόμενος* M, *ἰλασσόμενος* C ante corr., LNR, *ἰλασσόμενος* C post corr., *ἰλησσόμενος* P, *ἰλασκόμενος* S W, *ἰλασκόμενος* A Q, *ἰλασσάμενος* scripsi Schneidero obsecutus »nam eo ipso tempore quo super tergora maris navigabat, *ἀκταίοις* quidem sacrificiis placare deam Paris non potuit«. Sed falsus erat Schneider p. 426 ipsum *ἰλασσάμενος* in M exaratum esse credens. — *θυέσσειν* R; — 205 *ἔλλεεν* M; *ἐλλήσποντον* M, *ἐλίσποντον* Q; *ἐπευρέα* M C; *θαλάσσης* M G, et glossa in C, *τιθήνης* C, *τιθήνης* rell. codd. et edd. omnes, praeter Lehrs., qui *γαλήνης* recepit ex coniectura, quam fecit Lennep comparatis vv. 227 et 362, et Nonn. 3, 60 (*ἄπνοα σιγαλέης ἐτανύσσετο νῶτα γαλήνης*) et probavit Hermann p. 17. Iulien, secutus a Schaefero, id quod coniecerat etiam Brodaeus, repudiaverant autem Dorvillius et Lennep, *θαλάσσης*, edidit. Confer etiam Graefium p. 249: »Fortasse *τιθήνης* proximum versum claudebat, ad quem librarii oculus cum aberrasset, factum est, ut verba interposita omitterentur. Ita cogitari certe potest, mare *τιθήνην* a Venere marina vocari, veluti:

ἔπλεεν Ἐλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·

οὐδ' ἄλλος οἶδε θεὰ λειαινέμεν οἶδμα τιθήνης.

relate ad v. 202 s. Sed f. *τιθήνης* ortum est ex male repetita syllaba postrema voc. *νῶτα* et genetivo *θαλάσσης* per compend. *θαλασ*

scripto«. — **206** τῶδε πολυπλήτων M; πολυπλήτων ante corr. Q; σημεία Q; φαινέτο M; — in vv. **207—210** primum scripturae diversitatem proponam: **207** μεν M; θύελλα Hermann, Lehrs, θάλασσα codd. et rell. edd. omnes. — **208** οὐρανός M; ὀρφναίῳ GPW et edd. ante Lennep.; ἐλικῶν codd. dett. et edd. ante Lennep.; δεσμα (vel δεσμῶ?) M; δεσμῶν Q ante corr., C; — **209** ἡ δ' M, ἡ δ' ACPQSW, ἡ δ' rell. codd. et edd., ἡ δ' ego; ἄρ ἀνοχθαλόεντος M; ἄρα μυχθαλόεντος fort. N, et edd. omnes ante Lennep., ἄρα μυχθαλόεντος codd. rell. — ὑπερος M, ἐπήερος LNP m. 1. QR, ἐπ' ἡέρος ACG, et edd. ante Lennepium, ἀπ' ἡέρος SW et m. 2 in marg. P, et edd. inde a Lennepio. ὕμβρων Q; — ἱεῖσα M, ἱεῖσα Bekker. Lehrs., ἀνεῖσα rell. codd. et edd., etiam Iulien. — **210** ἐκλυσθη M; δετε M; δέ τε rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui Hermannii coniecturam δ' ὕπο recepit; — ποντός M; ἐρεσσομένων M, ἐρεσσαμένων S; — v. 208 Ἑλίκης vel plurali pro singulari posito Ἑλικῶν pro ἐλικῶν praeunte Falkenburgio et Brodaeus coniecit Dorvillius, qui δεσμὸν ὀρφναῖον ἐλίκης interpretatus est: »Helicen obscuram. Coelum obscuravit, Helice non adparente nec navim regente«. Lennep ex L ὀρφναίων recepit et ἐλικῶν in ἐλίκων mutavit, quam emendationem etiam Heringa Lennepio communicavit. Δεσμὸν ὀρφναίων ἐλίκων autem interpretatur »vinculum obscurorum tractuum, quales, orta tempestate, undarum ad coelum montium instar sese tollentium motu fieri solent«. A qua explicatione non valde discrepat Letronnii apud Iulianum, ἔλιξ idem esse docentis quod Plutarchus ἐλιγμὸν ἐν πελάγει, Francogalli trombe vocant. Graefius demum p. 250 ἔλικας nubium turbines significare vidit. — v. 209 pro μυχθαλ. vel μυχθαλ. Brodaeus ὑαλόεντος, alii μοχθαλόεντος coniecerunt, Ruhnken olim μυδαλέου ἐξ' ἀέρος vitiose coniecerat, postea tamen in codicis R scriptura, quam Lennep primus in textum induxit, μυχθαλόεντος pro μυχθαλόεντος aquievit. Hermann p. 18 a Lehrsio secutus tacite ὀμιχλήεντος scripsit. Schneider p. 440 praeunte Dorvillio et Graefio p. 249 ἀμιχθαλόεντος commendavit »nam id ipsum, quod hic Hermannus desideravit, ex nonnullorum certe grammaticorum sententia significat ἀμιχθαλόεις: cf. Schol. Hom. Il. ω 753. ἀμιχθαλόεσσαν-ἔνιοι ὀμιχλώδη ἀπέδοσαν«. Tum v. 210 pro ἀνεῖσα (sic enim codd. dett. et edd. ante Bekker.) Dorvillius ἀνῆκε vel ἀνίει coniecit, nam »durum ut huc ἐκλυσθη quoque referatur: et stribliginosum est et Coluthi facilitate indignum, ut intelligatur ἦν. An putabimus versum deesse? nam ἀνεῖσα non

facile convelli debet. Similiter pendens participium habemus v. 357. « Lennep hac suspitione probata post *ἀνεῖσα* huiusmodi versum perisse credidit: *Παντοίων ἀνέμων μέγα κῦμα κύλινδε θύελλα*, quem versum vitiosa caesura laborare vidit Graefius p. 250. Iulien, qui et ipse cum Bekkero versum deesse putabat, *ἡ δ' ἄρα* non cum prioribus interpretibus ad *ἐλίκων*, sed ad *θάλασσα* rettulit, et *ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἀνεῖσα* nihil aliud significare credidit, quam aquam (*ὄμβρον*) maris ad caelum usque surgentis denuo ex altitudine decidisse. Etiam Graefius p. 249 persuasum habuit »versum excidisse nullis argutiis negari« posse. »Etsi enim physicis rationibus demonstrari potest *θάλασσα ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα* cfr. Nonn. II 499 ss. uti *ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν* Odyss. δ 568, et extorqueri fortasse *λαβρὸν* vel *πικρὸν ἀμιχθ.* *ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα*, adeoque *θάλασσα* v. 202 mutari in *θύελλα*; omne tamen eiusmodi artificium ab hoc quidem loco alienum videtur, praesertim cum propter praecedens v. 202 *μέν*, illud *ἡ δ' ἄρα* aptam oppositionem incipere videatur. Suspicio itaque, propter simile fortasse initium excidisse versum huiusmodi:

*ἡ δ' ἄρ', ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα,
ἦμαρ ὀμίχλη νυκτὸς ἀπέκρυψεν μέσον Ἥρη.*

cf. Heyn. ad II. ω 753, vel *ἦμαρ ἀκηχεμένοις* (cf. v. 290) *Ἥρη πάλι κρύψατο ναύταις*, et quidquid hac via excogitari potest. Certe Iuno, *ὄμβρων μήτηρ*, Orph. hymn. XVI 4. habebat, cur Paridi irasceretur. « Hermann p. 18, a Lehrsius secutus et a Schneidero meritis laudibus p. 440 elatus v. 208 id quod etiam Graefio in mentem venerat, *θύελλα* pro *θάλασσα*, v. 210 *εἶθαρ* pro *ἡ δ' ἄρα* et v. 212 *δ' ὕπο* pro *δέ τε* scripsit simul lacunae ante v. 211 suspicionem improbens, »manet enim, ut alia taceam, duplex perversitas, una in re ipsa, quod mare assurgere dicitur, et caelum tortis nubibus cingere, altera in oppositione per particulas *μέν* et *δὲ* indicata, quae hic talis esset, ut idem sibi ipsum opponeretur.« *δ' ὕπο* autem v. 212 scripsit »quod Colluthus, si scivit quid significaret *δέ τε*, non potuit id scribere.« Et caeteris quoque locis, ubi olim legebatur, *τε* particulae usus Collutho abiudicandus erat. — v. 210 *ἐκλύσθη* contra Brodaeum, Anonymum et Neandrum (in marg.) qui id in *ἡχλόνθη* mutare voluerunt, recte defenderunt Dausqueius, Ubelus et Ruhnken, hic quidem collato Quinto Smyrnaeo XIV 534 *Ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περιδρομος Ἀμφιτρίτη*. — Tum *ἀρασσομένων πετράων* pro *ἐρεσσο-*

μένων έρετάων dubitanter olim coniecit Lennep collato Apollonio Rhodio II 555 sqq.: Δινήεις δ' ύπένηθεν άνακλύζεσκεν ιοῦσαν Νῆα ρόος, πολλόν δέ φόβω προτέρωσε νέοντο. Ἦδη δέ σφισι δοῦπος άρασσομένων πετράων Νωλεμές οὔατ' έβαλλε, βόων δ' άλιμυρές άκταί. Έρεσσομένων pro έρεσσόντωνposito offensus ego olim έπειγομένων conieci, sed nunc vulgatum retinui, etiam quia έρεσσομένων έρετμῶν, similis locutio, passivo licet sensu, infra v. 229 occurrit. — 211 τοφρα δε M, τόφρα (om. δέ) Q, τόφρα και G et edd. ante Lennep., qui reliquorum codicum lectionem τόφρα δέ recepit. δαρδάνιον V, δαρδανίδην M, unde Δαρδανίην scribendum esse vidit Schneider p. 426, collato v. 390, ubi M item δαρδανίδης pro Δαρδανίης exhibet. Δαρδάνιον rell. codd. et edd. omnes (nisi quod δάρδανιον h). Δαρδανίην probavit etiam Tiedke in Herma XIII, p. 273, cum Coluthus Nonnum secutus alioquin proparoxytona ante caesuram tertii pedis masculinam ponere non sit solitus. — οὔδας άμείβων M; — 212 ισαμαρίδος M; παραπλόω M, παραπλόων Q; — 213 δε M; θρηκίοιο M, sed ί ex corr., θρηκίοιο A, θρηκιοιο SW, θρηκιοιο PV, θρηκίοιο (sed η a m. 2. ex corr.) Q, θρηκιοιο C, θρηκίοιο N, θρηκίοιο R; — μετούρεα M, μετάρρια CPQW n, μεταρρία ALNR, μετάρροια V, μετάρροια S, μετάρροια h, μετάρρια G, ut voluerunt Anonymus, Brodaeus, Neander (in marg.), Stephanus, quos vituperavit Dorvillius, Aldinae editionis lectionem μετάρρία, quod veterum more pro μετά ρία scriptum putabat, commendans. Et obsecutus est Lennep. μετά ρία a Lehrsio quoque receptum tacite edidit Bekker, probante in notis Iuliano, qui in textu μετ' οὔρεα ediderat. — 214 φύλλιδος M; άντέλοντα M; »Brodaeii coniecturam άνθάλλοντα emendantis, quod de sepulcro Phyllidis in amygdalum versae intelligebat, acutam magis quam veram puto. Notissimum verbum άνατέλλειν, έπιτέλλειν, άνέρχεσθαι de illis rebus, quas eminus apparere et sensim sensimque quasi oriri videmus, saepe apud Homerum aliosque reperies. Ipse Coluthus mox v. 215. v. 217.« Lennep. φιλήν ὄρος M, φιλήγορος rell. codd. et edd., quod contra Brodaeum Falkenburgiumque φιλήτορος rescribi iubentes defendit Dausqueius; et φιλήνωρ idem esse ac φίλανδρος putavit Lennep. — έδρακε M; — 215 δρομον εννεακυκλον (sed supra prius ε spiritus erasus est) M; αλήμονος M, άλκύμονος Q; ειδε M; »Melius dixisset opinor: και δρόμου έννεάκυκλον αλήμονος ειδη χέλευθον« Lennep, cuius coniecturam ab Harlesio quoque spretam falsam esse arguit

Nonnus 16, 398 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἐπιστώσαντο σελήνης et 41, 158 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀναπλήσασα σελήνης laudatus a Bekkero. — **216** ενθα M; διαστείχουσα M, A ante corr., Q; et sic correxerunt Dorvill. et Lennep; διαστείχουσα rell. codd. et edd. ante Lennepium; κινύρεο ex M Bekker et rell. post eum edd., κινύρετο, quod recepit Lennep, codd. dett. praeter G, qui cum edd. ante Lennepium habet κινύρατο. — φυλὲς ante corr. S; ἀκρί την M, ἀμοίτην R et fort. N; ἀκοίτην edd. antiq., corr. etiam Perdrier. — **217** δεχνομένην M, δεχνομένη ex Anonymi, Brodaeii et sua ipsius coniectura recepit Lennep; ἀχνομένη rell. codd. et ante Lennepium edd. — ἀπημονα M; »Phyllis cupere debuit maritum ἀπήμωνα rediturum esse, sed cum nihilominus etiam non ἀπήμων redire potuerit, malim ἀγήνορα« Tournier p. 28. — **218** οπότε M; ἀθηναίης M; απο M; δήμων γρ. μου ut videtur C ante corr., δήμου G, δήμων rell. codd. et edd. praeter Portum et Iulianum, qui δήμου ex Porti coniectura a Lennepio improbata scripserunt. Quibus obsecutus sum, cum vulgata scriptura epicae orationis non esse mihi visa sit. Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων ex glossa Ἀθήναις ἀποδημῶν, quae veram lectionem: ἐς Ἀτθίδα γαῖαν ἀπελθῶν expulerit, mire credidit Tournier p. 28. — **219** τῷ M; βαθυκλήροις Q; βαθυκλήροιο in suspicionem vocavit Tournier p. 30, qui locum ex Nonni Dion. XIII, 70 corrigi posse opinatur, ubi alii βαθυκνήμους, alii βαθυκρήμους ediderunt, quorum prius extat in optimo codice Laurentiano. διαχθονος M; αἰμονήων M, αἰμονήων CR, αἰμονήσων P, ἐμμοιήων A, ἐμμοιήως Q. Cum Ἀχαιὲς γαῖα non Thessaliam, sed totam Graeciam significet, »verum non potest esse, quod v. 218 legitur διὰ χθονὸς Αἰμονήων. nam per Haemoniam sive Thessaliam Graeciae urbes apparere Paridi non potuerunt. accedit quod διὰ χθονὸς dici non potuit nisi addito participio, quale est πορευομένῳ vel πορευθέντι, quamquam vel sic aliquid restaret difficultatis, quod Paris praeter oram Thessaliae navigavit, non profectus est per Thessaliam. Has autem difficultates statim videbimus remotas, ubi ita scripserimus: δίχα χθονὸς Ἡμαθιῶν. Atque Ἡμαθιῶν etiam eo commendatur, quod post Thraciam (v. 212—217) non statim in Graeciam Paris venit, sed prius Macedoniam eum attingere oportuit. Recte igitur dicetur, praeter hanc terram apparuisse Paridi Graeciae urbes florentissimas.« Schneider p. 417. Ego, cum δίχα χθονὸς Ἡμαθιῶν ab epico quidem poeta vix pro praeter Macedoniam dici posse persuasum habuerim, simulque Αἰμονήων vel ideo intactum reliquendum fuisse reputarim,

quod Phthia re vera in Haemoniorum terra, in Achaia proprie dicta sita sit, malui post *Φθίη βωτιάνειρα* (v. 221) aliquot versuum iacturam indicare, in quibus post aliarum Thessaliae florentium urbium (Iolci puto) enumerationem ad reliqui in Graeciam et Peloponnesum itineris descriptionem perrexerit poeta. Atque lacunam statuit etiam Tournier p. 30 καὶ particulam post *βωτιάνειρα* positam omissionis ansam praebuisse ratus. — Pendet autem *διὰ χθονός* ab *ἀνέτελλεν*. — Qua explicatione admissa nihil habebimus, cur *ἐξαπίνης* v. 220, quod de Thessaliae urbibus non nimis longe inter se distantibus, neque nimis longo temporis intervallo in conspectum celeriter navigantis prodeuntibus dictum vix iustam reprehensionem incurrere potest, cum Schneidero p. 417 in *ἐξείης* mutemus, scilicet quia »eae ipsae quas nominavit urbes vel regiones, Phthia et Mycene, non potuerunt *ἐξαπίνης* apparere Paridi; potuit quidem una, at non potuerunt simul duae quae longo terrarum tractu inter se distant.« *ἦθεα γαίης* ex Apollonio Rhodio I 1177, III 1121, IV 511 et 739, sed contra Nonni usum conii. Tournier p. 29. — *αὐτίκα αἱ πόλεις φαίνοντο ἀχαιῖδος αἴης h; ἐξαπίνης M; ἀνετελλεν MW, ἀνέτελλεν CLNPSR, ἀνέτειλεν AQ, Julien*, quod si sensum solum spectes certe praefendum esset; sed nusquam Nonnus verbi *ἀνατέλλω* aoristo usus est, cfr. Schwabium ad Musaeum v. 111 et quem ille laudat Patzigium de Musaei emendandi ratione p. 50. — *αχαιῖδος M, ἀχαιῖδος RQ* et edd. ante Bekker. — *ανθεα M, ἀνθεα ACLNQR*, quod probavit Schneider p. 417, qui etiam putat »plura duobus oppida nominaturum poetam fuisse, si ἄσπεα scripsisset«, *ἄσπεα P [SVW]* et edd. omnes. Caeterum Tournier p. 29. 30 errorem geographicum Collutho relinquendum esse censuit, et v. 219 aut *ρία*, aut, quod praetulit, *δρία* pro *δίχα* rescribens, locum sic constituit:

*Τῷ δὲ βαθυκλήροιο δρία χθονός Αἰμονιῶν
ἐξαπίνης, ἀνέτελλέ τ' Ἀχαιῖδος ἦθεα γαίης,*

ubi, ut de aliis taceam, offendit *τε* particula a Collutho constanter spreta. Caeterum *Ἀχαιῖδα γαῖαν* hoc loco non Thessaliam, vel Thessaliae partem, sed universam Graeciam significare, cum etiam Mycene eidem Achaeae tribuatur, primus contendit Brodaeus, quem secuti sunt reliqui editores et critici, minus recte, ut in nota ad superiorem versum ostendi. — **221** *φθειή* Q; vocem *Φθίη* in suspicionem vocavit Bernhardy Grundr. d. gr. Lit. II I p. 402, male,

ut adiectum constans Phthiae epitheton, *βοτιάνειρα*, monstrat: *βοτιάνειρα* ALNQRSV et *n*, qui corr. in marg., *βοτιάνειρα* C ante corr., *βουτιάνειρα* voluit Perdrier.; *και ευρυάγυια* M. — De vv. 222—230 primum scripturae diversitatem proponam. vv. 221—225 olim post v. 230 legebantur; transposuit Schneider. — 221 *λιχός* Q; *γαλύνης* N; — 222 *δηρῶν* M, *δηρῶν* NR; *ερεσσομενων* M, *ερεσσομένης* L, unde, cum tres illi genetivi *γαλήνης*, *ερεσσομένων*, *ερετμῶν* explicari non posse crediderit, recepit Iulien, qui praeterea *γαλήνην* pro *γαλήνης* coniecit. Etiam Graefius p. 251: »aut recipienda lectio Cod. Laur. *γαλήνης δηρὸν ερεσσομένης*, aut quod concinnius videtur, scribendum *γαληνὸς — δοῦπος ερετμῶν* de tranquilla in fluvio navigatione.« Vulgato *ερεσσομένων* retento bene vertit Lehrs: »neque aequoris dinavigatis audiebatur sonitus remis«. — *ήκούετο* M, *οἰκούετο* Q; *ερετμῶν* R, *έτμῶν* W; — 224 *και χθόνος* M; *ευκόλοισιν* M, *εὐκόλοισιν* ALNQR et ut vid. P, *εὐκόλοισι* C, *ἐν κόλοισιν* SW et edd. ante Bekker.; *ἐπιήνεσσι* Q, *ἐπὶ ἡόνεσσι* A; *ἡιόνεσι* C; *βαλοντες* M, *βαλλόντες* Q. — Lennep »cum hic demum Paris dicatur navem egressus«, miratus est, »qui fieri potuit ut omnes illas urbes contemplatus fuerit et iuxta illas iter fecerit.« Quare licet singulari Colluthi inscitia explicari haec posse ratus sit, tamen motus praesertim *καὶ* particula locum minus commodum obtinente vv. 224. 225 post v. 212 reiciendos esse putavit, addens tamen: »videri posset huic coniecturae obstare quod v. 222 et 223 legitur *οὐπω κεῖθεν ἔην δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης Δηρὸν ερεσσομένων ήκούετο δοῦπος ερετμῶν*, ubi manifesta adhuc navigationis mentio. Verum qui sequentia consuluerit, facile sentiet, haec non, nisi ut transitum ad illa faceret, inservire, et sic eleganti oppositione oratio dirigetur ad Paridem, qui iam cupiditate Helenae videndae ardebat et maxima festinatione, ut amantibus proprium, ad eam properabat.« Quae omnia absurdissima esse iudicavit Graefius p. 251, et improbavit etiam Schneider p. 418. — 225 *ἔλυσαν* M, *ἔδασαν* W; *ύσοις* M; *άλος* M et edd. inde a Bekkero, *ναός* codd. dett. et rell. edd., pro quo *νεός* commendabant Lennep, et, qui etiam in *άλος* incidit, Dorvill. — *μεμήλει* ex M recepi praeunte etiam Tournerio p. 30, et probante Schneidero rec. p. 194. *μέμηλεν* rell. codd. et edd. omnes. — 226 *ενθεν* M; *ἄρ* (sic) *έρχομένοιο* conii. Schneider, *ἀνερχομένοιο* codd. et edd. omnes, nisi quod *ανερχομενοιο* M; *παρειαμενας* M, *εἵμε-*

νας Q; ειαμένας *hn*; ἐριάνθους Schneider, Ἐρυμάνθου codd. et edd. omnes; vv. 227. 228 sic transposuerunt Graefius et Schneider; in codd. et edd. inverso ordine leguntur. — **227** κεκλυμένην M, κεκλιμένην W, in C κεκλημένην, sed prius η ex corr.; ἐνόησεν ἐπ' M et recc. edd. inde a Bekkero, ἐνόησε παρ' rell. codd. et edd., nisi quod ἐν//όησε Q; ευρόταο M, εὐρόταο Q; — **228** σπάρτιν (sed ε ex corr.) Q; καλιγύναικα Q; ἀτρειωνος M; — **229** hunc versum sequenti postposuerunt Neander et Ubelus. ὑποδάσκιον M, ὑποδάσκιον, C ante corr., AGLNPQRSW et ed. Porti; οὔρεος C; ὄλην M; — **230** παπαίων L. — Nunc de tota itineris descriptione videamus. Imprimis vituperavit Colluthum Lennep eo nomine, quod »Paridem, relictis Mycenis iuxta Erymanthi prata Spartam sitam ad fluenta Eurotae vidisse« narraverit. »Cum enim Mycenis Paris proficisceretur Spartam non nisi per longissimas ambages iter instituisset, ad fluvium Erymanthum, quippe longo satis intervallo a Mycenis et Sparta dissitum pervenire potuit. Sed ponamus, Paridem iuxta Erymanthum iter instituisse. Iamne nulla amplius difficultas supererit? Imo vero maxima: nec enim tam vicini erant fluvii Erymanthus et Eurotas, cui Sparta adiaciebat, ut, qui iuxta Erymanthi fluentia morabatur, iam tum Spartam Eurotae vicinam videre posset.« — Letronne apud Iulianum, ab Homero transversum actum putavit Colluthum; cum enim ille ζ 102—104 dixerit: Ὄτη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα Ἥ κατὰ Τηόγετον περιμήκετον, ἦ Ἐρύμανθον, Colluthus Erymanthum in eadem ac Taugetum terra, id est in Lacedaemone, fuisse putans, urbem Spartam, quam a Taugeto non nimis distare notum erat, prope ad Erymanthi montis pascua (sic enim παρ' ειαμενάς Ἐρυμάνθου interpretatur secutus a Iuliano, qui ἀνερχομένοιῳ de monte aptius quam de fluvio dictum putat) sitam esse sibi persuaserit. Paullo meliorem viam ingressus est Graefius p. 250: »Coluthi geographiam damnant omnes. Sed cum vel in desperatissimis causis defensorem accusato concedat humanitas, videamus, quid susceptis patroni partibus praestari possit. Achaiam v. 219 de universa Graecia accipi posse concedunt, puto. Iam non sine arte a poëta institutum, ut Phthiam tantum et Mycenae v. 220 commemoraret Paris, quasi praesagiens, illas mox Achillis et Agamemnonis nomine prae ceteris claras fore. Mox vero importunus est Erymanthus cum Eurota et urbe Sparta coniunctus. Eurotas et Alpheus, cui Erymanthus miscetur, communes fere fontes habent, cf. Pausan. VIII 44. § 3. unde conicias,

Erymanthum cum Alpheo a poëta confundi, aut referri adeo poëtica ad illum id, quod proxime ad hunc pertinebat. Verum etsi sic huic Coluthi geographiae veri species subiici videtur; constructio tamen impeditissima manet. Suspicio itaque, latere in nomine Erymanthi aut nomen proprium loci, non nimis remoti ab Eurotae ostio, veluti *Ψαμαθοῦντος*, aut quod facilius videtur, epitheton praecedentis substantivi exquisitius, ut versu transposito scribatur:

*ἔνθεν ἀνερχόμενοι παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς
κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις
Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος.*

Adiect. *ἐριανθής* analogiae convenit ut *ἐριθαλής* et *ἐριθηλής* ap. Hesych. Nolim itaque formas usitatioras *εὐανθεῖς* aut *πολυανθεῖς* hic inferre. Iam Eurotas dicitur *ἀνέρχασθαι παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς*, quatenus Paris ab ostio fluminis versus urbem ascendit, *ἀνέρχεται*, et sic ei fluvius adversus sensim se sensimque usque ad urbem aperit. Recte vero *εἰαμεναί* sunt loca illa depressiora et fere paludosa ad Eurotam, quae longe lateque floridis pratis vestita fuisse, probabile est. Ita haec ferenda videntur, etsi malim e cod. offerri: *ἔνθα κατερχόμενοι*. Efficere enim, ut participium de Paridi dicatur, veluti:

ἔνθεν, ἀνερχόμενος Πάρις εἰαμενὰς ἐριανθεῖς,

i. e. *ἐρχόμενος ἀνὰ εἰαμενὰς ἐρ.* id aliis difficultatibus premitur; quod autem in antiquiori poëta facillimum esset:

ἔνθεν ἀνερχόμενος ὁ παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς

Coluthi versus non permittit. Schneider p. 417—419 versus sicut a me editi sunt, disposuit, et ad vulgatam convellendam, suamque coniecturam stabiliendam haec protulit: »at novae mox oriuntur difficultates in sequentibus. nam postquam Mycenen memoravit Colluthus, Parim narrat vidisse Spartam et Therapnen, indeque non iam diu navigasse, sed mox naves appulisse et Spartam profectum esse. in quo hoc perquam mirum accidit, quod Paris, quum iam vidisset Spartam cum vicina Therapne, quo intendebat et ubi mox narratur regiam Menelai domum adiisse, tamen alio interim naves direxit, ut denuo inde Spartam viseret. ferri haec possent, si statui liceret Parim, quum a Mycene veniens praeter Laconiae littus quod ad orientem solem spectat navigabat, e mari vidisse Spartam et Therapnen. Quod quum nullo modo potuerit, ita potius statuendum, versus 226—229 quibus ultima navigationis

pars describitur, loco suo esse expulsos . . . in quibus mutanda simul interpunctio fuit quae post v. 227 erat maxima, sed commutanda fuit cum minima. aliter enim non οὔπω, sed οὐκέτι dicendum fuit. . . . ita autem correcta interpunctio nemo iam cum Lennepio vv. 228 et 229 versui 211 subicere velit.

Postquam igitur Paris naves appulit (ad Eurotae puto ostium) recte dicetur inde vidisse Spartam et Therapnen, non quod ex ipso illo loco vidisse eum illas puto, sed pedestri itinere eo profectus vidit. Sed hoc nullo modo ferri potest, quod ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενάς Ἐρυμάνθου Spartam vidisse dicitur, qui fluvius longissime ab hac regione remotus est. ac si qua in hac regione memorantur loca demissa, non possunt profecto alia intelligi atque quae Eurotae flumini adiacent. atqui hoc ipsum flumen secundo abhinc versu habemus memoratum. ergo cum eo versu hic coniungendus erit, quod ut recte fiat, in Ἐρυμάνθου putabimus latere aliquid εἰαμενῶν epitheton, ἀνερχομένοιο autem ita mutabimus ut non ἀνέρχασθαι, i. e. ad fontes redire contra naturam flumen videatur. Haec autem omnia talis praestat emendatio:

- 221 ἔνθεν ἄρ' ἐρχομένοιο παρ' εἰαμενάς ἐριάνθους
223 κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις
222 Σπάρτην καλλιγύναικα φίλην πόλιν Ἀτρείωνος.

ubi nihil est quod probationem sibi postulet praeter ἐριάνθους. nam nec ἐριάνθος nec, quod paulo propius ad analogiam accedit, ἐριανθής alibi legitur. Attulit ergo ad ἐριάνθους defendendum vocabula περιανθής, πολυανθής, ποιανθής, μελιανθής, φιλιανθής et praeter ceteris nomen proprium Ἐριάνθος in Plutarch. Lysandr. 15, et neque ἐριανθέας neque ἐριανθεῖς Collutho propter leges scholae Nonnicae metricas scribere licuisse bene monuit.

Equidem non sine dubitatione Schneiderum secutus sum. Aptissime enim servato vulgato versuum ordine cohaerent Μυκίγη v. 221 cum ἔνθεν v. 226, tum ἔδησαν, ὅσοις ἀλὸς ἔργα μεμήλει v. 225 cum ἀτὰρ δ, cum nunc transpositis versibus neque ubi naves appulerit Paris ex poetae verbis appareat, neque ἔνθεν, si cum Schneidero de loco dictum esse sumeres, quo referatur, habeat. Sed fortasse ἔνθεν hic quidem temporale est, aut in ἔνθα δ' mutandum erit. — De ἄρα praepositionis elisione satis inusitata conferas Ludwichium Symb. crit. p. 18. 31. — 231 ἀτὰρ M; δ MCLNPRS et fort. Q, ed. Porti, idque recepi; δ rell. codd. et edd. — χειονεοιο M,

χιονεοῖο ACNQ, χιονεοῖο L; λοεσσαμενος M; — 232 ὄχετο M; ὕπ M; ἰχνεσσιν M, ἰχνεσσιν NPQSW n; ἰχνος M; ἐρειδων M, ἐρείδων Bekker et post eum edd., ἐρείσας rell. codd. et edd. — 233 μη M; ἡμερόεντες M, ἡμερ. A, ἡμερ. ante corr. C.; ὕπανχράντοιο M, ὕπ' ἀχράντοιο ACLN, P in textu, QR, et W in textu, ὕποχραίνοντο S, P in marg. a. m. 2, W in marg. a. m. 1, et edd. omnes, ex coniectura sane speciosissima; »sed quum scripti libri omnes habeant ὕπ' ἀχράντοιο (ὕπανχράντοιο Mut.) ὕποχραίνοντο autem ex solo [??] Aldino exemplari in editiones venerit indeque etiam in codicem Gothanum [ex quo nihil a Passowio enotatum] quem aliis quoque indicibus intellexi ex edito quodam exemplari descriptum esse, aliquanto est verisimilius illud esse verum, sed lacuna locum vitiatum esse, ut scribi praestet:

μη πόδες ἡμερόεντες ὕπ' ἀχράντοιο [χιτῶνος]
 . . . . . κονίης. « Schneider

p. 412, cui obsecutus sum. — κονίης PS; genitivum, cui Iulien in commentario dativum κονίῃ substituere volebat, Schneider p. 412 tuitus est collatis Hom. Od. 18, 21 χεῖλεα φύρσω αἵματος, Oppian. Hal. 5, 277 πόρος λύθροιο πέφυρται, id 5, 269 λύθροιο φορύσσεται. — 234 μη M; κυνησιν M, κυνήσιν Bekker, κυνήθεν rell. codd. et edd. ante Bekkerum, γαίηθεν coni. Dausqueius, κυνήφιν scripsit Iulien et recepit Lehrs, cum Hermann p. 18 annotasset: »Bekkerus e cod. Mut. opinor dedit κυνήσιν. Iulianus ex coniectura non male κυνήφιν. Vulgata κυνήθεν si vera est, coniungenda est cum ἀναστέλλοιεν.« κυνήφιν improbavit Schneider p. 412, »nam formae in φι exeuntes ut apud recentiores poetas rarissimae sunt, ita ab Nonni quique eum sequebantur usu plane sunt alienae. cf. Lehrs. quaest. ep. p. 306 seq. praestabat dicere Colluthum metri necessitate coactum pluralem posuisse pro singulari, ut fecit v. 182 κάρῃνα vocans Iovis caput.« — ἐπιβρίσαντες M, ἐπιβρίσαντες ACLNQR h, Stephanus, Lectius, Portus et edd. inde a Lennepio, ἐπιβρούσαντες PSVW et edd. ante Steph. Caetera huius sequentisque versus haec est varia lectio: ἐθείρας M, Bekker, Iulien, Lehrs, ἔθειραι rell. codd. et edd. ante Lennep., qui Dausqueii coniecturam ἐθείραις recepit suadente etiam Dorvillio. — σπεύδοντες M et SQ (?) ante corr., σπεύδοντον A post corr. ἀναστέλλοιεν M, ἀναστέλλοιεν edd. inde a Bekkero, ἐπαντέλλοιεν, ut coni. Dausqueius, APSRW Lennep. Harles. ἐπ' ἀντέλλοιεν CLN, ἐπαντέλλοιεν QV, ἐπαντιτέλλοιεν edd. ante Lennep.; —

ἀηται M, *ἀῆται* W, *ἀῆταις* G, P m. 2 in marg., SV, edd. ante Lennep., *ἀῆται* e rell. codd. recepit Lennep, qui addit: »Dausqueius duplici via succurrere conatus est, vel legendo *ἐπαντέλλοιεν*, vel *ἐπιθολόοιεν ἐθείρας*. Prius sine dubio praeferendum.« De his versibus haec somnia protulit Graefius p. 251. 252: »vv. 233. 234 eadem fere difficultate laboramus, qua v. 5. Nam Cod. M. offert *ἀναστέλλοιεν*, reliqui in *ἐπαντέλλοιεν* conveniunt. Haec est summa discrepantia, unde reliqua magis minusve pendent. Praeterea vim habet probum illud *κυνέηθεν*, et ex altera parte *κυνέησιν*, id quidem aperte non sanum, sed bonae et fort. discrepantis lectionis vestigium continens. Plures praeterea terminationes vocc. leviter variari praetermitto. Iam locus ita est comparatus, ut eadem sententia, iisdem vocabulis, eadem et elegantia et probabilitate pluribus modis variari possit, prouti sive verb. *ἐπαντέλλω*, sive *ἀναστέλλω* praefertur. Ita e vulgata elici potest:

*μὴ πλόκαμοι, κυνέηθεν ὑποβρύσαντες, ἐθείρας,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀῆταις.*

ne cincinni sub galea propullulantes ventis appareant.

Vel:

*μὴ πλοκάμων ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀῆται.*

ne venti, flavis ingruentes comis, surgant. Altera lectio ducit ad haec fere:

*μὴ πλοκάμους κυνέηθεν ὑποβρύσαντας ἐθείρας,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῆται.*

ne cincinnos sub galea propullulantes, distrahant venti.

Vel:

*μὴ πλοκάμους, ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῆται.*

ne cincinnos venti distrahant, flavis ingruentes comis.

Et ut in illo *κυνέησιν* alibi et de *κυάνοισιν ἐθείραις* cogitari posset, ita fortasse hic rarius vocab. *ξυνοχῆσιν* infra v. 264f. similiter usurpatum, exsculpi potest hoc modo:

*μὴ πλοκάμων ξυνοχῆσιν ἐπιβρίσαντες ἀῆται
ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἐθείρας.*

ne cincinnorum iuncturis ingruentes venti, comas distrahant. E quibus omnibus, quis dicat, quid unice certum sit; unum

hoc certum, neque Lennepii, neque Bekkeri lectionem sanam esse posse. — **236** ἀρσιμέν M; ὑπόδημα M, αἰπύδημα G et ed. Porti, ἐπίδηται Q; φιλοξείνων M, φολοξείνων S; ναετέρων PSVW; ἀναετήρων m. pr. in Q, m. 2 supra τηρ syllabam κτό addidit, unde Iulien, qui caeterum recte vidit αἰπύδημα δώματα φιλοξείνων ναετήρων nihil aliud esse quam regiam Menelai domum, φιλοξείνοιο ἄνακτος edidit probante Censore Heidelbergensi. Sed recte Hermann p. 18: »vel accentus monstrare debebat, scripturam quam supra posuisset in codice illo librarius non ἄνακτος fuisse, sed ἀνακτόρων.« — **237** δωματα M; γειτονας M; νηοῦς ALNPQ, νηοῦς et νηοῦς iunctim W, νηοῖς R; — **238** ἀστεος M; διεμετρεεν ἐνθα M; αὐτῆς codd. et edd. omnes, recte puto de Minerva dictum, quacum negotioli aliquid Paridi fuerat. Caeterum cf. Schneiderum p. 140. 141: »αὐτῆς quid sibi velit nemo facile dixerit, quum nihil excogitari possit quod Minervae opponatur. corrigendum videtur αὐτοῦ, ibi, quod post ἐνθα simili ratione illatum est qua in Hom. II. 23, 674 legitur κηδόμενος δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μενόντων. Adde Odys. 5, 208. II. 8, 207. Hymn. Hom. in Apoll. 373. Apoll. Rhod. 4, 289.« Sed ἐνθα μὲν αὐτοῦ cum eodem ipso loco significet, huic loco parum aptum esse videtur. Etiam Tournier p. 31 tuetur lectionem αὐτῆς, cum pronomen αὐτός deorum nominibus additum saepius reperiatur. Suum tenuit Schneider, rec. p. 196. — **239** χρύσειον codd. et edd. omnes, sed vide Schneiderum p. 441 qui fortasse recte χάλκεον coniecit, quia »quum ἐνδαπίης Ἀθήνης simulacrum memoret Colluthus apertum est, eum renovare voluisse memoriam Minervae Πολιούχου, quae Χαλκίοικος etiam vocabatur. nam ut templum, ita signum eius fuit χαλκοῦν (cf. Pausan. III 17, 3). Unde suboritur suspicio non χρύσειον ἐνδαπίης θεεύμενος εἶδος Ἀθήνης poetam scripsisse, sed χάλκεον, historica usum prolepsi, ut solent poetae. nam revera post heroica demum tempora Lacedaemonii Minervae templum signumque ex aere fecerunt. cf. Pausan. I. 1. et Curtii Peloponnes. II p. 227 et 313.« Schneideri coniecturam meritis laudibus ornavit Tournier p. 31, qui tamen addit etiam Nonnum in Veneris statuis designandis errasse et Dion. XXXV 176 Veneri κορυσσομένην vel Ἀρείαν falso χάλκεον εἶδος tribuisse. — ἐνδαπιη M; θεευμενος M, θεούμενος G; — **240** ενθα M; καρήνοιο vel potius καρχύνοιο M. Verba φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος οἶκον Ἀμυκλαίοιο desunt in codd. dett. et in edd. omnibus, praeter secundam Lehrsii editionem, ut videtur, cum Bekkeri

codicem Mutinensem conferentis oculos fugerint. — 241 *αμυκλείο* M, *παραγναφας* M, *παραγνάφας* ACLNPRW cum edd. inde a Bekkero, *παραγάφας* vel *παρανάφας* Q, *παραγνάμφας* S et edd. ante Bekker., idque retinui, suadente etiam Graefio. — *οὐ ἀκύνθου* M. — In vulgata vv. 240. 241 scriptura primus offendit Lennep, cuius haec est nota: »Apollo, non Hyacinthus Carnaeus dicitur. Vel itaque Coluthus erravit, vel interpretes, qui *Καρνείο* pro epitheto Hyacinthi ceperunt. Potest forte Hyacinthus hic dici *Καρνείου*, quippe Apollinis amasius, ut distingueretur ab aliis eiusdem nominis.« Contra Graefius p. 252. 253: »Leve est et facile emendandum id, in quo Lennep. haerit, Hyacinthus Carneus. Difficultas est in particip. *παραγνάμφας*; Bekkeri *παραγνάφας* sensu plane destituitur. Verbum *παραγνάμπω*, suspectum Schneidero in Lex. hic non nisi intransitive capi potest, ut *περιγνάμπειν* Odys. IX 80. et cognatum *παρακάμπειν*, *ὑποκάμπειν* etc. Hoc per se non incredibile; sed sic post *Ἰακίνθου* quaedam deesse videntur, ut miratus Minervae statuum, mox transgressus Hyacinthi signum, alio iter inflectens, nescio quo se contulisse dicatur Alexander. Verum relativum, quod sequitur, *ὅν ποτε* de versu huius sensus omisso cogitare vix patitur. Et uti verbum *διεμέτρειν* v. 237. per *ἔνθα μὲν*, *ἔνθα δὲ* duobus participiis iungi potest, ita tamen aptum non est *παραγνάμφας*, quia et absolute positum est, et pro aoristo sic praesens desideratur. Neque enim ab Apollinis signo ad Hyacinthi imaginem aut vice versa deflectere:

ἔνθα δὲ Καρνείο (sc. *εἶδος θεούμενος*) *παραγνάμφας Ἰάκινθον*, facile potuit, iunctis potius, ut probabile est, utriusque signis, cf. Pausan. III 19; neque mori horum poetarum convenit, multa ex antecedd. supplere. Neque vero hoc coniectura videtur evitari posse, etsi e lect. Cod. Mut. *παραγνάφας*, duabus literis *N* in *A* et *Ψ* in *ι* satis probabiliter mutatis, effingi potest lectio non inelegans haec:

ἔνθα δὲ Καρνείο, παρ' ἀγλαίας Ἰάκινθου [sic]

propter commemoratam mox Hyacinthi pulchritudinem praeferenda huic:

ἔνθα δὲ Καρνείο παρ' ἀγλαίας Ἰακίνθον [sic]

nisi sic malis *Καρνείο παρ' ἀγχοίνας*, *Ἰάκινθον*. Sed hoc magis recedit et multus est Coluthus in usurpando voc. *ἀγλαία*. Verum vel sic importuna est illa ellipsis, ita demum evitanda, si participium

praesens verbi in *μ*, videndi, admirandi, laudandi aut dolendi sensu ante *Ἰακίνθον*, pro *παραγράψας*, inveniri potest, id quod equidem frustra quaesivi.« Veram fuisse Graefii de lacuna suspicionem accuratior codicis Mutinensis collatio ostendit. Reliqua, quae Graefius ad h. l. protulit, improbavit etiam Hermann p. 18, »nihil enim certius quem *παραγράψας* in medio positum esse, ut sit deflectens; ad *Καρνείου Ἰακίνθου* autem repeti debere *θηεύμενος εἶδος*.« Caeterum ad *κτέρας* ex antecedenti versu repetendum esse *θηεύμενος* bene vidit Schneider p. 414. — **242** *ὄν ποτε* M, *οὔποτε* LNQ, *οὐποτε* A, *οὐποτέ* C ante corr., *οὔ ποτε* C post corr. cum glossa *καὶ ὄπου; κουρίζονται* L; *ἀπόλλωνι* M; — **243** *αμυκλέον* M, *ἀμηκλαίων* Q; *ἠγγήσατο* Q, *ἠγάσσατο* W hn; *μὴ* MC (sed in hoc *μ* ex corr.) LQ, *μὴ* A, *δὴ* PNRSV, (*μὴ* vel) *δὴ* om. W; *δι᾽* in M fortasso ex *δὴ* factum est a m. pr. *δι* A, *δέ οἱ* pro *δι᾽* habet W in textu (*δὲ δι᾽* m. sec. in marg.); in margine *δὲ οἱ* habet P, *δὲ οἱ* S. — **244** *σχυτομένη* Q, *κλυζομένη* L, *σχυζομένη* rell. codd. et edd. ante Lehrs. — *τοῦτο* W. — In vulgata horum versuum lectione primus offendit Lennep, cum neque Iovi, neque Latonae in hac fabula ullae competant partes, neque satis intellegi possit, quae fuerit illa Latonae in Iovem ira, et quis ille metus Amyclaeorum, ne Latona Hyacinthum abduceret. Quare primum pro *δὴ δι᾽ λητώ* scripsit *δητ᾽ ἀήτου* et pro *σχυζομένη σχυζομένου*: »ita videri posset Coluthus voluisse, Amyclaeos admirabundos pugnam Zephyri ob id Hyacintho indignati, quod Apollinem sibi praeferret, spectavisse eaque sese oblectantes Hyacinthum adduxisse, ut scilicet cum Zephyro certaret«. Postea autem intellegens admissa hac coniectura sequentia *ἀντάρ Ἀπόλλων οὐκ ἔδάη κ. τ. λ.* minus bene nexa esse, *δητ᾽ ἀήτου* (pro *δητ᾽ ἀήτου*) retinuit et *σχυζόμενος* scripsit, et *ἠγάσσατο* Brodaeum secutus vertit venerati sunt; *καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν* autem »non male etiam a Brodaeo redditum et hunc in urbem receperunt, quamvis malim simpliciter et illum abduxerunt, ne scilicet cum Zephyro pugnans interiret.« Vitiosam esse Lennepii coniecturam vel propter intolerabilem elisionem, neminem hodie latet. Iulien nihil nisi *νοήσας* in *νόησεν* mutavit, et vertit: »obstupuit vero Latona Iovi, illius ergo irascens, et eum abduxit«, Latonam scilicet Apollinis amantissimam ne Iuppiter Hyacinthum quoque propter praeclaram eius pulchritudinem abduceret metuisse ratus. Censor Gottingensis ad mythum nobis haud amplius notum alluisse poetam credidit. Graefius

p. 253 *σκυζομένη* in *κυσσαμένη* mutavit et locum sic explicavit: »Hyacinthi pulchritudinem ita admirabantur Amyclaei, ut eum, non secus ac Apollinem, Iovis et Latonae filium putarent. Itaque *ἀνήγαγεν* hic est *εἰς φῶς ἤγαγεν*, ἔτεκεν. Participio *κυσσαμένη* apte additus est dativus (*Διῖ*) ap. Hom. ad *ὑποκυσσαμένη* subintelligendus, II. ζ 26. υ 225. Od. λ 235. Hym. XXXII 15. Simplex *κυσσαμένη* vid. ap. Hes. Theogon. 125. 405. Et sic *ὑποκυσσαμένη* cum dat. dixit Orph. Arg. 189. Caeterum υ produci natura sua Heynio ad l. Hom. prior. non crediderim.« Ad *Διῖ κυσσαμένη* tuendum melius Graefius provocavisset ad Asium fr. l. ed. Dübn. *Ζηρί τε κυσσαμένη καὶ Ἐπωπέϊ ποίμενι λαῶν*. Graefii coniecturam, quam probaverat Hermann p. 18, recepit Lehrs, rectius *κυσσαμένη* scribens. Ad totius loci sententiam autem cfr. imprimis v. 251 *οὐ Διῖ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἷα θυῶνῃ*, et vv. 252. 253 *καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης, καλὸς ἔην καὶ κεῖνος*. — **245** *ουκεδάη ξεφύρω* M; καὶ post *ξεφ.* addunt codd. dett. omnes et primae edd., deleverunt manus correctrix in C, Anonymus, Falkenburg, Brodaeus, Stephanus, Portus et rell. edd.; *ζηλήμονι* M, Falkenburg, Brodaeus, Stephan., Neander in marg. et rell. edd. praeter Portum, qui *ζηλήμονα*, quod est etiam in A C G L P Q S V W, retinuit; *ζηλήμονα* NR; — **246** *δε* M. Ne quis *δακρῦόντι* pro *δακρῦσαντι* coniciat, Tournier p. 31 provocat ad Nonnum, qui Dion. III 160—161 haec de Hyacintho:

*κεῖνον ἐπισπαίροντα κονίῃ
ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυσεν Ἀπόλλων.*

χαριζομένη edd. inde a Bekkero ex M, qui *χαριζομένη* habet. *χαρισσαμένη* L P R S W, *χαρισσαμένη* A C Q N et edd. ante Bekker. — vv. 247 usque ad 293 in W nunc desideruntur amisso folio. — **247** *ανθος* M; *ανηέξησε* M, *ἀνηυέξησε* S et m. 1 in marg. P, *ἀνηνέξησε* G; *ἀνηυέξησε* etiam edd. ante Lennep., qui mutavit suadente etiam Dorvillio. *ἀνηύξησε* voluit Perdrier. *πάραιφασει* M, *παράφασιν* Q; *ἀπολλωνος* M, *ἀπόλλων* Q; — versum **248** om. M, ante praecedentem versum collocatus erat in C ante corr.; *ἠβητῆρος* A C L N Q; — **249** *ἦδη* M; *δὲ ἀγγειμωροισιν* M, sed M. 1. add. in marg.: *ἀγγιδόμοισιν*; *δ' ἀγγιδόμοισι* C, *δ' ἀγγι δόμοισιν* L N P S et edd. omnes ante Bekkerum; *ἀγγιδόμοισιν*, quod in rell. codd. est, exceptis fortasse G V, coniectura invenit Lennep, qui praeterea *ἀγγι δρόμοισιν* tentavit »et sic per *δρόμοι* in plurali intelligendus est *δρόμος* apud Lacedaemonios,« quem prope ad Menelai regiam fuisse

ex Pausania III cap. 14 probavit: *Τοῦ Δρόμου δὲ ἐκτὸς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἄγαλμά ἐστιν οἰκία τὰ ἐφ' ἡμῶν ἰδιώτου, Μενελάου τὸ ἀρχαῖον.* Et ἄγχι δρόμοισιν praetulit Harles in notis. Sed recte Graefius p. 254: »Verum videtur ἀγχιδρόμοισιν, et potuit μέλαθρον ἀγχιδομον de vicinis aedibus eodem iure dici, quo paulo ante v. 235 αἰπύδητα δώματα de altis, cfr. v. 391. Sed cod. Mut. fort. ἀγχιπόροισιν eo sensu voluit, quo ἀγχιέλευθος dicitur.« Et praetulit vulgatae Graefii ἀγχιπόροισιν Hermann p. 19, recepit Lehrs, »et habet sane aliquantum commendationis a Nonni auctoritate qui ea voce usus est Dionys. 7, 215. 10, 82. 23, 255. 32, 193. Paraphr. 4, 217. 6, 26. 9, 36 etc. Add. Dionys. Perieget. 381. sed nescio tamen, an verius sit ἀγχιμόροισιν [sic, voluit ἀγχιμόροισιν] i. e. quibus iam ἄγχι παρέστη μύρος«, quod tragicorum potius quam epicorum elocutionem redolere mihi videtur; praeterea ἀγχειμωροισιν nihil nisi calami error est, quem statim ipse librarius in margine correxit. — ἐπ' ἀτρείδαο M, ἐπατρείδαο N, ἐπ' ἀτείδαο R; μελάθρων coni. Anonym. — **250** εὐαλλόμενος m. pr. in Q; χαρίτεσσιν add. M. 3 in M; — **251** ἔτικτον C ante corr., ἐπηρωυῖα Q; θοώνη notavi ex MACLN PQRSV, οῦα θοώνη add. M. 3 in M; — **252** ἰλήκοις M, ἰλίκοις C, ἡλίκοις ALNR, ἡλίκοι Q, ἰλήκοις P et cum corruptelae signo S; διώνοισε M; καὶ ἰδιος ἐσσι M, διὸς ἐσσι h. »Dubitari non posse videtur, quin ita verba cohaereant: etiamsi tu es filius Iovis, tamen ille quoque pulcher erat. Unde efficitur ut post γενέθλης interpunctio minima ponenda sit, non media, ut factum a Bekkero [et rell. post eum edd.] aut etiam maxima, quam posuit Lennepius [secutus a Schaefero].« Schneider p. 441. — **253** καλοσέην M; κακεῖνος M, κάκεῖνος P, κάκεῖνος S et edd. ante Bekker., καίκεῖνος Q, καὶ 'κεῖνος AL, καὶ κεῖνος NR, Bekker, et rell. post eum edd.; καὶ ἐκεῖνος, quod praefendum esse dixit Graefius p. 254, habet C. — επαγλαῖησι M, ἐπ' ἀγλαῖης AQ, ἐπαγλ. L; προσώπου codd. dett. et edd. omnes, προσώπον M, quare προσώπων scripsi, cum semper plurali huius vocis forma usus sit Colluthus. — **254** ἦ δὲ ego, ηδε M, εἰδὲ A (corr. m. 1); φιλοξεινων M; κληδας M, κληδας CL, κληδος AN, P ut vid., S et edd. ante Steph. κληδος V, κηδος Q, κληδας ex Brodaeī correctura receperunt Stephanus et rell. ante Bekkerum edd. κληδας Bekker primus edidit. — ἀνεῖσα V; — **255** εξαπηνης M, ἐξ ἀπίνης C; ελενη M; μετεκειαθε M; δόματος m. pr. in P; αυλην M. — **256** και M, θαλερόν M,

quod Schneidero quoque suadente recepi. *θαλερῶν* codd. dett. et edd. omnes praeter Iulianum, qui Küstneri quoque versionem secutus *θαλερόν* ex M recepit, et praeter Lehrs, qui quod Hermanno p. 19 in codicis Mutinensis scriptura latere visum est, *θαλάμου* edidit. »fort. *θαλερῶν* mutandum in *σταθερῶν*, aut *θαλάμων*, cf. 252 aut *σταθμῶν*, cf. Theocr. Id. XXIV 15. Tryphiod. v. 339, nisi tutius est recipere lect. Cod. Mut. *θαλερόν*, etsi vix substantivum sic omittendum erat.« Graef. p. 254. Hermanni *θαλάμου* recte repudiavit Schneider p. 426. 427: »nam penetrare usque ad thalamum Helenae nimis impudentis ac protervi fuisset hominis, non hospitis verecundi et modesti, qualis nunc quidem debebat esse Paris, quem par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπ' ἀλλεῖου (Hom. Od. 1, 103 sq. Il. 11, 77 sq.).« *θαλερόν* autem pro iuvene aliquo dictum accepit Schneider p. 427, »qualem Homerus quidem appellat *θαλερόν αἰζήον* vel *θαλερόν ἠίδεον* (Il. 3, 26. 10, 259. 11, 414. 14, 4. 17, 282. 4, 474), sed licuit Collutho, quod iam Alexandrinis poetis moris fuisse videmus, ut quae Homerus alique vestustiores poetae non usurpaverant vocabula nisi ἐπιθετικῶς adiectoque substantivo, ea ut omisso substantivo per se ponerent eadem vi atque significatione.« Quod Schneider plurimis exemplis ad h. l. illustravit. Contra Tournier p. 32, qui parum probabile esse putat unquam *θαλερόν* pro *θαλερόν αἰζήον* dictum esse, cum adiectivum *θαλερός* saepe etiam aliis praeter *αἰζήος* substantivis additum reperiatur, locum sic emendandum esse suadet:

καὶ φθονερῶν (sic potius quam *θαμινόν* vel *δολερόν*) προ-
 πάροιθε διοπτρεύοντα θυράων
 ὡς ἴδεν, ὡς ἐκάλεσσε, καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,

collato Nonno Dion. XV 271 *δίχα φθονεροῖο χιτῶνος*, XLII 453 *φθονερὴν ἐπεμέμφετο μέτρην*, et XXII 59 *ῥμμασι ποιητοῖσι διοπτρεύων τρυφαλείης*. — *διππεύουσα* M et edd. inde a Bekkero, *διπιπτεύουσα* C, *διπιπτεύουσα* LNPSV et edd. praeter Stephan. Lect. Port., qui quod G quoque habet *ἐποπτεύουσα* scripserunt. *διπιστεύουσα* A, *διπιπτεύουσα* Q (corr. m. pr.); — *θυράων* L, *θυρίων* Q; — 257 *ᾠσειδεν* M, *ὡς ἴδεν* N; *ως* M, *ὡς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *ὡς* edidit. — *εκάλεσσε* M, *ἐκάλεσσε* edd. inde a Bekkero; *ἐνόησεν* Q, *ἐνόησε* rell. codd. et edd.; — *μυχονήγαγεν* M; *ἤγαγε* C; *ἀλῆν* M, *ἀλῆς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *οἴκου* scripsit ex Nonno Dion. III 423 *ἐλὼν δέ μιν εἰς μυχὸν οἴκου*, secutus

ab Iuliano et Lehrsio. *αὐλῆς* defendit Schneider p. 427, quia *Paridem* »par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπὶ αὐλείου (Hom. Od. I 103 sq. Il. XI, 772 sqq.) i. e. in limine interioris *αὐλῆς*, in qua Iovis Ἐρκειίου ara fuit, non exterioris in qua stabula erant. illam relicto thalamo ingressa Helena (ut precaretur opinor aut sacra faceret ad Iovis aram) quum Parim vidisset ad ulteriorem portam stantem intrare iussit in hanc ipsam *αὐλῆν* et ἐς *μυχὸν ἤγαγεν αὐλῆς*. ita enim recte habent libri.« — Sed cum parum probabile sit Helenam cum hospite in aula *νεοπηγέος ὑψόθεν ἔδρης ἀργυρέης* de rebus secretissimis confabulatam esse, et M libri lectio *αυλην*, quae in deterioribus libris in *αὐλῆς* correctata est, hanc vocem ex v. 255 huc immigrasse ut sumamus efficiat, recepi Bekkeri coniecturam Tournerio quoque (p. 32) probatam. — **258** *εφεδρήσειν* M, *ἐφεδρήσειν* NPRS, *ἐφωδρήσειν* Q (corr. m. sec.), *ἐφαιδρήσειν* A. Vocabulum *ἐφεδρήσειν* alibi quōque (v. c. in Anthologia Palatina et apud Nonnum) extare ignorans, *ἐφεδρίζειν* vel *ἐφεδρίσσειν* reponi iussit Lenep. — *ἔδρης* AL; — **259** *ἀργυρεης* M, *ἀργυρέος* S, *ἀργύρεος* V; *ἐπέστελλε*, ut vid. Q; — *οὐκεῖγεν* M; — **260** *ἀλλ' ὅτε* MALNQ et edd. ante Lenep., qui quod Dausqueius coniecerat, et CPS habent, *ἄλλοτε* recepit. »Nihil suspecti haberet hic locus, si legeretur *ἄλλοτε μὲν*. Quod libri omnes [??] habent *ἄλλοτε δῆ*, vereor ne scribendum sit *ἄλλοτε δέ*, exciderent autem aliquot versus, in quibus fortasse cum Apolline comparabatur Paris, omissi illi per negligentiam, aberrante oculo ad *ἄλλοτε δέ* ab *ἄλλοτε μὲν*, quod superius positum neglexit.« Hermann p. 19, cui obsecutus v. 260 *ἄλλοτε δέ* scripsit et lacunae ante hunc versum signum posuit Lehrs. Sed recte contra Schneider p. 441. 442: »equidem tamen non video, cur suspectam habeam voculam, modo ne ad unum *ἄλλοτε* (ut in Il. 13, 776 *ἄλλοτε δῆ ποτε μάλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο*) sed ad totam enuntiationem referatur in hunc modum: non satiata est ad spectu iuvenis, alias videlicet Cythereae se putans filium videre, saepe autem Bacchum. nam *ἄλλοτε* et *πολλάκι δέ* respondere sibi apertum est [quae etiam Lenepii erat sententia] ut post *φάρετρην* non maximae sed mediae interpunctioni locus sit, etiamsi a participio *δισημένη* ad verbum *ἐδόκευε* transit oratio, quod in eiusmodi verborum structura non inusitatum fuisse Graecis constat inde ab Homero, e quo exempla sat multa dedit Bekkerus in Monatsbericht der Acad. d. Wissensch.

zu Berlin 1864. p. 141. « quibus plurima exempla addidit Schneider ad h. l. — *δίσοσμένη* M, *δίσοσαμένη* codd. dett. et edd. ante Bekker., qui *δίσαμένη* edidit. — **261** *ὀπιπεύειν* M et edd. inde a Bekkerō; *ὀπιπτεύειν* ACLPQS et edd. ante Bekker., *ὀποπτεύειν* G, *ὀπιπτεύειν* NR; *θαλαμipόλον* PS; *ἂν ἔγνω ἡν* Ubel. — **262** *βολέων* A Q; *εἶδε* MACLN PQR, quod unice placuit in notis Lennepio, primus recepit Bekker; *οἶδε* SV, *εἶχε* edd. ante Bekkerum. — **263** *αγλαῖησι* M 1. *ἀγλαῖησι* NP; *ἐυγλήνοιο προσώπου* codd. dett. et edd. omnes, *ἐυγλήνοισι προσώπων* M, sed M 1. ut videtur, in marg. *εὐγαλήνοιο προσώπου*; probavit exquisitius *ἐυγλήνοισι* Tournier p. 33. 34, *προσώπων* autem recipiendum esse adnotatio mea ad v. 253 monstrat. — **264** *τῶν* ALQ, et C ante corr., *τῶν* NR, *τὸν* om. M; *μερίδων* M, *ἡμερίδων*, ut voluit etiam Perdrier., habet n. — vv. **265**. **266** ex M edidit Bekker; omittunt enim codd. dett. et edd. ante Bekkerum. *ἀλλ' ὀκημερίδων* M, corr. Bekker; *ἐδώκευεν* M; — **266** *πεπταμένη* M, corr. Bekker; *ἐνι ξυνοχῆσι* M, *ἐνι ξυνοχῆσι* Bekker. Julien. *ἐπὶ* iam ante me coniecit Hermann p. 19, recepit Lehrs. »Haereo in *ξυνοχῆσι καρήνου*, quibus nulla lux affunditur *βλεφάρων ξυνοχῆ* v. 74 incerta e coniectura ad v. 233 proposita. Si prius voc. sanum, succurrit *ἐνι ξυνοχῆσι κορύμβου*, quod ambigo, utrum de iunctura *κρωβύλου*, an de pampini commissura accipiam. Alius f. praeferet *ἐνι πλοκαμῖσι καρήνου*.« Graef. p. 254. *ξυνοχὰς καρήνου* pro capitis cum cervice iunctura dictum esse recte accepit Hermann p. 19; — **267** *θαρσῆσσα* conii. Koen. ad Gregor. Cor. p. 97 et probavit Harles in notis. *ἀνενεικατο* M; — **268** *ζεῖνε* M; signum interrogandi, quod olim post *τελέθεις* positum erat, post *γένος* transtulit Hermann p. 19, secutus a Lehrsio. »est ea blandientis oratio, similem vim habens, ut Homericum illud, *ἵνα εἶδομεν ἄμφω*.« Hermann l. l. — *μερόπων* pro *ἐρατὸν* conii. Tournier p. 34 collato Homero II. XXI 150 *τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν*, Hymn. in Cererem 113 *τίς πόθεν ἐσσί, γρηῦ, παλαιγενέων ἀνθρώπων*. — *ἐρατὸν* et *εἶπε* M; *εἶπέ καὶ ἡμῖν* codd. omnes (*εἶπε* V), quam lectionem »aliquo saltem modo defendi posse« sensit etiam Lennep; *εἶπέ καὶ πάτρην* ed. Ald. n h Ubelus, probati Schradero (Animadvv. ad Musaeum p. 305); *εἶπέ πάτρην τε* conii. Dausqueius et Anonym.; *εἶπέ δὲ πάτρην* conii. Falkenburg; *εἶπέ τε πάτρην*, Stephani et Porti lectionem, suadente Dorvillio edidit Lennep. »Si *εἶπέ καὶ ἡμῖν* ex Od. α 10 ductum est, fatendum, Coluthum illo loco abusum esse.

Nam quod ibi in oratione poëtae ad Musam rectum ist, hic ad Paridem ab Helena male dicitur. Mihi olim in mentem venit *εἰπέ τε φύτλην*. Graefius p. 254. Sed confer Hermannii explicationem supra a me allatam. — **269** ἀγλαίη M; εἰκας ἀριζήλω M; — **270** ἀλλατέην οὐκοῖδ' ἀράργελοισι M; — **271** hunc versum ex solo M reduxit Bekker; δ' εὐκάμωνος et οἶδα M. Post v. 269 transposuit hunc versum Iulien, cum in oratione, in qua Helena se ipsam post unumquodque responsum refutet, priore loco dici debeat novi totam Deucalionis gentem, posteriore autem loco sed te non novi. »At ne sic quidem elegantiae consulitur. Mihi ponendus videtur [versus 271] ante v. 273 [nunc 275] quo loco eum legi et res et verba postulant.« Hermann p. 19, et sic transposuit versum Lehrs. Recte vulgatum versuum ordinem defendit Schneider p. 423, ubi haec de Hermannii transpositione: »at Phthiae memoria a Pelei et Patrocli Achillisque mentione non magis divelli potest quam a Pyli mentione disiuncta est Antilochi (quamquam nescio quas fabulas secutus Telamonem quoque ad Phthiam rettulerit Colluthus). neque aptus ab Hermanno expetitus locus versui illi propterea est, quod ita singularum gentium enumerationi interponitur totius nationis memoria. nam Δευκαλίωνος γενέθλην Graecos omnes significare apertum ist. sed minus etiam probanda Iuliani est coniectura, qui ante v. 268 collocari illum versum voluit, quasi vero Δευκαλίωνος γενέθλη apud solos Argivos reperiri posset.« Recte haec Schneider, nisi quod iniuram fecit Iuliano, qui (p. 134) Argivos hoc loco pro omnibus Graecis dictum esse recte, puto, censuit. Caeterum nescio, an post v. 270 exciderit aliquod; sane et γενέθλην in duorum versuum exitu nullo fere intervallo repetitum parum elegans est, et v. 271 nec cum superioribus nec cum inferioribus satis bene nexus esse videtur. — **272** πόλον A Q; ημαθοεσσαν M, ημαθόδεσσαν R; έχεις M; ἔχειενηλήιον Q; οἶδας M; — **273** τέην M; δ' om. codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui ex M restituit; εἶδον M, εἶδα C, εἶχον pro εἶδον coni. Tournier p. 34, sed ipse affert ad vulgatam tuendam Nonni auctoritatem Metab. p. 137, v. 34 ed. Passow.: καὶ ἐμὴν οὐκ εἶδες ὀπωπήν. — **274** ἀριστήων γένος ἀνδρῶν M. »Hic versus si non transponendus, quod ad structuram saltem pendet ab ἔχεις versu 263.« Lennep. Et ante superiorem versum posuit Iulien in textu, quod ipse postea improbavit in notis p. 134. — **275** οὐδάπερικλήιστονόλον γένος ἀλακίδαων M; — **276** ἀγλαίην πηλῖος M; εὐκλείην CLN; — **277** πατρώκλοιο M; ηγορέην M;

οἰνορίην A Q; *ἀχιλλῆος* ACLNPQS [codd. dett. puto omnes] n; — **278** *τοιά* Q; *πάριν* M et edd. inde a Bekkero, *πόθω(-ω)* rell. codd. et edd. »fieri potuit, ut lect. Cod. Mut. *Πάριν ποθέουσα*, initio participii bis per errorem scripto, in vulgatam *πόθω ποθέουσα* transmutaretur; sed fieri non minus potuit, ut vulgata a sciolo ita interpolaretur. Equidem accusativo hoc lubens carerem; sed mutarem vulgatam *πόθω πονέουσα*, ubi erroris causa aperta. Verb. *ποθεῖν* postulabat, puto accusativum, *πόθον*, unde vulgatam corruptam esse patet. Graefius p. 254. M libri scripturam defendit Hermann p. 19 *Πάριν* non cum *ποθέουσα*, sed cum *ἔννεπε* coniungendum esse docens, »quo modo etiam Homerus *εἶπε* cum accusativo construxit. [Il. 12, 60, 210. 13, 725. 17, 237. 20, 375].« Melius etiam Schneider p. 443 Sophoclis testimonium attulit *Aiac. 764 ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει βούλου κρατεῖν. — λεγύθρονος* M; — **279** *δ* MLNQS ed. Porti, quod recepi. *ὁ* rell. codd., et edd. omnes. *μειλιχείην* ACNPRQ, *μειλειχίην* et *γῦριν* n, quod correctum in marg.; *ἡμειβετο* M; *γῆραν* M, *δῆρον* R, *γῆριν* Q; *δίξας* male coniecerunt Brodaeus et Neander, refutati a Lennepio, qui *γῆρον ἀνοίξας* ex Tryph. 477 attulit. — **280** *ἦν τινά που* M, *εἴ////τινά ποῦ* C; *φρυγίσις* Q; *τέρμασι* edd. omnes ante Bekkerum et fort. etiam G, ex quo nihil enotatum, *πείρασι* ex rell. codd. omnibus recepit Bekker; *ἐνπειρασι* M; *ἐπὶ* edidit Lehrs ex Hermanni coniectura p. 19: »quod libri habent *ἐνί*, si quem ego sensum harum rerum habeo, hac in sede versus *ἐν* dixisset poeta.« Quod secus esse hodie notum est. Sed *ἐπὶ πείρασι* est etiam Hymn. in Vener. v. 227 et Apoll. Rhod. II 365, ubi *ἐνὶ πείρασι* scribendum esse propter proximum *ἀκτῆ ἔπι* coni. Tournier p. 35, qui ad Hermanni correctionem refellendam adscripsit Dion. III 212, IV 77, XXI 249. — *ἐνὶ πείρασι* legitur etiam Apoll. Rhod. I 81. — **281** *ἀπόλλων* M; — **282** *ενιτρούη* M, *ἐνιτρο.* CQ; — **283** *ἔκλεες* LNR, et C ante corr., *ἔχλεες* A, *ἔχλες* Q; *εὐώδιον* NR, *εὐώδιον* PSV Ald. et Neander, *εὐωδίνος* coni. Anonym., Falkenburg, Brodaeus, Dausq., Neander (in marg.); receperunt edd. ante Bekkerum inde a Stephano. Sed *εὐωδίνος* quod in rell. codd. est probaverunt edd. inde a Bekkero; idem secundae editioni Lennepianae intulit Schaefer. *ἀπο* M, *ἀπὸ* quod coni. Anonym. et improbavit Lennep, receperunt edd. inde a Bekkero, *ὕπο* (*ὕπο* C) rell. codd. et edd.; *τελέθης* Q; — **284** *ἐνθεν* M, *ἐνθε* C; *αριστεύων* M; *εμφύλια* M, *εὐφύλια* A Q; *παντα* M. Hunc versum nimis languidum esse dixit Hermann p. 19. 20, »sed

quum non corruptum videatur πάντα, deesse versum puto, in quo substantivum erat, virtutes, laudes, decora significans. Quae vel Lehrsius non persuasit, et quidem recte, nam quae bona est Schneideri p. 443 observatio, »quod Hermannus desiderabat nomen, satis illud indicatum est voce ἀριστεύων. « — 285 εἰμιγυνοῖ M; φίλος Q; — v. 286 deest in M; δαρδάνος P; — 287 ᾧ καὶ ex M Bekker et Lehrs, ἔθεν rell. codd. et edd., etiam Iulien; οὐλυμπία M, ὀλύμπιο R, ἀπουλ. Q; ξεινήροντες P, ξυνήροντες Q, ξεινήρονες rell. codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui adstipulante Dorvillio, id quod etiam in M extat, ξυνήρονες ex coniectura reposuit; — ἄμφω M, ἔργων pro ἀνδρῶν coni. Tournier p. 35, fort. recte, cfr. ξυνήρονας ἔργων Hes. Theog. 595. 601. — 288 θηλεύουσι R; ἀθανатоί M; — 289 ὧν οἱ μὲν M, ὧν ὁ μὲν rell. codd. et edd. omnes, ὧν ὁ μὲν tacite scripsit Hermann p. 20. δώμητα A, δώμητὰ Q; τείχεα M; — 290 τείχεα μαρμαίροντα τὰ ποσειδάω M. Post hunc versum lacunae signa posuerunt Bekker et Lehrs. De vv. 289. 290 haec Graefius p. 254: »Aptius foret οἷα μὲν ἡμ. v. seq. pendet ab auctoritate Cod. M., an μαρμαίροντα vulgatae praeferri mereatur. Caeterum quid post hunc versum exciderit, intelligitur e v. 310 s. nimirum distichon huiusmodi:

πολλάκι δ' ἐν σύριγγι λεγύπνοον ἄσθημα τιταίνων,
εἰς νομόν εἰλιπόδεσσι ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπόλλων,

ubi repetitum Ἀπόλλων errorem peperit. Aliter de hoc loco sensit Hermann p. 20: »quamvis multis in locis mutilum sit hoc carmen, tamen post hos versus qui aliquid excidisse putant, eo opinor moti, quod quum ὁ μὲν dixerit poeta, deinde Neptuno etiam Apollinem adiungat, nimis rigidas mihi videntur dictioni poeticae leges scribere. Si tamen aliquid excidit, non fuit id aliud, si quid ego video, quam unus versus, de quo nescio an aliquid indicii faciat scriptura codicis Mut. qui pro μὴ πίπτοντα exhibet μαρμαίροντα. Id Bekkerus iure posthabuit vulgatae, quae multo fortior est. Quid vero si tamen vera est codicis illius scriptura, coniuncta quidem cum vulgata:

ὧν ὁ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης,
τείχεα μαρμαίροντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
τείχεα μὴ πίπτοντα . . . . . «

Optime de hoc loco iudicavit Schneider p. 413: »certissimum est e vv. 309 — 311 interciderit hic Apollinis greges Troianos pascentis memoriam. sed plura etiam interciderunt. ut enim nunc res est,

v. 289 nimis abrupte additur, quum *αὐτὰρ ἐγώ* non habeat cui oppositum sit, nisi praecesserit Laomedontis mentio, cui servierint Neptunus et Apollo. quibuscum ut Laomedontis commercium fuerit, ita sibi cum tribus illis deabus fuisse Paris dicit. itaque non dixerim cum Hermanno non desiderari nisi unum versum, in cuius initio fuerit *τείχεα μαρμαίροντα*. hoc enim in Mutinensi legitur eo loco quo reliqui codices habent *τείχεα μὴ πίπτοντα*. equidem illud a docto [??] potius viro qui codicem Mutinensem scripsit profectum putaverim cui, quum in expedienda evanida prototypi sui scriptura esset occupatus, intempestive memoria suggerebat Homericam illam *τεύχεα μαρμαίροντα*. sed hoc quoque non concesserim Hermanno, recte habere *ὣν ὁ μὲν — δωμήσατο — Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων*. nam etsi nihil offensionis habet *δωμήσατο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* — quo syntaxis genere in eadem re usus est Hesiodus frag. 136 Marksch. (= 51 Goettl.) *ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτιο πόληος ὕψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ususque est Homerus Il. 16, 844 *σοὶ γὰρ ἔδωκεν νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων*, tamen additum praeterea *ὁ μὲν* adeo enormem hanc reddit structuram, ut non possit non suboriri corruptelae suspicio. correxerim *ὣν τὰ μὲν — τείχεα*, nisi forte praestet Graefii inventum *οἷα μὲν* conicientis. Bernhardy in Graecarum litterarum historia (ed. 3 II p. 403) doctum quemdam librarium verba *Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ex v. 281 et 307 huic loco lacunae obfucandae causa infarsisse putavit. — **291** *βασίλεια* M; *δικάσπολος* ex *δικασπόλος* C; — **292** *ακηχεμένησιν* M, *ἀμηχεμένησιν* R et fort. N. Vulgata scriptura offensus haec Schneider, p. 444: »pervelim scire cur maestas poeta dicat fuisse deas, quo tempore Paris de pulchritudine earum iudicabat. Venerem certe legimus v. 158 *μειδιᾶσαι* nec potuerunt reliquae nondum diiudicata re tristes esse. sin autem putaveris, quod fuerunt qui putarent, Colluthum *προληπτικῶς* deas dixisse maestitia affectas, quas revera post Paris demum iudicium tristes esse par fuit, ne hoc quidem patet aptum esse, quum Venus certe non haberet cur maereret, ut quae in certamine victrix esset. itaque poetam non *ἀκηχεμένησι* scripsisse puto, sed *ἀμηχανέουσιν*, cui coniecturae aliquid accedit ponderis [??] ex codicis Reimariani scriptura [immo errore] quae talis est: *ἀμηχεμένησι*. de participio non moto cf. Nonn. Dion. 30, 282 *ιδών* et Lobeck. Paral. p. 550. *ἀκηχεμένησι* recte explicavit Julien p. 137, ubi deas ante iudicium solucitudine cruciatas eo vocabulo designatas esse alios secutus docuit. Tournier autem p. 36

maestas esse putat deas, quod mortalem pro iudice habuerint. — ἐπ' οὐρανίησι M et edd. ante Lennepium, ἐπ' οὐρανίησι CLN, ἐπουρανίησι, quod maluit Ubelus, GP, ἐπουρανίησιν S, ἐπουρανίοισι, ut ex conii. edidit Lennep, Q, ἐπουρανίησι edd. inde a Bekkero. — **293** κυπριδος ἀγλαίην καὶ ἐπηρατον M; — **294** ἦδὲ M, ἦ δὲ rell. codd. et edd., ἦ δὲ ego; — ἀνταξίων ἔργων M; — **295** νόμφη W; ἡμερόεσσαν M, ἡμερ. CL, ἡμερ. ANQR; κατένευσε C; ὀπάσσαι M, ὀπάσαι L, ὀπάσσας AC (hic quidem cum gl. παραχωρήσας) NPQRSW. ὀπάσσειν conii. Tournier p. 36 fort. recte. — **296** ἐλένην C, ἐνέπουσι S; — **297** ἔνεκεν MC, ἔνεκα W; τετληκα M; πολλὰ tacite scripsit Hermann p. 20, sed cfr. τηλίκον οἶδμα περήσας Nonn. Dion. 42, 102. περιῆσαι M; »Non prorsus abhorret ab usu Graecorum καί, quod ad totam sententiam pertinet, collocatum ut hic. Sed tamen elegantius δι' οἶδματα scripsisset. Quum autem Nonni secta amet partitiones per duo καὶ factas, haud scio an perierit versus eadem vocula incipiens, hac sententia: et tam remotas regiones adire.« Hermann p. 20; — **298** γάμων AQ; κεράσμεν R; ἐπικυθερεια M; — **299** κατ' αἰσχύνειας ACN; ἐμὴν Κύπριν, omisso καὶ M; ἐλέγξας M, ἐλέγξης rell. codd. et edd. ante Lehrs. »Fortasse cod. Mut. idem vult, ac vulgata lectio, et excidit καὶ ante Κύπριν; sed simili modo excidere etiam potuit μὴ post ἐμὴν, ut esset ἐμὴν μὴ Κύπριν ἐλέγξαις, quae optativi forma non damnanda est. Verum cum Cod. habeat ἐμὴν Κυπριν ἐλεγξας, fortasse adeo scribendum: μὴ με καταισχύνειας, ἐμὴν ἢ Κύπριν ἐλέγξαις« Graefius p. 255. Lehrs iubente Hermanno p. 20 εἴ με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξεις edidit. Ex M libri scriptura profectus μὴ με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξαις coniecit Schneider p. 434, simile καὶ particulae hyperbaton afferens ex Nonno Dion. 17, 157 τεύχων κῶμον Ἄρηι, θαλύσια καὶ Διονύσῳ et Paraphr. § 21 ζῶν ἐγὼ βιώτοιω καὶ ἀτραπός. Priorem Graefii coniecturam praetulit Tiedke in Herma XIII p. 357 »nam magis Nonnianum illud μὴ reddit orationem. (cf. Dion. V 443 ἐμοὺς μὴ κτεῖνε φονῆας, XI 321 ἐμοὶ μὴ δάκρυα λείβης, XV 328 τεῆς μὴ φεῖδου νευρῆς, XVI, 165 ἐμῆς μὴ φαῦε φαρέτρης, XVIII 19 ἐμὸν μὴ δῶμα παρέλθης, XXXV 51 ἐμοῦ μὴ φαῦε χιτῶνος, Par. I 74 ἐμῶν μὴ φαῦε χιτῶνων.) Eiusdem Nonni gratia ἐλέγξης quam ἐλέγξαις scribere malim, ut verba quae sunt καταισχύνειας et ἐλέγξης modo differant, sicut Dion. V 431 sq. μὴ σε παραπλάγξειε νόθη καὶ ἄπιστος ὀπωπή,

Μή τεὸν ἀκτερείστον ὀλωλότα νεβρὸν ἐάσης, XI 198 sqq. *μή με κατακτείνεις — μή κοτέης — μή φθονέης*, « Ego, cum nulla causa sit cur in vulgata scriptura offendamus, eam retinui; M liber hic, ut saepe, mero scripturae errore laborat, in quo nihil latere arbitror. vv. 300 — 304 codicum primum scripturas proferam. — 300 οὐκ ἐρέωντι δε τύσσον ἐπισταμένη M; — 301 οἶσθα γαρῶς M; ἀνάλκιδος ἔστι N, ἀνάλκιδος ἔστι ex P Q W notavi. — 302 εἰ τοῖαι M et Lehrs, οὐ τοῖαι rell. codd. et edd.; γεγάσιν m. pr. in Q; ἐναργείοισι M; vv. 303. 304 om. Q; — 303 ἀκιδνοτέροισι C, ἀκιδρότεροισιν P; ἀεζόμεναι ANPRS, et W cum corruptelae signo, ἀεζόμεναι G; — 304 εἶδος codd. et edd. omnes, ἦθος coni. Schneider. εχουσι νοθος δε γέγοντο γυναικων M. De v. 300 haec Lennep: »Haec loco minus commodo collocata videntur. Post versum 288, ubi rei narratae finem imponit, optime meo iudicio collocari possent hoc modo:

Ἦν Ἐλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης·
 Ἦς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τύσσοι περῆσαι.
 Οὐκ ἐρέω· τί δὲ τύσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
 Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει.

In his verbis transitus non inelegans. Imo sic multo melius intelligi poterit, quid versu 292 οἶσθα γάρ, ὡς Μενέλαος ἀ. ἐ. γ. voluerit: praecedit enim: *Μή με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης*. Quae si coniungantur, elegans Paridis et Menelai oppositio erit; quo nihil sane facit hic noster versiculus. « Iulien p. 138 ex *τύσσον ἐπισταμένην* mire concludens Paridem iam de plurimis Menelai vitiis locutum esse, et vv. 302 — 304 nimis abrupte Helenae laudes inferri ratus, lacunosum esse locum dixit. Videtur ergo post v. 299 et post v. 301 lacunam statuuisse. — »Vereor ne prius illud *γυναῖκες* [v. 302] e v. 302 [nunc v. 304] male huc translatum sit. Praeterea totus locus, de mulieribus dictus, multis difficultatibus premitur. Nullae essent, si ita legeretur:

οὐκ ἐρέω, (τί δὲ τύσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
 οἶσθα γάρ) ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης,
 οὐθ' οἶοι γεγάσιν ἐν Ἀργείοισιν ἄνακτες·
 καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεζόμενοι μελέεσσιν,
 ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναικες.

Cohaerent iam haec: οὐκ ἐρέω, ὡς Μεν. et οὐτ' ἐρέω, οἶοι γεγάσιν ἐν Ἀργ. ἄνακτες. Lectionem cod. M. εἰ τοῖαι si quis urget, praesto ἢ ποῖοι v. ἢ οἶοι eodem fere sensu. Sic apta sunt omnia. «

Graefius p. 255. Lehrs Hermannum secutus est, qui haec de nostro loco p. 20: »Quae sequuntur, ita continuanda sunt: οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσον ἐπισταμένην σε διδάξω, εἰ τοῖται γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες. Nam quod de Menelao interpositum est, neque cohaeret cum reliqua oratione, neque decet Paridem. Est ille versus, si quid video, Helenae tribuendus cuius oratio eo additamento aucta plane respondet Paridis orationi, v. 312.

ἔγρεο νῦν, Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κόμισσον.
 ἔφομαι, ὡς Κυθήρεια γάμων βασιλεια κελεύει.
 οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίη με νοήση.
 οἶσθα γὰρ ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.»

Contra Schneider p. 423. 424 impugnat hanc transpositionem, cum enim Helena ibi dicat οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίη με νοήση, »apertum est non tam οἶσθα γὰρ quam οἶδα γὰρ aut certe οἶσθα γὰρ καὶ σύ scribendum ei fuisse. ac profecto non perspicio cur non aptum ei quo positus est loco versum dicam. imo quid consilio Paridis, Helenam ut sequeretur se pellicientis eamque confirmantis, magis potuit convenire quam admonere feminam mariti imbellis ut qui propter hanc suam indoem non ausurus esset uxorem armis repetere et ulcisci? cui admonitioni aptissime adiungitur haec, quae et ipsa pertinet ad confirmandam Helenam: οὐ τοῖται, i. e. non ἀνάλκιδες, in Peloponneso sunt feminae. nam hoc quum dicit Paris, Helenam dicit audaciorē esse quam quae ob relictum Menelaum quidquam timere possit. hinc patet simul non mutandum esse οὐ τοῖται, cui in Mutinensi substitutum εἰ τοῖται, id quod Hermannus commendavit recepitque Lehrsus. illud autem permirum est, qui tolerare potuerint editores istud ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι v. 302, nam quae infirmioribus quam viri crescunt membris quomodo virorum speciem possint habere, quum virorum membra sint firma, infirma mulierum, ut ex infirmitate statim appareat mulieris natura? unus hanc sensit rerum repugnantiam Dausqueius, qui καὶ γὰρ ἀρειοτέροισιν ἀ. μ. scribi voluit [improbatus a Lennepio]. verum ne hoc quidem sufficit. nam quum probare Paris velit mulieres Argivas non esse ἀνάλκιδας, in hac probatione non species externa virorum, sed indoles animi locum habet. itaque scribendum: ἀνδρῶν ἦθος ἔχουσι, unde evadit quae unice hic apta est sententia talis: non imbelles sunt in Peloponneso feminae, nam etsi infirmioribus crescunt membris, virorum tamen indolem animumque

habent et adulterinae sunt mulieres speciemque tantum habent mulierum.« Haec quidem Schneider, quem secutus ἦθος pro εἶδος reposui. — **305** εννεπεν M; ἦδὲ M, ἦδ' NP *h n*, unde ἦδ' scripsi, ἦδ' rell. codd. et edd.; ῥύεσσαν M; επιχθονί M; ὀπωπην M; — **307** αἶψα M; τόσσην MACLN PQRS; θαμβήσασα codd. et edd. omnes, θαρσήσασα coni. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 97, probavit Harles et Schneider p. 444, nam »hic non iam est admirationi locus, ubi dicit Helena velle se, si revera ex Troia sit ortus Paris, illuc eum sequi. quae non admirantis sunt verba, sed hominis confidentis et ad pericula subeunda prompti.« Ego vulgatam retinui, cum sequentia Helenae verba sane admirantis sint, et θαμβήσασα etiam vv. 267 et 373 defendatur; — ἀνενεικατο M; — **308** πότε M; πυθμένα M Bekker, Lehrs. Ego cum Iuliano reliquorum codicum τείχεα retinui, cum sensum praebeat aptiorem et τείχεα πάτρης etiam in exitu versus 287 legatur. — **309** τὸ πρὶν MACLNQR Bekker, Lehrs, τὰ πρὶν PSW et rell. edd., etiam Iulien. — εδομήσαντο M, ἐδωμήσατο A Q. Post hunc versum interrogandi signum posuerunt Bekker et Lehrs, quod improbavit Iulien, sero intellegens (p. 140) ἤθελον hic non pro volui, sed pro vellem positum esse. — **310** θέλον M; γ' ἀθανάτων G; δεδάματα C et *n*, qui corr. in marg. — **311** νόμον M *h n* Ubel., quod tamen vertebant pascua; νομὸν rell. codd. et etiam edd., ut videtur. νομὸν λιγύπνοον, quod pascua fragrantia vertit Lennep, pascua ventosa aliquanto melius Lehrs, ineptum esse vidit Schneider p. 444: »nam cur ventosum potissimum locum Apollo ad pascendum eligeret? an alium invenire eum non potuisse putemus? melius omnia habebunt ubi uno mutato accentu scripserimus νόμον-λιγύπνοον, ut Pindarus dicit Isthm. 225 ἀδυπνόω τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ et Olymp. 13, 22 Μοῖσ' ἀδύπνοος. iam hoc dicet Colluthus: vellem cognovissem et opera illa deorum et acutum Apollinis carmen, quando ante portas sequeretur boves.« — οἶον ὁμοιολιγύπνοον M, unde οἰονόμοιο pro reliquorum codicum et editorem οἰοπόλοιο receperunt Bekker, Lehrs; recte, cum οἰοπόλοιο apud nostrum non nisi de rebus inanibus dicatur. οἰοπόλοιο propter ingratum M libri lectionis sonum retinuit Iulien. — **312** θεοῦ μεγάλοις pro θεοδμήτοισι G; παραπροθύροισι M, προμηλῆσι ACLNQ, προμηλῆσι^{πυ} R, προμολῆσι PSVW, et edd. inde a Lennepio; antiquae edd. προβόλῆσι habuerunt. M libri προθύροισι praefendum, et deteriorum librorum

προμολῆσι pro interpolatione habendum esse non sine haesitatione dixit Schneider p. 445, sed licet *προθύροισι* in eadem versus sede etiam v. 336 occurrat, et *προμολῆσι* ex *προθύρησι* (sic enim v. 336 in dett. codd. legitur) corruptum videri possit, malui M libri lectionem pro glossa postea in textum recepta habere, cum *προμολῆσι* exquisitius sit quam quod ab interpolatore profectum esse facile credi possit. cf. Apoll. Rhod. I 320 *στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο* et schol. ad Apoll. Rhod. I 1174 *ἐν προμολῆ· τῆ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις. λέγονται δὲ προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώ· πυλα μέρη ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησί* (I 320.); — **313** *εἰλιπό· δεσσι* M; — *ἐφέπετο* RSW, *ἐφ' ἔπετο* NP, *ἐφ' ἔσπετο* ACLQ; — *βάσιν* C ante corr. — **314** *αγρεο νῦν* M, *ἄγρεο νῦν* GNPQSW, *ἀγρεονῆν* R, *ἔγρεο νῦν* ACLQ; — *επι* M; Dorvillius primum pro *ἄγρεο*, ut edd. antiquae habent, *ἔγρεο*, tunc *ἄγρει* coniecit, quod recepit Iulien, collato Hom. II. Ξ 271 *ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον*. Lenep, Harles, et Bekker, ex A videlicet, *ἔρχεο* receperunt; Lehrs ex Hermannii sententia (p. 20) *ἔγρεο*, et in fine versus *κόμισσον* edidit. Est enim *κόμισσον* in margine codicis P (a m. sec.) et W, *κόμισσων* est in V, *κόμισσον* in S. Schneider p. 445 accentu tantum correcto (cf. Lobeck, Elem. I p. 373 seq.) *ἀγρέο* retinuit, cum nulla sit causa, cur non potuerit Helena dicere: »cape nunc me tibi et tecum age Ilium«. Dorvillii *ἄγρει* idem Schneider spondeum non legitimum efficere recte observavit. — **315** *ἔψομαι* C; *γάμον* M et edd. ante Lennepium, *γαμῶν* V; *βασιλῆα* M; *κελεύει*// C; — **316** *τρομαίω n*, qui corr. in marg., *τρομέων* voluit Perdrier.; *ὄτε* codd. dett., Lenep, Harles, *ὄτ' ἐν* edd. ante Bekker., qui *ὄτ' ἂν* ex M recepit; *ὄταν* scribendum esse monuit Ludwich Symb. Crit. p. 33, probavit Tiedke; *τροίη* C post corr. *hn*, *τροίη* rell. codd., *τροῖη* rell. edd. ante Bekkerum. *νοήση* M; — **317** *καλίσφυρος* M; *ἔνεπε* Q. Post hunc versum sequebantur in codd. et edd. omnibus qui nunc sunt vv. 365—370. Vide quae infra ad hos versus annotavi. — **318** *ὀ* ex CNQS recepi, *ὀ* rell. codd. et edd.; *ποντοπόρον* Q; *ἐλένην* C; *ἐπι* MC; *στέλματα* M; — **319** *εκόμισσε* M, *ἐκόμισε* ACQ; *φιλοξείνου* M, *φιλοξείνων* codd. dett. et edd. omnes, defensum a Bekkero, collato v. 254 *φιλοξείνων θαλάμων*. Ego optimum codicem secutus sum et propter versus modulationem et propter v. 236 *φιλοξείνων ναετήρων δώματα* de Menelai regia dictum. — **320** *δ'* om. codd. dett. et edd. ante Bekkerum; habet M, et inseri iubebat Anonym. probante in notis

Lennepio. *ὑπέροπλος* M; *ὑποσχεσι κυθερείης* M; *ὑπηρεσίη*, vocabulam epicis non usitatum, pro *ὑποσχεσίη* reponi iussit Hemon apud Tournierium p. 38. 39, quod ad sensum pertinet, non male. — **321** *φέρτρον* G et Porti editio; *ἄγων* ex *ἄγον* M; *εσπευθεν* M; *ἔσιλιον* M; *εἰς* APQRS; *ἰσχυμοῖο* M, sed *ω* et spiritum add. M 2. — **322** *ἐρμιονδῆδ'* M; *ἐρμιόνη* P et ex *ἐρμηόνη* C, *ἐρμιόνην* Q; *ἀνέμοισι* C; — **323** *ἰσταμενίης* M, *ἰσταμ.* Q; *ἰσταμένη πολύδακρως* C ante corr.; *ἠοιγενεΐης* MQ, *ἠρειγενεΐης* N ante corr., P. — **324** *ἀμφιπολοῖς* M; *ἔκτοσθε* M, *ἔκτοθε* CLNQ, *ἔκτοτε* R, *ἔκτοσθεν* W, *ἔντοσθε* conii. Dausqueius, improbat a Lennepio; *λαβουῖσα* W, *καλοῦσα* conii. Anon. et Lennep, *σοβοῦσα* conii. Graefius p. 255 collato Eurip. Hec. 175. Vulgatum *λαβουῖσα* defendit Bekker, collato Nonno Dion. 37, 174 *καὶ θρασὺν Ἀκταίωνα λαβῶν ἀπάνευθεν ὀμίλου*, 37, 542 *λαβῶν δέ μιν ἐκτός ἀγῶνος*. — **325** *ὀξύτατα* C; *βοῶσα* ACNPQR, *βοάουσα* G, *βοάουσα* edd. ante Bekker., qui *βοούσα* ex M recepit. *τύσσην* APQSW; *ἀνενεικατο* M; — **326** *πῆ* MCNPQW *h*, fort. recte, *πολύστονον*, quod probante Harlesio Lennep coniecit collato v. 339 *πολύστονος ἔννεπε κούρη*, habent M et inde a Bekker edd. praeter Iulianum, qui deteriorum codicum et reliquarum editionum scripturam *πολύστονος* retinuit collato Eurip. Orest. 56 *τὴν πολύστονον Ἑλένην*. — *ῶχετο* M; — **327** *συνεμοί* M 1, C. cf. Tiedkium in Herma XIII p. 274: »At ultimam syllabam quae aut circumflexam aut acutam haberent voces Colluthum minime repudiasse haec exemplo sint: v. 119 *ταῦροι δὲ χλοερῆς*, 133 *γλαυκῶν*, 347 *ποταμῶν*, 331 *ἐμοί*, 371 *μολῶν* quorum versuum par ultimum etiam alio vitio teneri apparet.« Ego hic nihil vitii video. — *κλιῖδας* M 1, *κλιῖδας* M 2 ACLNPQSW *n* Harl.; *ἐλοῦσα* M, *λαβοῦσα* cum glossa *ἐλοῦσα* C, *ἐλοῦσα* rell. codd. et edd., *ἀνεῖσα* ego scripsi ex constante nostri usu, cfr. v. 49 *γυάλων κλιῖδας ἀνεῖσα*, v. 254 *θαλάμων κλιῖδας ἀνεῖσα*, v. 393 *πυλέων κλιῖδας ἀνεῖσα*. — **328** *ἔπαθον* pro *ἔδραθεν* M; ad *ἔδραθεν* in C manus secunda, ut videtur, adscripsit *γρ. ἔντοσθεν* cum glossa *ῶχετο*. Schneider p. 430 etsi in locutione *ἔδραθεν ὑπνώουσα* pleonasmum latere recte negavit, tamen ex M libri scriptura profectus *εὖ πάθεν* scribendum esse dubitanter coniecit, collato Theogn. 977 *ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι*, et Pind. Pyth. I extr. *τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρα*. Epicorum exempla desidero. — *ὑπνώουσα* MQW; *ες* M; — **329** *εἴννεπε* C ante corr., *ἔννεπε* S ante corr.; *δακρυχέασα* C; *δέ*

om. Q; — **330** ἀπάτερθεν M, ἐκάτερθεν CP; ἐπι MCLN; προθύροισιν M et edd., προθύρησιν ALNQRSW, προθύρησιν CP; ἐ//ρύκειν M; — **331** ἐρμιονῆν M, ἐρμιόνην C, ἐρμιώνην P; στενοχουσαν M, στονάχουσαν ex στανάχουσαν C; ἐπειρήσαντο M; — **332** post τέκνον interpunctionem notavi ex LNPQS; γόων A Q, ὠχετο M. Post hunc versum in M sequitur v. 345. — **333** νοστήση G, νοστείση C; παλίνορσον LQR, ἐπεὶ codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui ἔτι scripsit ex M, in quo ἔτι est. κλαιουσάνοήσεις M, κλαίουσαν (κλαίουσα A ante corr.) νοήσει codd. dett. praeter G, et edd. ante Bekkerum, praeter Steph., Lectium, Portum et Eobanum Hessum, qui quod Anonymus, Brodaeus et Neander (in marg., sed οἷε scripsit) coniecerunt et G quoque habet, ὄσει receperunt. Probavit hoc Dorvillius, qui praeterea de νόση cogitabat, et Lennep, qui et ipse aliam viam ingressus ἐπεὶ κλαίειν σε νοήσει coniecerat. Falkenburg ἐπεὶ κλαίουσα νοήσει commendavit, quod improbavit Lennep, »Hermiones enim, non vero Helenae, partes hic erant plorare.« Julien, ne scilicet νοήσει obiecto careat, colo post νοστήσει posito ex LQR παλίνορσον recepit et cum νοήσει coniunxit. Lehrs νοσήσεις Hermannii coniecturam (p. 21) recepit, de qua recte Schneider p. 445 iudicavit: »nam νοσήσεις tum demum verum esset, si necessario hoc distichon cum sequentibus versibus esset coniungendum ubi genae labare oculique languescere dicuntur. nunc autem nihil impedit quin antecedentibus adnectatur, ubi Helena mox reditura dicitur.« — **334** οὐχοράας M; οὐχ' C. »Etsi γοεραὶ dici potuit pro σοὶ γοερῆ, concinnius tamen foret ῥόδεται cf. seqq.« Graef. p. 255. — μεν ἐπιμόουσι M, unde ἐπημόουσι scripsi, cum verbum ὑπημόω nusquam reperiatur, nisi forte formam Homericam ὑπεμνήμυκε hinc derivare velis. ὑπομόουσι C ex ὑπημ., ὑπημόουσαι PSW, ὑπημόουσι rell. codd. et edd. omnes, quod defendit Tournier p. 40 hunc Homeri versum (Il. XXII 491): πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί a Collutho imitando expressum esse ratus, praeunte Guilelmo Dindorfio in novissima Thesauri editione. Legebatur in codd. et edd. omnibus — ουσι παρειαί v. 334, et — ουσιν ὀπωπαί v. 335; sed versuum clausulas probante etiam Schneidero rec. p. 194. 195 recte transposuit Tournier p. 40, ubi ne quis γοεραὶ minus apte ad ὀπωπαὶ referri posse obiciat, confert Od. IV 758 σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, Nonn. Dion. IV 64 γοήμονος ὄμβρον ὀπωπῆς, alia. — **335** πυκνὰ δὲ M 1 ex πυκνὰς ε; πικρα V, πικρὰ SW, quod non inelegans esse iudicavit Lennep, πυκρὰ P, πυχνὰ L;

μινύθουσιν ὀπωπαί add. M 3 in M; — **336** ητιχάνυμφάωνες M; ζ̄, quod habent APQ, coniecit Hermann p. 21, recepit Lehrs, probavit Schneider p. 446, ζ̄ codd. et edd. rell.; νυμφέων C post corr. — **337** ἤλυθεν ἰθειγς M. »Scribendum παραπλαγχθεῖσα ut recte passivum occurrit v. 252 et 386« Graef. p. 255, probante etiam Tournerio p. 41, recte, licet κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμηγε legatur apud Nicandr. Ther. v. 757. παραπλάζουσα (παρὰ πλ. CN), codd. et edd. omnes. — **338** ἴσταται ασχαλόωσα M, ἴστατα A, ἴσταται Q; ἀσχαλόωσα Q. Alteram ancillarum suspicionem priori per καὶ copulam adiungi posse negans Tournier p. 41, dum meliora succurrant, lacunae signa post ἀσχαλόωσαν ponenda esse dubitanter coniecit. εἰς dicuntur habere edd. nonnulli; χειμῶνα m. pr. in P et W ante corr.; μουλοῦσα C. — **339** ὠράων (vel Ὠράων) codd. et edd. omnes, quod Hermann p. 21 non »nisi de celebri quodam apud Spartanos prato Horarum accipi« posse dixit, addens: »De eo mihi quidem nihil lectum neque auditum opinor Colutho, apud quem quum respondeat Hermiona, οἶδα κελεύθους ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα, credibile est excidisse versum, in quo rosetum vel rosae, ornamentum Horarum, commemoratae fuerint.« Et lacunae signa ante hunc versum posuit Lehrs. Melius Schneider p. 446 ὠραῖον, i. e. tempestivum vel florentem pro ὠράων coniecit collato Niciae epigr. in Anthol. Pal. 9, 564 μέλισσα ξουθὰ ἐφ' ὠραίοις ἄνθεσι μαινομένα. Ad vulgatam tuendam Tournier p. 42 bene confert Nonn. Dion. XLVII 20:

*Δίχροον ἠρεύγοντο ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι,
καὶ κρίνον αὐτοτέλεστον ἐμαΐωσαντο κολῶναι.*

Adde XXXIV 107 οὔποτε τοῖον ἄγουσι ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι, quae in suum usum convertens λειμῶνα Ὠράων dixit Colluthus. Deinde ῥοδόεντος pro ὄροσέντος iam ante me ibid. coni. Tournier, collato v. 341 et Nonno Dion. II 79. Sed utrumque aequè bonum est. ὄροσέντος P, et n, qui corr. in marg.; ὑπερ M, ὕπερ C; θεάσσει M, θαάσσοι C ante corr. — **340** ἦ M, ζ̄ add. m. sec. in marg. P, ἦ V; χροα M; παρῶιοι M, πατρῶιοιο A ante corr., CLNPSW et Ald.; ὄλεσσαμένη M, λοεσσαμένη codd. et edd. omnes, praeter Schaeferum et Lehrsium, qui quod ante Hermannum (p. 21) coniecerat iam Iulien, et probavit Schneider p. 446, λοεσσομένη receperunt; — **341** ὄχετο M; ὑπευρώταο ῥεέδροις M, ὑπέρ (ὕπερ C) εὐρώταο παρ' ὄχθαις codd. dett. et edd. ante Bekkerum, praeter

Steph., Lectium et Portum, qui Brodaeii, Anonymi, Falkenburgii, Neandri (in marg.) et Ubeli coniecturam *δήθουνεν Ἐυρώταο παρ' ὄχθαις* receperunt. Dausqueius *δήθουνε ποτ' Εὐρώταο παρ' ὄχθαις*, Lennep probante Harlesio melius *δήθουνε παρ' Εὐρώταο ῥεέδροις* coniecit. M libri lectionem receperunt Bekker et Iulien. Lehrs Hermannum p. 21 secutus pro *ὑπ' ἐπ'* edidit, »eius et *ὑπὲρ* et *παρὰ* explicatio est. Nec profecto apte dici potuit sub undis Eurotae morari Helena.« Herm. Probavit hoc Schneider p. 446 et Tournier p. 42, qui praeterea *ὀλχομένη δήθουνεν* coniecit collato v. 27 *ἐρχομένη δήθουνεν ἐς ἄλσασα Κενταύροιο*. — **242** *τοῖα δε Μ, τοιάδε Q; ἔνεπε Q*; — **343** *οἶδεν Μ, οἶδεν ACLNQR* et edd. inde a Steph., *εἶδεν PSVW*, Ald. n; — *ορος Μ, ὄρος* rell. codd. et edd., *χόρον* coni. Schneider p. 446, quia »his verbis Hermione refutat quod servae suspicatae erant, morari Helenam quod ad mulierum coetum quum venisset, a via aberrans ad pratium aut Eurotam flumen venisset, ibique resisteret incerta viarum. qua in re iniuriam Hermione faceret mulieribus, si alia nominaret loca atque quae illae dixerant. atqui facit hoc *ὄρος* memorans, cuius in illarum oratione non facta erat mentio. nam ea voce significari *νομφάων ὀμήγουριν*, cuius, ut nunc res est, in respondendo rationem non habet Hermione, nemo facile dixerit. itaque quum *ὄρος* locum tueri nequeat, *ὀμήγουρις* autem postulet quod sibi respondeat, Colluthum scripsisse suspicor *οἶδε χορόν, ποταμῶν ἐδάη ῥόον*, ut *χορός* significet locum choreis destinatum. nam *ὀμήγουρις* ista mulierum quatenam possit esse nisi congregatarum ad deum aliquem choreis celebrandum.« Schneider p. 446. Audacius Tournier p. 42. 43 *οἶδε ῥόον ποταμοῦ καὶ ὀμήγουριν* coniecit; *οἶδὲ Μ, οἶδε ACLNQ* et edd. inde a Steph., *οἶδεν R, εἶδε PSVW*, Ald. n; — **344** *ἐς ῥόδον* codd. et edd. omnes. Lennep dubitanter *ἐς δρόμον* coniecit collato Theocrito Id. XVIII v. 39 *Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα Ἐρφοῦμες στεφάνως δρεφεύμενοι ἀδὸ πνέοντας*; *δρόμον* autem stadium prope ad Menelai regiam exstructum esse voluit, cfr. ad v. 243 vg. Graefius p. 255 *ἐς δρόσον* maluit collatis vv. 338. 339. Etiam Schneider p. 446 ex iis quae ad superiorem versum dixerat profectus, *ἐς ῥόδον* in suspicionem vocavit; »quod cum prati mentione arctissime coniungendum esse patet ita, ut pro una utrumque sit notione. quod secus nunc est. nam si quis obiciat poetam figura usum quam dicunt *ἐν διὰ δυοῖν*, istud posuisse pro *ἐς ῥοδόεντα λειμῶνα*, ei docendum erit, quod vereor ne doceri nequeat, in ea figura careri

posse copula. praeterea etsi *ρόδον*, de quo mulieres nominatim non erant locutae, ex *ώραίου λειμῶνος* mentione arreptum ab Hermione dici possit, non videtur tamen ita servari posse vocabulum, ut simul ista figura aut vitetur aut copula restituta in veram et incorruptam formam redeat. itaque amandemus vocabulum scribamusque *εὐδροσον ἐς λειμῶνα* (cfr. Aristoph. Av. 245 *ὑσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε λειμῶνά τε*, Theocrit. 25, 16 *λειμῶνες ὑπόδροσοι*) quod aliquanto accuratius respondet mulierum orationi, quae *λειμῶνος δροσόεν πεδίον* memoraverant. ac video nunc eisdem mecum vestigiis instituisse Graefium, qui *ἐς δρόσον* coniecit. quod cur ferri nequeat satis dictum est. « *δόμον* pro *ρόδον* coni. Tournier p. 43, sed vulgatam recte defendit Tiedke in Herma XIII p. 354, ubi postquam multa similis anaphorae exempla ex Nonno collegerat, haec de nostro loco: »Erunt fortasse qui versu 348 *οἶδε κελεύθους Ἐς ρόδον, ἐς λειμῶνα* Colluthum illum dicendi modum ita imitatum esse existiment (v. Dion. V 262 *εἰς ἔλος, εἰς λειμῶνα*, I 112 *οὐχ ἔλος, οὐ λειμῶνες*, IV 299 *οὐ νομόν, οὐ λειμῶνα*) ut eundem Nonnum secutus simul rosarum mentionem faceret (v. Dion. II 79 *ροδοίεις δ' ἀμαθύνετο λειμών*, XLVIII 514 *ἀνθεμόεντος ἔσω λειμῶνος*, XXXIV 107 *οὔποτε τοῖον ἄγουσι ρόδον λειμωνίδες Ἔραι*, Mus. v. 60 *ρόδων λειμῶνα*). Nam ancillae quidem v. 342 dixerant *καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα Ὠράων δροσόεντος ὑπὲρ πεδίω θαάσσει*, sed ideo Hermionae quoque roscidum pratium appellandum fuisse non fere quisquam probabit. Hoc certum videtur, si id voluisset Colluthus, eum non *εὐδροσον λειμῶνα*, quod frustra Aristophanis exemplo defenditur, scripturum fuisse, sed *εἰς δροσερόν λειμῶνα* quod ex Nonno bene norat: VII 346 *καὶ δροσεροῦ λειμῶνος*, XLII *καὶ δροσερόν λειμῶνα*, K 16 *εἰς δροσεροῦς λειμῶνας*. — *λειμων ἄτι* M; *μοι φθέγγεσθε* M, unde *μοι φθέγγεσθε* edd. inde a Bekkero. *με φθέγγασθε* rell. edd. et codd. dett. praeter C, qui *τί μέ φθέγγασθαι* habet; *γυναῖκες* C. — Post hunc versum quinque minimum versus intercidisse recte vidit Schneider p. 407. 408: »omnis enim ille sermo, qui est a versu 330 ad v. 362, non potest eodem tempore habitus esse. nam eam eius partem, quae est a vers. 330 usque ad v. 348 apparet habitam esse manere, quum Hermione *ἰσταμένης ἡριγενείης* (v. 327) somno soluta matrem desideraret et servae querentem dominam conarentur consolari. at quae post v. 348 dicit Hermione, in vesperum vergente die eam loqui manifestum est ex

versu 350, quo Hermione dicit matrem suam ne nunc quidem, ubi stellae oriantur et nox fiat domi comparere. itaque quoniam absurdum est putare totum diem isto sermone consumptum esse, desideratur narratio earum rerum quae inter tempus matutinum et vespertinum factae sunt. deinde unum et continuum si haberemus sermonem a v. 330 ad v. 362, qui fieri potuit ut in eo ipso sermone v. 357 sqq. Hermione narraret silvas se pervestigasse ut matrem quaereret? postremo v. 334 servae dicuntur conatae esse Hermionen retinere, sed non apparet neque unde retinere voluerint, nec quem iste conatus eventum habuerit. quae nisi addantur imperfectam patet narrationem esse. quibus argumentis planum arbitror esse factum plures intercidisse versus quibus narravit Colluthus frustra iam ab ancillis Hermionen esse retentam domi eamque cuncta perquisivisse, ut cognosceret ubi mater esset et silvas quoque pervestigasse. quod quum per totum diem fecisset, sub crepusculum infecta re rediisse et quum nondum domi esse matrem intellexisset, sic verba fecisse *ἀστέρες* etc. Recte haec Schneider, nisi quod de vv. 330. 331 locutus male non apparere dixit, unde Hermionam retinere conatae sint ancillae. Est enim *ἐρύκειν στενάχουσαν* idem atque *ἐρύκειν ἀπὸ στεναγμοῦ*; quod vidit etiam Tournier p. 39 collato Nonno Dion. II 489:

Σέλας ὑφύθι βαίνειν

οὐ θέμις· ἀστεροπὴν γὰρ ἀναθρώσκουσαν ἐρύκει (ὁ ἀήρ).

— 345 Hunc versum post v. 332 habet M sic scriptum *ἀνέρες ὑπνόουσι καὶ ἐν σκοπελοισιν αἰεῖ*. Sequenti versui postponunt LNPRSVW; vulgatam probat etiam Schneider p. 408. — *ὑπνόουσι* MAQ; *σκοπέλοισι* C; *σκοπέλοισιν* in suspicionem vocavit Schneider p. 408. 409: »nam *σκόπελοι* parum apte opponuntur domui, neque enim si non domi erat Helena, inde efficiebatur ἐν σκοπέλοις eam morari, sed potuit etiam in silvis esse aut ad flumen, in scopulis autem potissimum eam morari unde tamen coniecit Hermione? non dubitandum igitur quin ἐν σκοπέλοισιν corruptum sit, cui substituendum esse arbitramur ἐν σκοτέεσσιν. nam *σκότος* nonnunquam locum obscurum et ab hac communis vitae claritate remotissimum significat ut in Xenophontis Anab. 2, 5, 7: *τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον — εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδραίη*; ceterum si quis praestare putaverit ἐν σκοτίοισιν equidem non refragabor.« Haec Schneider parum feliciter; vulgatae lectioni favet etiam v. 347. Vulgatam tueri conatus

est etiam Tournier p. 43, qui postquam partem Dionysiacorum in desertis montibus a Nonno *σκόπελοι* vocatis agi monuit (cfr. Dion. XXI 168, Metab. p. 62, v. 176) Nonni sectatores *σκόπελοι* pro locis desertis et incultis dicere potuisse bene observat, improbante licet Schneidero rec. p. 196. — **346** *αντελλουσι* M; *παλινοροσος* *ϊκάνει* M; *παλίνασος* L; — **347** *τινα* M; *ναίης* P W; — **348** *πλαζομενην* M; *θηρες σε* M, *θηρες τε* ACLN, *θηρές τε* R, *θηρες τε* Q; *κατεκτανον* M, *καί τέκτανον* C; *αὐτοι* M; — **349** *αριζήλοιο* M; *δειός* C; *γενεθλην* M; — **350** *ήριπες* M; *δ' ἐξ* ALNPQRVW, *δ'* erasum est in C; *οχέων* M, unde *ὀχέων* edd. inde a Bekkero, *ὀρέων* codd. dett. et rell. edd.; *χθαμάλης* M, *χθαμαλοης* V, *χθαμαλοῆς* NPRSW, et ACQ ante corr.; *ἐπι* M. Post hunc versum deesse quaedam primus vidit Schneider p. 409, nam »non ipse homo, sed anima eius dici solet corpus relinquere ubi moritur, mortuam autem putare se matrem Hermione non potuit solo isto *ήριπες ἐξ ὀχέων* indicare. apparet igitur et mortis et animae mentionem desiderari, quae quibuscunque tandem verbis Colluthus indicavit, talem certe posuit sententiam post v. 354:

ψυχὴ δ' εἰς Αἶδαο δόμους ἐπέρησεν ἰούσα.«

Ego plura periisse puto, nam neque *χθαμαλῆς νώτων κονίης* neque omnino currus ullus in quercetis solitariis locus esse videtur. — **351** *οἰοπόλοισι* M; *ἐνι* M; *δριμοῖσι* Q; — **353** *πολὸν πρέπων* M, *πολὸν* (vel *πολύ*) *πρέμων* C ante corr. ACNPQW; *ὑποδάσκιον* MLNPQS *ην*, *ὑπο δάσκιον* C; *ύλην* M; — **353** *δενδρεα* M; *παπτύνασα* Q; *μέχρι* M; — **354** *νεμεσιζομεν* PSW et edd. ante Bekkerum; *ύλην* M, *ύλην* rell. codd. et edd., *ύλην* correxit Schneider p. 447. — **355** *μηδιερῆ* M, qui praeterea *γονοεντος ἐπευρόταο ῥεεθροισ* habet; *μη δ'* vel *μη δ'* rell. codd. (*μη δ'* NPQS, Ald. et Bekker, Iulien,) *μη δ'* Lennep, Harles, ut esset *μη* interrogativum. Sed δὲ particulam *μη* interrogativo nusquam addi monuerunt Bekker et Graefius p. 256. Tum *ιερὸν* A Q, *ιερῶν* rell. codd. et edd., *ιεροῖς* Iulien, qui ex M etiam *ῥεέθροισ* pro reliquorum codicum et editionum scriptura *ῥεέθρων* recepit, et praeterea, quod Bekker suaserat, collato Nonno XVI 12 *ἐν δὲ ῥεέθροισ νηχομένην*, in *ἐν* mutavit *ἐπ'*. — *μη διερω̄ν* coniecit Graefius p. 256, Hermann p. 21, recepit Lehrs, probavit Schneider p. 430. *ὕπ'* pro *ἐπ'* scribendum esse, et *ὕπὸ ῥεέθρων* non cum *νηχομένην*, verum potius cum *ἐκάλυψε* coniungendum esse dixit Graefius p. 257. »non male, sed praeter necessitatem et

minus venuste « iudice Hermanno p. 21. Ego partim M librum, partim Iulianum secutus *μη διεροῖς στ. ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις* scripsi, cum etiam supra v. 341 *ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις* legatur. Tum *στονοεντος* M, *γονόεντως* ex *γονέοντως* C, *γονόεντος* rell. codd. et edd., quod ex Nonno XII 70, VII 2 et 57, XX 54 et 61, XXII 279 defendit Bekker. Contra *στονόεντος* probavit Graefius p. 256, cum de suffocata in aquis Helena suspicio sit, et Schneider p. 430 collato Hom. Il. 23, 231 (*πόντος*) *ἔστενεν οἴδατι θύων*, Soph. Antig. 1145 *στονόεντα πορθμόν*, Oppian. Hal. 3, 436 *στονόεσσα θάλασσα*. Confer etiam *γοήμονος Ἡριδανοῖο* Nonn. Dion. II 152. — **356** *ἐκάλυψε* S; *υποβρυχίην* M, *υποβριχίην* C; *λαγήνη* M, *σελήνη* pro *σε γαλήνη* A Q; — **357** *εν* M, qui alterum *ἐν* omittit; *θαλλάσσης* M; — **358** *νηιάδες* M, *νηιάδος* S; *σώουσι* conii. Dausqueius improbante Lennepio, *σώζουσι* Iulien in notis, ubi in Q *ζώζουσι* exaratum esse falso refert, et Graefius p. 256. fort. recte. — *καὶ ἐκτείνουσι* L, *κτεινουσι* M; — **359** *ᾤσήμεν* M, *ἦ* ego, *ἦ* codd. et edd.; *στοναχίζεν* M, *στενάχεσκεν* rell. codd. et edd.; »pro *στενάχεσκεν* e Mutin. recipiendum *στονάχίζεν* vel potius *στενάχίζεν*, ut in eo codice legi Pressellius [falso] testatur. nam formae iterativae hic locus non est. « Schneider. Quod secus esse male credidit Tournier p. 44. — *ἀνακλίνουσα* M, *ἀνακλείνασα* A. — vv. **360** — **362**. — **360** *ὑπνος ἐπει* M, *ὑπνος ἐπεὶ* A Q, *ὑπνος ἐπεὶ* CLN QR, *ὑπνωσ* V, *ὑπνωσ'* PSW et edd. ante Iulianum, *ὑπνωσ'* G et ed. Porti; *ἔπει* W; *θανάτοι* V, *θανάτοι* PSW; *συνεμπ γαρ ἐτύχθη* M, trium litterarum spatio vacuo relicto; — **362** *αναγκαίη* M, *ἀναγκαίη* C; *ξυνηᾶπαντα* M; *λαχόντα* codd. et edd. omnes. — **363** *παλαιότεροι* M; — v. 359 *ἀνακλίνασα* pro *ἀνέκλινε* licet minus eleganter dictum esse voluit Dorvill. ad Charit. p. 582 ed. Lips., pro genetivo absoluto positum esse putabat Iulien, uterque male. Ante Bekkerum in vulgata scriptura nemo praeter Brodaeum offendit, qui *ὑπνωσ'* coniecit, a Stephano (Lectio et Porto) receptum et a Neandro in marg. laudatum. Dorvill. apud Lennepium caeteris non mutatis locum mutilum sic refinxit:

ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν
Λῆξε γόων μαλακῶ τε κακὰς ἐκέδασσε μερίμνας
Ἵπνω. ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος ὕπνος ἐτύχθη κ. τ. λ.

Lennep Hermionen recte *θανάτοιο συνέμπορον* dici posse ratus *ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν Ἵπνωσεν θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ ἐτύχθη Ἄμφω, ἀναγκαίη, ξυνηῖα κ. τ. λ.* coniecit, quod vertit: »obdormivit

Mortis socia. Si quidem enim existant ambo, necesse est, ut, cui omnia communia obtigerint, opera maioris natu fratris imitetur. « ὕπνον ἔλεν θανάτοιο συνέμπορον voluit Wernike. Iulien ex Boissonadii coniectura ὕπνος ἔχει θανάτοιο συνέμπορος edidit anacoluthia intolerabili, ut recte vidit censor Gottingensis, totum locum autem sic vertendo expressit: »quum vero inclinasset cervicem Somnus eam habet, Leti socius; si enim eadem matre editi sunt ambo, necesse est, ut Somnus, qui omnia communia sortitus est, Opera antiquioris fratris (i. e. Leti) exerceat. « Lacuna locum depravatum esse sententia erat censoris Gottingensis. Certa, ut putabat, emendatione Graefius p. 256 locum sic scripsit:

» . . . ἀνακλίνασκε δὲ δειρήν
ὕπνος, ἐπεὶ, θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἀμφίς, ἀναγκαίη, ξ. π. λ. etc.

reclinabat eius collum Somnus: nam, si ille comes est **Mortis**, necesse est, ut, communem cum **Morte** naturam nactus, seorsim (ἀμφίς) quoque (solus per se) idem ac frater natu maior efficere possit. Ut itaque Mors moribundi caput inclinat, ita idem fecit Somnus. Sed de formis quibusdam levem dubitationem facit Cod. Mut. ex quo erunt fortasse, qui praeferant: στονάχιζεν· ἀνακλίνασκε δὲ δ. Mihi tamen tutius videtur, vulgatum ἀνακλίνασα fundum putare verioris lectionis. . . . . Superest dubium de adverbio ἀμφίς, cum tentari etiam potuisset: ἀμφάδ' ἀναγκαίη, sc. ἐστίν, aperte necesse est. Importunus tamen apostrophus, etsi tolerabilior illo, qui ὕπνωσ' in vulgata lectione obsidet. Sed ἄμφω ἀναγκ. neque sensus admittit, neque correptio vocalis ω alio Coluthi exemplo adstrui potest. « Graefii coniecturam improbavit Hermann p. 22 nam »primum impeditior haec structura verborum est, quam qua hoc genus poetarum uti solet; deinde autem ἀνακλίνασκε quae verbi forma frequentativa est, abhorret ab huius loci ratione. « Quare Hermanno, »quae cum hoc participio cohaerebant verba, deesse videntur. In iis autem quae sequuntur, si praeter εἶπερ, quod recte a Graefio restitutum, participium duale reponatur, omnia plana sunt:

ὕπνος ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἄμφω ἀναγκαίη ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

Dixerat, ni fallor, Hermionam somno oppressam tam alto, ut si mortua esset, iacuisse. Nunc addit: nam si Somnus comes Mortis est, ambos oportet omnia communia nactos, maioris fratris facere officia.« Et obsecutus est Lehrs. Contra Hermanni coniecturam haec Schneider p. 410: »Non scripsisset haec, opinor, vir egregius, si satis attendisset ad proxime sequentes versus, qui tales sunt:

307. ἔνθεν ἀκηχεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι, γυναῖκες,

ubi ἔνθεν significat, haec e superioribus ratiocinando effici. atqui mulieres moestis gravatas oculis quando lacrimantur saepe obdormiscere, hoc quomodo tandem quispiam ratiocinare possit ex eo, quod Somnus comes sit Mortis atque uterque eadem officia praestet? immo illud ut efficiatur, necesse est in superioribus mentionem esse factam defatigationis. itaque sic potius dixisse poetam putabimus: »inclinata cervice [Hermione obdormivit errando querendoque defessa] ὑπνος ἐπεὶ καμάτοιο συνέμπορος.« quibus statim addit cur συνέμποροι somnus et defatigatio dici possint:

ἦ γὰρ ἐτύχθη
ἄμφω ἀναγκαίη, ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

sic enim haec scribenda videntur, quibus hoc dicit poeta: »nam profecto ambobus necessitas imposita est, ut communia omnia nacti exequantur Mortis, maioris fratris opera.« Videtur autem hanc sententiam Colluthus apud vetustiore aliquem poetam legisse et in rem suam convertisse, ut fecit v. 318 seqq. quod si est potuit etiam verba ἄμφω ἀναγκαίη inde traducere, ut non iam causa sit cur quis cum Graefio offendat in correpta ultima prioris vocabuli syllaba. . . . Ceterum quod ἄμφω statui pro ἀμφοῖν esse, consulendi sunt Meineke ad Theocrit. p. 316 et Köchly ad Quint. Smyrn. p. 113. Si qui tamen ἄμφω non ferendum putaverint, poterunt cum Graefio scribere ἀμφίς.« Haec quidem Schneider. Offendit praeterea in vulgata scriptura, quod Somnus Mortis et συνέμπορος et κασίγνητος dicitur. Quare Schneiderum secutus sum, etsi aegre feram, quod per eius emendationem Mors etiam καμάτου κασίγνητος dicitur et praeterea verbis παλαιότεροιο κασιγνήτοιο non satis accurate denotatus est. — Denique Tournier p. 46 postquam multis exemplis allatis docuit ultimae syllabae in ἄμφω correptae nihil difficultatis inesse (cfr. ἄμφω ἀεθλεύσοιτε Nonn. Dion. XLII 513.

alia VII 80. XI 439, 440. XIII 24. XV 142. XVI 328, 329, 357. XXI 44. XXXV 279. XXXVII 121. XLIII 116) locum sic scripsit:

Ὡς ἡ μὲν στενάχεσκεν· ἀνακλίνας δέ ἐ δειρῆν
 ὕπνος ἔλεν θανάτοιο συνέμπορος, ἥ γὰρ ἐτύχθη
 ἄμφω ἀναγκαίῃ ξυνήϊα πάντα λαχόντε
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκων.
 ὄνπερ (scil. somnum) ἀκηχ. κ. τ. λ.

Equidem olim a Schneidero ita recedendum esse putavi, ut retenta reliqua codicum scriptura (θανάτοιο, λαχόντα) αὐτῶ (scil. somno) pro ἄμφω et καί περ (et profecto) vel καί μὲν pro ἔνθεν scribendum esse vel ante v. 363 aliquot versus excidisse sumatur; quae tamen nunc nimis incerta videntur. — In vv. 365 — 375, qui olim post v. 317 legebantur, haec est codicum discrepantia: 365 νῦν MQ [A], νῦξ LN, νύξ CPSW et fort. R? V?; δετιονων M; μέγ' ἠελίοιο M; κελεύθοις A Q; — 366 υποτραφίζουσα pro ὕπνον ἐλαφρίζουσα M; παρήγορον M, μετήγορον A Q, μετήγορων C ante corr., μετήγορον rell. codd., μετήγορον h n Harl.; ὄσπασα δ' M, ὄπασεν V, ὄπασεν rell. codd.; ἠῶ MALNPQSW, ἠῶ CV, ἠῶς G; — 367 ἀρχομένην M, ἐρχομένη ALQ, ἀρχομένη rell. codd. — οἴας δε θύρας ὠίξε πυλάων M; — 368 την M, τῆ CLNQR; — ἀληθεις M; δ' om. codd. omnes et edd. ante Lehrs.; τεράων S, περάων W, κέραων V, m. s. (= m. 2 vel manus superior?) περάων P in textu et edd. ante Lennep., qui ex Anonymi, Brodaeii, Falkenburgii et Neandri coniectura κέραων scripsit, et κέραων etiam P in marg. a m. 2. — ἀπελάμπετο ex ἀπολάπετο C; κόσμος A Q, κόσμον M, κόσμῳ rell. codd. — 369 ἀναθρώσκουσα M; νημερτέαις ὄρφαί Q, νομετρέες G; — 370 τὴν δε MN, τήνδε CPS; τὴν δ' ἐλεφαντίνην S in marg., P m. sec. in marg., W in marg. — θρεπτεῖραν M, θρέπτε^ετηραν W; ὄνεῖρῶν M; — v. 365 νύξ habent edd. omnes praeter Iulian., qui νῦν recepit. ἠῶς ἀρχομένη edd. antiquae, praeter n, qui ἀρχομένην scripsit et in marg. ἠῶ coniecit, et ἠῶ ἀρχομένη coni. Anonymus, receperunt Ubelus et probanto Dorvillio Lennep. Praeterea Lennep post v. 368 comma addidit, post κέραων, cum iam Brodaeus ἠ λάμπετο coniecisset, δ' inseri voluit, et v. 370 δ' ἐλεφαντίνην recepit, collato Homero Od. τ v. 562 sqq. — Philippus Scio ἠῶς genitivum aeolicum esse putabat et »nox dedit Meteorum Aurorae incipientis« vertit sine sensu. Iulien post

κεράων recte δ' inseruit, et *κόσμος* pro *κόσμῳ* ex Q recepit, praeterea *νῦν* pro *νόξ*, anacoluthia intolerabili, ut recte monuit censor Gottingensis, et *ἡώς* *ἐρχομένη* Q librum secutus edidit; praeterea vel *μετήρορον* adverbialiter positum (in sublime) vel *μετήρορος* ad *ἡώς* referendum, et pro *ᾧπασεν* *ἔπασεν* scribendum esse coniecit. Bekker a vulgata scriptura non recessit, nisi quod *ἡῶ* *ἀρχομένην* edidit. Censor Gottingensis *ᾧπασ' ἐς ἡῶ* *ἐρχομένην* vel propter vitiosam elisionem pessime coniecit, Helenam ad sequens mane audaciorē (*μετήρορον*) factam esse volens. Tum Graefius p. 255: »Admodum ieiunum est *νόξ ᾧπασεν ἡῶ* vel Collutho indignum [quod senserat etiam Lennep], paulo melius esset *ᾧπλισεν*. Verum lectio Cod. M. cum antiquis edd. comparata, fecit, ut legendum suspicarer:

*νόξ δέ, πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡελίοιο κελεύθους,
ᾧπνον ἐλαφρίζεσκε παρήρορον· αὔγασε δ' ἡώς
ἀρχομένη.*

Exquisitam lect. Cod. M *ᾧπνον παρήρορον*, somnum, noctis levem et veluti lascivientem comitem, omnino praefendum existimo.« Hermann p. 21, quem secutus est Lehrs, *νόξ* retinuit, et *παρήρορον ᾧπασεν ἡῶ* *ἀρχομένη* scribi iussit, quia »Helenae scilicet nox sub auroram dedit somnum inquietum.« Praeterea collato Homericō illo *χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή* etiam *κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος* commendavit, probatus Schneidero p. 430, secutus a Lehrsio, et praeunte praeter Iulianum etiam Graefio p. 255. — Schneider p. 429 in Mutinensis libri scripturis *ὑποτραφίζουσα* et *ᾧπασα δ' ἡῶ* nihil latere recte iudicans, alteram quoque huius codicis lectionem *παρήρορον*, quam Hermann, Helenae dicens noctem dedisse somnum inquietum, probavit, recte reiecit, nam »de Helena haec intelligi voluisse poetam ne uno quidem verbo indicatum est, imo quae de duabus somniorum portis mox dicuntur clare docent [??] generaliter haec omnia esse dicta ad indicandum tempus quo cum Helena Paris abiit. arctissime enim haec cum v. 322 [editionis Bekkerianae] cohaerent, ut ante hunc versum incidendum sit non maxima interpunctione, sed media, quod si ad omnes homines referendus est *ᾧπνος* ille *παρήρορος*, patet non aptum esse istud somni epitheton. nec magis aptum dici potest *μετήρορον* sed aptissimum est *παρήρορον*, quod e Mutinensi lectione eliciendum putamus.« Recepi hanc coniecturam, sed quae praeterea protulit Schneider, probare non potui.

Primum improbat Bekkeri lectionem *νύξ-ᾠπασεν ἡῶ ἀρχομένην*, »quis enim ubi dicere voluit diem subsecutum esse noctem, aut dixit umquam aut dicere voluit noctem dedisse auroram.« Verum enim vero non voluit dicere diem subsecutum esse noctem, sed noctem edidisse Auroram orientem, sub qua potissimum somniare solet humanum genus. Deinde Hermanni coniecturam *ἡοῖ ἀρχομένην* vituperat, nam »huic quoque obstat quod non de una Helena, sed de omnibus hominibus Colluthus loquitur.« Tum pergit: »Itaque desperandum existimarem de hoc loco esse, nisi codex Mutinensis, ut Presselius [falso!] monet haberet non *ἀρχομένην* [hoc clare legitur in M] sed *ἐρχομένην*, quo ita utimur ut scribamus *νύξ — ᾠπασεν ἡῶ ἐρχομένη* i. e. nox veniens diem abegit. ubi *ὀπάζειν* dictum ut in Hom. Il. 8, 341 *ὡς Ἐκτωρ ᾠπάξει κρηκομόωντας Ἀχαιοῦς* —, *ἡώς* autem constat saepe opponi nocti et diem significare.« Quae omnia nihili sunt; saepissime enim *ὀπάζειν* vocabulo usus est Colluthus, nusquam tamen alio quam dandi sensu, et *ἀρχομένην* contra Schneideri et aliquot deteriorum codicum scripturam *ἐρχομένην* etiam Nonni auctoritate (Dion. 34, 100 *ἀρχομένης φάος ἡοῦς*) satis superque defenditur. — Tournier p. 37 *παρήγορον* et *ἐρχομένην* ex Schneideri coniectura recepit, tum *ἤλασεν* pro *ᾠπασεν* scripsit Nonnum secutus Dion. XXXV 242 *νύκτα φαέσφορος ἤλασεν Ἑρμῆς* atque infra τὴν δ' *ἐλεφαντινέην κενεῶν ἀφέτειραν ὀνειρώων* scribendum esse coniecit. Ad veritatem propius accedens haec Harles ad h. l.: »Haec autem somnii descriptio vel plane inaniter vel iniquo loco posita esse videtur, et nisi per incitiam poetae hoc ea loco inaniter facta sit, ante adventum Paridos commodius a Colutho collocati hi versus fuerint; at negligentia librarium fecerit, ut huc translatis, iidemque mutili omissis qui transitum efficerent faciliorem, sedem occuparent iniquam.« Et sane, si me audis, dubitari omnino nequit aliunde hoc versus desumptos esse. Offendit enim in vulgato versuum ordine, quod postquam dixerat Helena: *Cape me et Troiam tecum avehe*, ne verbum quidem additum est, quid de Paride inde a mane quando cum Helena congressus est, per totum diem factum sit, neque hoc offensioni esse non potest, quod nihil Helena de postponenda usque ad noctem fuga monuerit. Transposui igitur versus huc post v. 364, ubi multo aptiore loco positi esse videntur. Dixit autem poeta: »Per totum enim diem matrem quaerendo fessa Hermione appropinquante nocte (cfr. v. 345 et 359) tandem obdormivit, et labore defatigatae puellae

πόνων ἄμπαυμα παρήγορος ὕπνος contigit. Versus auroram autem (ἡῶ ἀρχομένην) cum iam profundus ille somnus, quo homines vel a somniando prohibentur, puellam deseruisset, duae somniorum portae apertae sunt et prodierunt somnia bona et falsa. Illa autem falsis somniis decepta matrem oculis cernere sibi visa est etc.^α — Praeterea post δολοφροσύνης duo hemistichia periisse indicavi, quibus alteram somniorum portam ex elephanto factam esse necessario dicendum erat. — **369** ἀκηχεμενησι M; βλεφάροισιν M; — **370** πολλακις M, πολλάκι P; ὑπνωοισιν M, ὑπνώουσι CP, ὑπνόουσι Q; ὄφαλ κλαίουσαι M; — **371** ἡ codd. et edd., ἦ ego; μεν M; ἀλιτεύουσα MQ, ἀλητεύουσα A, ἀνητεύουσα G; δαίφροσύνησιν (cum glossa διαβουλαῖς in C) codd. dett. et edd. ante Bekker., qui quod iam Lennep coniecerat, δολοφροσύνησιν ex M recepit. — **372** μητερα M, μητέραν CLNR; ὠίσσατο M, ὠίσσατο GQ Bekker, Lehrs, n in marg., ὠίσσατο rell.; τοιαδὲ M, τοιάδε Q; — **373** ἰαχε θαμβήσα M; ἀχνομενη M; εοῦσα M. Tournier p. 46. 47 περ post καὶ positum non nisi quamquam significare posse et praeterea ἐοῦσα otiosum esse contendens, ἰαχε θαμβήσασα, συναχνομένη παρεούση scribi iussit. — **374** χθίζον M; ὀδυρομένη Q; καὶ pro με AQ; δόμον M; ὀδυρομένην τί δόμων μ' ἔκτοσθε φυγοῦσα desiderabat Graefius p. 258. ἐκτόσθε M, ἔκτοθε NPSW; φυγοῦσαν V, φυγοῦσαν^α S, φυγοῦσα^{αν} W, φυγοῦσιν P (corr. m. sec.). — **375** κάλλπες M; ὑπνωουσαν M, ὑπνώσαν Q (corr. m. pr. ut vid.); ὑπερ M; λαχίων A, λεχίων ex λαχίων Q; γενητῆρος S. — De hoc versu sic Schneider p. 416: »Potuit sane in absentis patris lecto cubare Hermione, sed veri tamen est similis cubuisse in matris lectulo una cum ipsa matre (cf. v. 332) ut λεχέων γενετῆρος, scribendum videri possit. at potest etiam, id quod magis credo de communi patris matrisque lecto geniali cogitari, in quem absente Menelao filiam receperit Helena. quod si est, corrigendum erit ὑπερ λέχεος γενετῆρων. nam γενετῆρες parentes sunt. cf. Musae. 125«. Alteram Schneideri coniecturam improbavit Tiedke (in Herma XIII p. 274) quia »anapaestus λέχεος ultima syllaba correpta eo qui traditur λεχέων deterior habendus est (v. Quaest. Nonn. p. 26 sq.)«. Neque sollicitanda mihi videtur vulgata, cum λέχεα γενετῆρος lecti genialis partem quam Menelaus occupare solebat, significare possint. Tournier tamen p. 47 vocativum desiderans, γενετῆρα pro γενετῆρος scripsit, et cum sic mutata vulgata nimis languidum foret ὑπνώουσαν ὑπερ λεχέων, primum ἀπηλεγάως, postea

demum ὑπὲρ τεγέων (in conclavibus supernis) coniecit ex Tryphiodoro 547 γυναῖκες ὑπὲρ τεγέων αἰούσαι, licet non ignoraverit ὑπὲρ λεχέων etiam apud Nonnum (VII 319) extare. — 376 μεθεῖχα τινὰς προλέλοιπα γυναῖκας M, unde deteriorum codicum et editionum scripturam προλέλοιπα τινὰς μεθέηχα mutavi suadente etiam Schneidero p. 416. Graefio p. 257 in M libri scriptura ποῖον ὄρος μεθέηχα; τίνα προλέλοιπα τίν' ἄγχεα; latere visum erat, »synizesin tamen, qualis in ἄγχεα esset, evitarunt hi Nonni sectatores; contractum autem ἄγχη nimis a Cod. M recedit. Neque repetitum illud τίνα satis apte positum. An fortasse σύναγχος dictum, ut συνάγχεια?« Caeterum ὄρος W; κολῶνας CNPWn; μεδέηχα L. — Sequentis versus loco, quem Schneider huc transposuit, olim legebatur v. 388, quem lacunae signis post v. 375 positus Lennep minus commode post v. 378 transponere voluit, probante Harlesio. Contra Graefius: Ante hunc versum »aperte id deest, Hermionem quaesivisse (cf. v. 386) matrem ubique ita, ut nullum montem praetermitteret, ut v. 374 dicitur. Sed hic rursus videtur lacuna esse; certe post v. 375 sententia aperte imperfecta est: id enim quod Lennepius vertit [»siccine properabas ad vinculum formosae Veneris?«] Hermionae in mentem venire non potuit. Paulo probabilius versus 375 [ed. Bekker.] post v. 377 idem Lennepius transponebat. Sed sic Hermiones oratio non integrior est, et illud οὕτω v. 375 suadere potius videtur, ut de comparatione cogitemus veluti:

οὕτω καλλικόμοιο μεθ' Ἀρμονίης πρὶν ὀδίτης
ἄστατος ἦιε Κάδμος, ἐὼν δ' οὐχ εὕρεν ἀδελφὴν:

Cogitari etiam posset, latere οὕτω in οὕτω, ut Hermione se ante contractas nuptias a matre solam deseri doleret:

οὕτω, καλλικόμοιο μεθ' Ἀρμονίην Ἀφροδίτης
μητέρου ἀντὶ φίλης, μοι ἀνὴρ φίλος ἐστὶν ἀρωγός.

Verum ridendus sum, qui his somniis tempus perdam. Graefius p. 257. Hermann p. 22, quem secutus est Lehrs, versus qui nunc est 387 eo quo nunc est loco ponendum esse recte perspexit, emendationem tamen perfecit Schneider p. 415, qui versus sicut hic leguntur disposuit, cum incommode v. 377 olim post v. 388 lectus sit, »postquam enim a matre Hermione audivit ipsam a Paride esse raptam, non iam potuit vagari et quaerere matrem«. — 377 ματὴν ἐπλάζετο M, μάτην ἐπλάζετο codd. et edd. rell., qui, sicut

etiam M, hunc versum post v. 386 habent; v. ad v. 375. — Post *μάτην* interrogandi signum posuit et *δ'* inseruit Schneider p. 415. — **378** *τοιιάδε* Q; *προσεννεπε* M, *προσένεπε* Q; — **379** post *τέκνον* est interpunctio in A, C ante corr., LPSW; *ακηχεμενη* M; *μη* om. M; *μεμφεο* M, *μεμέμφει* W; *αινά* M, quod ex *δεινά* per *δινά* ortum esse putavit Graefius p. 258, *δεινά* probavit Hermann p. 22, recepit Lehrs; *τοῖα* codd. dett. et edd. ante Bekker., qui secutus ab Iuliano *τόσσα* ex coniectura nescio cuius scriptum edidit. Quin ipsum *αινά* ex M recipiatur, hiatus obstat. *παθούση* M, unde recte *παθούση* Bekker et Iulien; *παθοῦσα* rell. codd. et edd. (etiam Lehrs), praeter Stephanum, Lectium et Portum, qui Anonymi, Neandri, Falkenburgii coniecturam, *παθοῦσαν*, quam habet etiam G, receperunt. — **380** *οὐχθίζων* M, unde ex constante nostri usu *χθιζόν* scripsi, rell. codd. et edd. *χθιζός*; *ὄχθ.* C ante corr., A Q; *δ' χθ.* h, qui praeterea *μὲν* pro *με* habet; *μεδων* M, *μολῶν* ACLNQR, *μολών* sine causa de corruptione suspectum habuit Tiedke, cuius notam vide ad v. 321. — *απατήλιος* M; *ηρπασεν* M, *ἤρπασεν* C; — **381** *ἦδ'* NPQ(?)S, unde *ἦ δ'* scripsi, *ἦ δ'* rell.; *ἀνορουσε* M; *οὐχ'* CN; *ορόωσα* M, *ὀρώουσα* Q; *τιθήνης* Ubel. n; — **382** *ὄξυτέρη* M; *πολὸ* M, P in marg. a m. sec., W supra lin., S infra lin., et edd., *πολλῆ* ACLNP, et S supra lin. *πολλῆ* QR, et W infra lin.; *φωνήν* Q; — **383** *ἠέρις* C, *ἠέρια* G et Portus, *ἱερίης* SV; *ὀρνιθες* M; *εὔπτερα* M, *εὔπτερα* C; — **384** *ἔσπετε* M, C (in quo glossa est *εἴπατε*) ante corr., et edd., *ἔσπετε* codd. dett., *εἴπατε* ego scripsi, cf. ad v. 6. — *επικρητην* M; — **385** *επι* M, *ἐπὶ* rell., *ὅτι* Schneider p. 447; *τίς* (τίς) NPQ Harl.; *ἀθέμιστος* M, *ἀθέμιστος* C; *ἐλθῶν* P. — **386** *ξύμπασαν* M; *ἐμῶν* codd., *ἑῶν* coniecerunt Brodaeus, Neander, Anonymus, Dorvill., Ubelus, Schneider p. 447. — *αλαπάξαι* M, *ἀλάπαξε* L; Tournier p. 47. 48 neque Helenam apte de sua ipsius (*ἐμῶν*) domo loqui, neque *ἑῶν*, quod Dorvill. voluit, pro *σῶν* hoc loco positum esse posse contendens, locum depravatum sic restituere sibi visus est:

ἀγλαίην σῶν πᾶσαν, ἄναξ, ἀλάπαξε μελάθρων.

— **387** *ἦ* ego, *ἦ* rell.; *μεν* M; *ἑσῆρα* M. Post hunc versum olim legebatur versus qui nunc est 376, post quem excidisse quaedam senserat Brodaeus, Lennep, Harles, Bekker, Iulien. Nihil deesse putabat Hermann p. 22 secutus a Lehrsio, »nam abisse Parim cum Helena supra dixerat v. 325. Inde dolorem Hermionae describit, nec quidquam requirimus amplius«. Schneider tamen p. 416 post-

quam versum, qui nunc 376 est, feliciter transposuit, recte lacunae signa poni iussit, »addi enim debebat Hermionem iam desiisse matrem quaerere, sed non desiisse dolori indulgere«. — 388 de hoc versu, qui olim post v. 376 legebatur, vide ad v. 376. Huc transpositus est ab Hermanno p. 22, probante Lehrsio et Schneidero p. 416. Caeterum οὕτω M Q; καλλιμόροιο μεταρμονίην M, μεθ' ἄρμ. C. In M libri scriptura καλλιμόροιο melioris lectionis vestigium latere putabat Graefius p. 257. — 389 Hermann p. 22 καὶ in πὰρ dubitanter mutato lacunam obtegere voluit, lacunae tamen signum καὶ retento posuit Lehrs, probante Schneidero p. 416, cui lacunae suspicionem »tum praepositionis, unde πτολίεθρον et πόρον pendent defectus, tum exiguus locorum quos attigisse Paris dicitur numerus« firmare videbatur. Graefius p. 258

καὶ Κικόνων πτολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλης
ἦδη ποντοπόροισι παραλλάξας ἐνὶ νηυσίν,
Δαρδανίης λιμένεσσιν ὁ νυμφίος ἤγαγε νύμφην

scribendum esse coniecerat. αἰολιδος M; πορον M, πόρο V; ελλης M, ἔλλης V; — 390 δαρδανίδης M, δαρδανίης L, δαρδανίους Stephan. Lectius, Portus et Eobanus, improbante Lennepio; λυμενεσσιν M, λιμενεσσιν V; ο M, ὄ Q; νυμφίος M; ἤγαγε M, ἤγαγεν C; — 391 πυχνὰ L; δετιλλε M, δ' ἔτιλλε rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui δὲ τίλλε manifesto typhetarum errore, »quod recte a Lehrsio editum Dion. XXXVIII, 152 υἱεὶ δῶκεν ἔχειν intelligitur« iudice Tiedkio (Herm. XIII p. 274) quem non intellego. δὲ τίλλε desiderabat etiam Wernike ad Tryphiod. p. 331; recte. — κομην M; δ' om. M; ἐρρηξε M, ἔρρηξε rell. codd. et edd. praeter Portum, qui recte ἔρριψε scripsit ex Hom. II. X 406

ἦ δὲ νυ μήτηρ

τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην

et Coll. 322 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην. Cfr. praeterea Tzetzam Hom. 410. 411. — 392 κασσάνδρη M, κασάνδρη L Q V, κασάνδρη ex κασάνδρα C; νεόφυτον M G, ut edidit Stephanus, Eobanus, Portus, νεόφοιτον V, νεόφοιτον rell. codd. et edd., νεόφοιτος coniecit Lennep allato Tryph. 374 Κασσάνδρη νεόφοιτος (ubi θεόφοιτος cod. A) ἐμαίνετο, probavit Wernike, qui praeterea Tzetzam Hom. 410sq. attulit:

πρώτη Τρωϊάδων Κασσάνδρη φοιβὰς ἰδοῦσα
κόσμον ἅπαντ' ἀπὸ κρατὸς ἔχευεν, ἔλυσε δὲ χαίτας,
πάντη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλισσομένη περὶ πύργους
πυκνὰ κόμην τίλλουσα τοῖον ἐπίαχε μῦθον.

Hermann p. 22 *Κασσάνδρη θεόφοιτος*, ἀπ' ἀκροπόλης ἰδοῦσα omnino scribendum esse dixit probante Tournerio p. 48, neque tamen vulgatam deseruit Lehrs. Ego *νεόφοιτος* scripsi ad Tryphiodori Tzetzaeque exemplum, sed *θεόφοιτος* reducere non sum ausus, cum etiam in vulgaribus Tryphiodori codicibus *νεόφοιτος* extet. — ἐπ' codd. et edd. omnes praeter Stephanum, qui probante Hermanno p. 22 et Tournerio p. 48, recte ἀπ' edidit. In margine P libri ἀπ' erasum esse videtur. — ἀκροπολῆος M, ἀκροπυλῆος V; — 393 *τροίης δ'* M, *τροίη δ'* ex *τροίη δ'* C; *τοίη* Q; δ' postea additum est in N; *υψιδύμων* M; *πολέων* M et edd. ante Lennep., *πόλεων* V, *πηλέων* Q; *κληῖδος* M, *κληῖδας* V, *κληῖδας* ACLNPQSW n Harl. — 394 *δεξατονοστησαντα* M; *πολίτην* M Q. Subscriptio: *τέλος τῆς τῆς* (τοῦ R) *ἐλένης* (*ἐλένης* C) *ἀρπαγῆς* ACNQR, *τέλος τῆς τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐλένης* ^λ*κολουθίου* L, *τέλος τοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς καλλιπάρειος ἐλένης* SW, *ἐπὶ φούσκης κρατουσης* P, *τέλος τοῦ ἐποποιῦ τοῦ Κολούθου τοῦ Ἐλένης ἀρπαγῆ λελεγμένου* G.

Addenda et Corrigenda.

Pag. 5, 22. 23 L. Harles

Pag. 7, 9. Editio Tauchnitziana (»Quinti Smyrnaei, Tryphiodori, Ioannis Tzetzae et Coluthi Carmina de Rebus Troianis ad optimorum librorum fidem exhibita. Editio C. Tauchnitzii stereotypa novis chartis impressa. Lipsiae sumptibus Ottonis Holtze. 1879«) mera repetitio est Bekkerianae.

p. 10, 9 satis accuratam	p. 39, 29 Lennep
p. 11, 8 Hermann	p. 47, 34 significatione
p. 13, 9 Ἀρπαγή	p. 48, 23 Harles
p. 17, v. 81 ἀμείνονα	p. 49, 22 laudi
p. 19, v. 145 σε καὶ	p. 52, 20 μαζὸς
v. 151 εὐπολέμοισι	p. 77, 2 ἀγαλλόμεναι
p. 20, v. 153 ὠκύμοροι	p. 80, 28 ἐξ ἀέρος
p. 22, v. 243 μὴ	p. 83, 1 i.: relinquendum
p. 24, v. 291 ἐγὼ	p. 87, 19. 20 s.: Paride
v. 304 ἀνδρῶν	p. 89, 6 marg. a m. 2,
v. 308 ποτε	» 19 id.
p. 25, v. 339 δροσόεντος	p. 90, 1 ἀήταις
p. 26, v. 351 σὸν δέμας	p. 91, 31 Minervae
v. 367 ὤϊξεν	p. 93, 14 fortasse
p. 32, 23 exposuit	p. 96, 3 Lehrsium
p. 34, 18 Naekium	p. 97, 11 ἀύλην
p. 39, 22 κόλπου	p. 106, 7 i.: editorum
-

INDEX VERBORUM.

- ἀγαλλόμενος* 250. *ἀγαλλομένη* 64. *Ἀθηναίης* 218.
ἀγαλλομένην 16. *ἀγαλλόμεναι* 188. *Ἀθήνη* 33, 66, 138, 146, 201. *Ἀθή-*
ηγάσσατο 243. *νης* 152, 239. *Ἀθήνην* 91, 141, 171,
ἀγρομένων 106. *ἀγρόμεναι* 330. *ἀγρο-*
μενάων 336. *ἀθρήσει* 166.
ἀγέλην 106. *ἀθροίσας* 194.
ἀγέραστον 39. *Αἰακιδάων* 275.
ἀγλαΐη 174. *ἀγλαΐης* 168. *ἀγλαΐη* 163. *ἡδέσσατο* 156.
ἀγλαΐην 174, 238, 269, 276, 293, *Αἰμονιῶν* 17, 219.
386. ἀγλαΐαι 87. *ἦνεσα* 293.
ἀγλαΐησιν 263. *ἀγλαΐησι* 253. *Αἰολίδος* 389.
ἀγλαόν 72, 167. *αἰπύδμητα* 236.
ἀγνώσσεις 187. *ἀγνώσσων* 8. *έλοῦσα* 60, 137. *έλοῦσαι* 97.
ἀγρέο 314. *ἀιστῶσαι* 51.
ἀγροτέρη 35. *ἀγροτέρην* 112. *αἰχμῆς* 94.
ἀγχι 229. *αἴψα* 213.
ἀγχιδόμοισιν 249. *αἴοντες* 100.
ἄγω 96. *ἄγων* 24, 321. *ἤγαγεν* 194, *ἠώρητο* 109.
257. ἤγαγε 390. *ἀκερσεκόμης* 26.
ἀγών 86. *ἀκηχεμένοισι* 363. *ἀκηχεμένη* 379.
ἀδαήμων 186. *ἀκηχεμένησιν* 292.
ἀδίδακτος 33, 118, 186. *ἀκιδνοτέροισιν* 303.
ἀέθλιον 191. *ἀκοίτην* 216.
ἀεΐ 91. *αἰεΐ* 152. *ἀκούεις* 73, 280. *ἠκούετο* 223.
ἀεΐδων 113. *ἀειδομένων* 18. *ἄκρην* 102.
ἀείρω 96. *ἀείρων* 36. *ἀκροπόλῆος* 392.
ἀέξειν 175. *ἀεξόμεναι* 303. *ἀκταίοισιν* 204.
ἀήθεα 7. *ἀλάπαξε* 386.
ἠέρα 155, 387. *ἠέρος* 209. *ἀλάται* 42.
ἀήται 235. *ἀλέγιζε* 40.
ἀθάνατοι 288. *ἀθανάτων* 310. *ἀθα-*
νάτοισι 11. *ἀλέεινεν* 124.
ἀθεμίστιος 385. *Ἀλεξάνδρω* 138, 199.
ἀθέριζε 150. *ἀληθείης* 368.
Ἀθῆναι 187. *ἀλήμονος* 215.
ἀλητεύουσα 371.

- ἀλλά* 57, 94, 176, 182, 270, 348, 352.
 357. *ἀλλ'* 265.
ἠλλάξατο 202.
ἄλλοτε 260.
ἀλόχευτον 183.
ἄλος 8, 225.
ἄλσεια 29.
ἀμαιμακέτη 53.
ἀμείνονα 81.
ἀμείψας 211. *ἡμείβετο* 279, 306.
ἀμέλησε 80, 114.
ἀμηχανέουσα 306.
ἀμιχθαλόεντος 209.
ἄμπαυμα 365.
Ἄμυκλαίων 243. *Ἄμυκλαίω* 241.
ἀμύμονος 271.
ἀμφιπόλους 324.
Ἄμφιτρίτης 21.
ἄμφω 361.
ἀνεβάλλετο 116.
ἀνεβλάστησε 183.
ἀνεβρυχήσατο 382.
ἀνέγνω 261.
ἀναγκατή 361.
ἀνήγαγεν 244.
ἀνηέξησε 247.
ἀνάθημα 168.
ἀναθρώσκουσι 369. *ἀναθρώσκοιεν*
 56. *ἀναθρώσκουσα* 207.
ἀνηώρησε 156.
ἀνακλίνασα 359.
ἀνέχοφεν 126.
ἄναλις 92. *ἀνάλικδος* 301. *ἀνάλι-*
δες 187.
ἀναπτύξασα 82.
ἀναστέλλοιεν 235.
ἀνέστενεν 323.
ἀνέτελλεν 220.
ἀναύρου 105.
ἀνηύτησεν 85, 132, 146.
ἀνενείκατο 170, 267, 307, 325.
ἀνεχάσσατο 57.
ἀνέμοισιν 322.
- ἀνεμώλιος* 180.
ἀνήρ 380, 385. *ἀνδρῶν* 274, 287,
 304. *ἀνδράσι* 143. *ἀνέρας* 195.
ἄνθος 247, 248. *ἄνθεα* 220.
ἀνεῖσα 49, 254, 327, 393.
ἀναστήσασα 50.
ἀνοιξας 279.
ἀνόρουσε 124, 381.
ἀντάξιον 294.
ἀντέλλουσι 346. *ἀντέλλοντα* 214.
ἀντί 94, 164, 165.
ἀντιάνειραν 171.
ἀντίθροος 119.
Ἄντίλοχον 273.
ἀοιδὴν 112, 126.
ἄπαν 158.
ἀπατήλιος 380.
ἀπήμονα 217.
ἀπό 32, 46, 218, 282. *ἀπ'* 22, 23
 209, 287, 392.
ἀπέκειτο 110.
ἀπελάμπετο 368.
Ἄπόλλων 24, 244, 281, 290, 309, 313.
Ἄπόλλωνος 34, 240, 311. *Ἄπόλ-*
λωνι 242, 247.
ἀποπλαγχθεῖσα 41.
ἀπορνύμεναι 6.
ἀπορρίψας 128. *ἀπορρίψασα* 322.
ἄπτετο 109.
ἄρα 100. *ἄρ'* 226.
ἀράσσειν 55. *ἄραξε* 48.
Ἄργείης 13. *Ἄργείοισι* 270, 302.
ἀργυρέης 259.
Ἄρης 37, 178 (bis). *Ἄρεος* 185. *Ἄρηος*
 174. *Ἄρεα* 58.
ἀρειωτέρη 67. *ἀρειωτέρης* 77.
ἀρήϊον 93.
ἀριζήλοιο 248, 349. *ἀριζήλω* 269.
ἀριζήλων 61.
ἀριστεύουσιν 152. *ἀριστεύουσι* 163.
ἀριστεύων 283.
ἀριστήων 274.
ἀρμονίης 28, 186. *ἀρμονίην* 388.

- ἤρνησαντο 177.
 ἤρπασεν 380.
 ἄρσενες 189.
 Ἄρτεμις 35.
 ἄρτι 102, 202, 236.
 ἀρχεκάχοιο 197. ἀρχέκαχον 394.
   ἀρχεκάχων 9.
 ἀρχή 10. ἀρχήν 62.
 ἀρχομένην 367.
 ἀρωγόν 177.
 ἀσβέστοιο 54.
 ἄσθμα 179.
 Ἄσιδα 161.
 Ἄσις 149.
 ἀσκήσασα 30. ἤσκησεν 201.
 ἀσπιδιώτην 58.
 ἀστέρες 345, 346.
 ἄστυ 142. ἄστεος 238.
 ἀσχαλώσα 338. ἀσχαλώσαν 192.
 ἄτε 41, 67.
 ἄτερ 37 (bis).
 ἀτιμήσας 140. ἠτίμησε 35.
 Ἄτρείδαο 249.
 Ἄτρείωνος 228.
 ἀτρεκέως 308.
 Ἄτρυτώνη 180. Ἄτρυτώνης 195.
 αὐλήν 255.
 αὐτή 28. αὐτῆς 238. αὐτοί 348. αὐ-
   ταί 13. αὐτῶν 109, 136, 353.
 αὐτάρ 79, 231, 244, 279, 291,
   318.
 αὐτῆμαρ 200 (bis).
 αὐτοκασγνήτην 21.
 Ἄφρογενεΐη 168.
 Ἄφροδίτη 28. Ἄφροδίτης 296, 388.
   Ἄφροδίτη 162. Ἄφροδίτην 16, 140,
   203.
 Ἄχαιῖδος 220.
 Ἄχιλῆος 277.
 ἀχνομένη 373.
 ἀχράντοιο 233.
 ἄχρι 353.
 Βαθυκλήρωιο 219.
- βαθύκολπον 155.
 βαιόν 111.
 βαλόντες 224.
 βαρύγουνον 121.
 βαρύδουπον 55.
 βαρυζήλοισιν 44.
 βαρύμηγες 144.
 βαρυνόμεναι 363.
 βαρύν 97.
 βασιλεια 28, 173, 291, 315. βασι-
   λειαν 16, 91, 140.
 βασιλῆϊ 150, 198, 246, 269. βασιλῆα
   264, 282.
 βασιλεύω 93.
 βέλος 93 βελών 262.
 βερέθρων 50.
 βησσήεντος 41.
 βλεφάρων 75, 134. βλεφάροισι 363.
 βοώσα 325.
 βοῆς 118.
 βοσκομένων 107.
 βότρυς 26.
 βουκυλέοντα 73.
 βουκόλος 10.
 βουλῆς 57.
 βοῶν 43, 110. βουσίην 313.
 βριαρῆν 32.
 βωτιάνειρα 221.
 Γαῖα 246. γαίης 47, 220. γαῖαν 9,
   161, 280.
 γαλήνη 356. γαλήνης 222.
 γαμήλιον 30.
 γάμος 181. γάμον 33, 298. γάμων
   33, 315.
 Γανυμήδης 19.
 γάρ 13, 150, 162, 292, 301, 303, 360.
 γαῦλον 128.
 γείτονα 230. γείτονας 237.
 γενέθλη 1, 20. γενέθλης 252, 283,
   301, 383. γενέθλην 270, 271, 349.
 γενετήρος 375.
 γένος 268, 275.
 γῆρυν 279.

- ἐγένοντο* 304. *γεγάασιν* 306. *γε-
γαυῖα* 67.
γλαυκῶν 134.
γοεραί 334.
γρόον 332.
γυάλων 49.
γύμνωσε 158. *γυμνώσασα* 155.
γύναι 285. *γυναῖκες* 98, 163, 189,
 302, 304, 331, 344, 364. *γυναίκας*
 358.
Δαήμονας 195.
ἐδάη 245, 343. *δεδάηκα* 273.
δαιδαλέην 135.
δαιδάλματα 310.
δαῖζόμεναι 196.
δαῖτας 45.
δακρυχέουσα 329.
δακρύσαντι 246. *δακρύσασα* 342.
δαμεῖσα 44.
Δαρδανίδης 286.
Δαρδανίης 390. *Δαρδανίην* 211.
Δάρδανος 286.
ἔδραθεν 328.
δάσκιον 194, 229, 352.
δέ 8, 10, 12, 20, 22, 23, 27, 47, 62,
 69, 74, 76, 81, 85, 90, 107, 120,
 127, 159, 165, 167, 170, 180, 184,
 206, 211, 213, 219, 229, 240, 246,
 254, 267, 286 (bis), 294, 300, 307,
 329, 335, 337, 341, 359, 365, 367,
 370, 372, 378, 391.
δ' 25, 36, 39, 41, 46, 53, 59, 63, 66,
 67, 84, 100, 105, 110, 113, 115,
 118, 124 (bis), 132, 147, 155, 157,
 193, 201, 210, 249, 259, 261, 262,
 263, 273, 304, 305, 320, 322, 324,
 330, 347, 368, 376, 380, 290, 392.
δειμαίνω 88, 94. *δειμαίνων* 124.
δειμαίνοντα 127. *δειμαίνοντες* 56.
δειμαίνουσα 58.
δεινά 379.
δειρήν 84, 134, 359.
δέμας 351, 354.
δένδρεα 353.
δέρχετο 134. *ἔδρακε* 134, 214.
δεσμῶ 208. *δεσμόν* 95, 157.
Δευκαλίωνος 271.
δεῦρο 129, 130, 139, 143, 298.
δεῦτε 5.
δεχνομένη 217. *δέχνοσο* 160.
δέξατο 394. *δέξο* 160.
ἔδησαν 225.
δή 260.
δήθουνεν 29.
δήϊον 36.
δήμος 243. *δήμου* 218.
Δημοφόνωντα 217.
δήνεα 61.
δηρόν 223, 306.
διά 219.
διακρινέουσι 87. *διακρίνων* 130, 148.
διακρίνειν 74, 133. *διακρινθεῖσα*
 76.
διάκτορον 123.
διεμέτρεεν 238. *διεμέτρεε* 107.
διασκήσασα 83.
διαστείχουσα 216.
διδάξω 145, 300.
διεροις 355.
δίζετο 81.
δικάζων 129, 292.
δικασπολίη 12.
δικασπόλος 291.
δίχης 137.
δινήσασα 62.
Διόνυσε 252.
διώκω 283. *διώκεις* 185. *διώκει* 174.
ἔδίωκεν 112. *διώκων* 193. *διώ-
κειν* 362.
δοιάς 367.
ἐδόκευεν 265. *ἐδόκευε* 264.
δολίης 57.
δολιχός 222.
δολόμητις 82.
δολοφροσύνης 370. *δολοφροσύνησιν*
 371.

- δόμον* 37. *δόμων* 374.
δονάων 125.
δορή 108.
δορί 178.
δοῦπος 223.
δρόμον 215.
δροσόεντος 339.
δρύες 196.
δρυμοῖσι 351.
δρυτόμῳ 199.
Δύσπαρις 194.
δώματος 255. *δώματα* 237.
δωμήσατο 289. *έδωμήσαντο* 309.
Έανόν 155.
εάσας 39, 139.
έγγύθι 237. *έγγύς* 86.
έγχος 36, 93, 95.
έγώ 96, 291. *έμοί* 295, 327. *μοί*
 16, 172, 344. *μέ* 87, 148, 160,
 174, 299, 314, 316, 326, 374, 380.
ήμῖν 268.
Ξδρης 258. *Ξδρηγν* 51.
έθειρας 234.
ήθελον 310. *ήθειλεν* 49, 52. *ήθειλε* 65.
εί 56, 71, 148, 178, 179, 252, 280,
 282.
είαμενάς 226.
είδος 130, 239.
είθαρ 209.
είξατε 172 (bis).
είλιπόδεσιν 313.
είμί 173, 285, 286, 291. *έσσί* 252.
έστίν 68, 262. *έστί* 301. *είσίν*
 187. *ήεν* 286. *έην* 92, 222, 253.
έόντες 288. *έούσα* 35, 53, 118,
 373.
έΐπατε 6, 383. *είπέ* 268.
είς 80. *ές* 4, 29, 33, 37, 63, 111,
 155, 257, 321, 328, 336, 338, 344
 (bis), 387.
μίαν 177, 328.
έχ 23, 50, 286, 319. *έξ* 71, 350.
έκάστης 133, 135.
έκάτερθεν 105, 330. *έκάτερθε* 25.
έκκρεμές 109.
έκτοσθε 324, 374.
έλάτειρα 110.
έλατήρι 43.
έλαύνων 7.
έλαφρίζουσα 31, 157, 366.
έλέγξης 299.
Έλένη 255. *Έλένης* 165. *Έλένην*
 296, 318.
Έλικῶνος 23.
έλίων 208.
έλκω 93.
Έλλης 389.
Έλλήσποντον 205.
έμή 347. *έμης* 97. *έμήν* 299. *έμῶν* 294.
έμπάζετο 40, 114.
έμφύλια 283.
έν 17, 302, 345, 357 (bis). *ένι* 42,
 113, 280, 282, 351.
ένδαπίης 239.
ένεκεν 297.
ένέπουσι 89, 296.
ένθα 103, 115, 196, 216, 238, 240,
 312.
ένθεν 60, 226, 283, 363, 369.
έννεάκυκλον 215.
έννεπε 99, 278, 317, 329, 342. *έν-*
νεπεν 147, 305, 381.
Ένωύ 144. *Ένουός* 153.
έξαπίνης 220, 255.
έξελάσασα 192.
ζοικας 269,
έήν 126. *έών* 386,
έπαινήσειας 141.
έπάρηξε 178.
έπέι 111, 298, 360.
έπεντύνεσθε 4.
έπημύουσι 334.
έπήρατον 131, 251, 293.
έπί 3, 105, 125, 194, 266, 305, 314,
 318, 330, 350, 384. *έπ'* 121, 205,
 224, 227, 232, 249, 253, 341, 355.
 9*

- ἐπιβήσαιο* 165.
ἐπιβρίσειεν 144. *ἐπιβρίσαντες* 234.
ἐπικουρον 141, 203.
ἐπιλήθεο 160.
ἐπερρώνοντο 101.
ἐπισταμένην 300.
ἐπέτελλε 78, 259.
ἐπουρανίησι 129, 292.
ἔφομαι 315.
ἐρατόν 268. *ἐρατήν* 164, 230. *ἐρα-*
τῆς 100.
ἔργα 8, 150, 162, 185, 225, 362.
ἔργων 294.
ἐργοπόνοιο 195.
ἐρείδων 232. *ἐρείσας* 125.
ἤριπον 197. *ἤριπες* 350.
ἐρεσσομένων 210, 223.
ἐρετάων 210.
ἐρετῶν 223.
ἐρέω 300.
ἐρημαίησιν 42.
ἐριάνθους 226.
ἐρίπνην 103.
Ἔρις 44, 60. *Ἐριν* 39.
Ἐρμάωνι 78, 116. *Ἐρμάωνα* 70, 123.
Ἐρμῆς 127.
Ἐρμιόνη 322. *Ἐρμιόνην* 331.
ἔρνος 60, 131, 148.
ἐρόεσσαν 305.
ἐρύκειν 330.
ἔρχεται 37. *ἐρχομένη* 29. *ἐρχομέ-*
νοιο 226. *ἦλθεν* 7, 24. *ἦλυθε* 30.
ἦλυθεν 328, 337. *ἐλθών* 385.
Ἐρωσ 262. *Ἐρωτος* 31. *Ἐρωτες* 101.
Ἐρωτας 85. *Ἐρώτων* 68, 77, 95,
 157. *ἔρωτι* 193.
Ἐσπερίδων 59.
ἔτι 333.
ἐυγλήνοισι 263.
εὐκελάδων 125.
ἐυκλεήν 276.
εὐκόλοισιν 224.
εὐλάϊγος 46.
εὐνάζοντο 121. *εὐνασον* 332.
εὐνή 64. *εὐνήν* 328.
εὐόδμου 23.
εὐπολέμοισι 151.
εὕπτερα 383.
εὐρέα 48, 205.
εὐρυάγυια 221.
εὖρες 177.
Εὐρώται 227, 341, 355.
εὐώδινος 283.
ἐφεδρήσειεν 258. *ἐφεδρήσοντα* 70.
ἐφεδρίωντα 15.
ἐφέζετο 47.
ἐφέσπετο 313. *ἐφεσπομένη* 99. *ἐφε-*
σπομένην 203.
ἐφετμῆς 100.
ἐφημοσύνησιν 19. *ἐφημοσύνησι* 79.
ἐφυβρίζουσα 190.
ἔχεις 272, 347. *ἔχουσι* 304. *ἔχων*
 115. *ἔχουσα* 95, 170. *ἐχέτω* 77.
ἔχειν 68. *εἶχεν* 259.
Ζεὺς 22, 69. *Ζηνός* 19. *Διός* 27, 51,
 64, 139, 252, 286, 349. *Δί* 251.
Ζεφύρω 26, 245.
ζηλήμονι 245.
ἐζώσατο 208.
ζώουσι 358.
ἦ 340. *ἦ* 336, 360.
ἦβητῆρος 248. *ἦβητῆρα* 72.
ἠγεμόνευε 80.
ἠγήτορα 149.
ἦδη 59, 249.
ἠελίοιο 365.
ἠερίης 383.
ἦθος 304. *ἦθεα* 111, 115, 277.
ἠϊόνεσσι 224.
ἦχα 133.
ἠμαθίεσσαν 272.
ἠμερίδων 264, 265.
ἠμετέρης 289. *ἠμετέρην* 161.
ἠνεμόεσσα 119.
ἠνορέης 141, 164. *ἠνορέην* 145, 277.
ἦπιον 132.

- Ἦρη* 27, 64, 147, 154. *Ἦρηγ* 89, 171, 192. *Ἦρη* 66.
ἠριγενεΐης 323.
ἠυκόμων 176.
Ἠφαίστοιο 37, 179. *Ἠφαίστω* 53.
ἠχῆεντα 52.
Ἠχώ 119.
ἦῶ 366.
θαάσσει 339.
θαλαμηπόλον 261.
θαλάμων 140, 254, 319, 324, 327.
θαλάσσης 22, 205, 357.
θαλερόν 256.
θαλερῆν 265. *θαλεραί* 335.
θαλίην 63.
θαμβήσασα 65, 267, 307, 373.
θεάων 63, 74, 80, 291.
θέμεθλον 169.
θεμιστεύσωσι 11. *θεμιστεύσειας* 129.
θεμιστοπόλοιο 5.
θεός 92. *θεοί* 287. *θεῶν* 20, 45, 69, 124, 369.
θεοδμήτῳσι 312.
θεράπνην 230.
θεράποντες 152.
θέσκελος 127.
θεσπεσίησιν 250.
θηεῖτο 230. *έθηήσασθε* 13. *θηεύμενος* 239.
θηκτοῖο 38.
θηῆρες 348, 349.
θητεύουσι 288.
θνήσκουσιν 153. *θνήσκουσι* 98.
θοόν 95.
θούχοις 15.
θρέπτειραν 370.
θρηϊχίοιο 213.
θοροῦσα 46.
θύελλα 207.
θύεεσσιν 204.
θύόεντα 83.
θυράων 256.
θυώνη 251.
θύρηκος 38.
ΐαύει 345.
ΐαχεν 119. *ΐαχε* 373.
ΐδαίοιο 71. *ΐδαίης* 14. *ΐδαίην* 102.
ΐδαίων 119, 202. *ΐδαίησιν* 4.
ΐδης 196.
ιερόν 176. *ιερῆν* 89. *ιερά* 2.
ιεῖσα 209.
ιθεΐης 337.
ιθυντήρι 54.
ικάνει 346.
ιλασσάμενος 204.
ιλήκοις 252.
ΐλιον 281, 321.
ιμείρων 193.
ιμερόεσσαν 295. *ιμερόεντες* 233.
ΐνα 9.
ΐσμαρίδος 212.
ΐσταται 338. *ΐστατο* 47, 65, 250.
ΐσταμένης 323.
ισχίον 121.
ιφθίμοισι 151.
ΐχνια 136.
ΐχνος 232. *ΐχνεσιν* 232.
ΐωήν 56.
ΐωχμοῖο 321.
καί 2, 9, 11, 15, 16, 28, 30, 32, 35, 47, 48, 54, 55, 57, 65, 66, 69 (bis), 75 (bis), 77, 80, 81, 83, 90, 91, 96 (bis), 98, 108, 109, 114 (bis), 116, 117, 125, 128, 136 (bis), 140, 142, 145 (bis), 151, 156, 158, 160, 161 (bis), 171, 173, 174, 177, 178, 179, 181, 182, 185 (bis), 192, 193, 200, 201, 203, 211, 215, 221, 224, 237, 244, 252, 253, 256, 257, 258, 268, 277, 281, 287, 288, 290, 292, 293, 297, 299, 303, 306, 309, 311, 328, 338, 341, 345, 346, 348, 353, 354, 357 (bis), 358, 373, 381, 389 (bis).
καχοῦ 169.
καλάμων 112.

- καλαῦροψ 110.
καλέουσιν 91. ἐκάλεσσε 257. καλέσ-
σας 69.
κάλλιπες 375. κάλλιπε 161.
καλλιγύναικα 228.
καλλικόμοιο 388.
καλλίσφυρος 317.
κάλλος 133.
καλός 253. καλά 115, 128.
καλύπτρης 122. καλύπτρην 82, 322,
391.
ἐκάλυψεν 356. καλυψαμένη 184.
καμάτιο 360.
κάμz 200. καμοῦσαν 126.
καρήνου 266. καρήνων 183.
Καρνείοιο 240.
κάρτος 77.
κασιγνήτη 27, 34. κασιγνήτην 296.
κασιγνήτιο 362.
Κασσάνδρη 392.
κατ' 73, 115.
καταισχύνειας 299.
κατέκτανον 348.
κατένευσεν 295.
κεῖθεν 222.
κεῖνος 253. κείνω 74. κείνα 310.
κέχλεο 75.
κελάδοντος 6.
κελεύθου 215, 337. κελεύθους 343,
365.
κελεύει 151, 298, 315.
κενεῶν 370.
Κενταύροιο 29.
κέντρον 96.
κεράων 368.
κεράσωμεν 298.
κερτομέουσα 171.
κεστόν 96, 97.
Κικόνων 389.
κινύρεο 216.
κλαίουσι 364. κλαίουσα 333.
κλιῖδας 49, 254, 327, 393.
κεκλιμένην 227. κεκλιμένοι 121.
κλισμοῖο 46.
ἐκλύσθη 210.
ἔκλυες 282. ἔκλυεν 12.
κοιρανέειν 142.
κοιρανίης 165. κοιρανίην 90, 93, 154.
κοίρανος 151.
κόλπον 48, 156.
κολώνας 376.
κόμην 391.
κομίζων 314. ἐκόμισσε 319.
κόμπον 54.
κονίης 233, 350.
κεκορηότες 120.
κόρον 259.
κόρυμβον 83.
κόσμος 368. κόσμον 77, 135.
κούρη 342, 372, 377.
κυριζών 104. κυριζοντα 242.
κοῦρον 261.
κρήδεμνα 2.
Κρήτην 384.
κεκριμένων 189.
Κρονίδαο 282.
Κρονίων 78.
κροτάφοιο 32.
κτείνουσι 358.
κτέρας 68, 168, 240.
κυανή 207.
κυδαίνουσα 20.
κυδαλίμοισιν 188.
κυδιάεις 180. κυδιών 320.
Κυθέρεια 298, 315. Κυθερείης 260,
320.
κύκλα 75.
κυνέην 36. κυνήσιν 234.
Κύπρις 67, 82, 92, 99, 156, 191.
Κύπριδος 293. Κύπριν 299.
κυσαμένη 244.
κύνες 117.
Λαχόντε 361. ἔλλαχε 191.
Λαχεδαίμων 106.
λαβοῦσα 324.
λειμῶνα 338. 344.

- λιποῦσα 326, 351. λιποῦσαι 3.
 λέκτρων 165.
 λευκώλενος 147. λευκώλενον 21.
 λεχέων 203, 375.
 ἔλγηεν 167.
 ληΐζεσθαι 65.
 Λητώ 243.
 Λητωιάς 34.
 λιγαίνων 123.
 λιγύθροος 278.
 λιγύπνοον 311.
 λιγυρήν 112.
 λιγύφωνον 24.
 λιθοκρήδεμονον 103.
 λιμένεσσιν 390.
 λίμνης 212.
 λοεσσάμενος 231. λοεσσομένη 340.
 λοχεύει 179.
 λωϊτέρην 81.
 Μαζῶν 158.
 μαίνεται 178.
 μαιώσατο 181.
 μάλλον 163, 187, 382.
 μαργαίνοντι 198.
 μαστεύουσα 45, 377.
 μάτην 377.
 μέγα 168.
 μεθέπειν 90.
 μεθέηκα 376. μεθέηκε 66, 212.
 μεθήσας 128. μεθεῖσα 32.
 μεθωμάρτησε 27.
 μειδιῶν 39. μειδιῶντα 137. μει-
 διώσα 159.
 μελιχίην 279.
 μελάθρων 386. μελάθροις 249.
 μελέων 189 μελέεσσιν 303.
 Μελισσήεντος 23.
 μελίφρονα 95, 157.
 μεμήλει 225.
 μέμφοο 379.
 μέν 17, 22, 64, 78, 82, 84, 89, 94,
 102, 106, 122, 134, 146, 164,
 191, 202, 207, 236, 238, 269,
 289, 334, 359, 368, 371, 387.
 Μενέλαος 301. Μενελάου 319. Μενε-
 λάω 384. Μενέλαον 316.
 μετά 166, 213. μετ' 365. μεθ' 388.
 μετεχίαθε 255.
 μετόπισθε 108, 136.
 μή 144, 233, 234, 243, 290, 299,
 355, 379.
 ἐμήσατο 55.
 μηλοβοτήρος 5. μηλοβοτήρα 159.
 μήλον 61, 68, 74, 88, 131, 167, 170.
 μήλα 104. μήλων 59, 107, 114.
 μήπω 126.
 μηρῶν 109.
 μήτηρ 181, 326, 332. μητέρα 372,
 377. μητερ 175, 347.
 μητρῴης 100.
 μίν 258.
 ἐμνήσατο 59, 158.
 μινύθουσι 335.
 μόθου 62. μόθων 150, 162.
 μολῶν 380. μολοῦσα 338. μολοῦ-
 σαι 13.
 μολπήν 116.
 μορφῆς 191. μορφήν 81, 160, 293.
 μούνη 92, 118.
 Μουσάων 24.
 μόχθων 61, 206.
 μυθήσατο 138.
 μῦθος 167. μῦθον 138.
 मुखήσατο 117.
 Μυκήνη 221.
 μυρομένης 335.
 मुखόν 257.
 μύπι 43.
 Ναετήρων 236.
 ναίεις 347.
 ναιομένην 229.
 νηός 225. νήας 199, 200, 201. νηῶν
 8, 318.
 νεῖκος 69. νείκεος 10.

- νεμεσίζομαι 354.
 νεοπηγέος 258.
 νεόφοιτος 392.
 Νηϊάδες 358.
 Νηλήϊον 272.
 νημερτέες 369.
 νηούς 237.
 νηχομένην 356.
 νίκης 172.
 ἐνόησα 354 ἐνόησεν 227. ἐνόησε
 201. νοήσεις 333. νοήση 316, νοή-
 σαι 310. νοήσας 242.
 νοήματα 5.
 νόθοι 304.
 ἐνόμει 104.
 νομῆες 11. νομήων 115.
 νομοῖο 41.
 νόμον 311.
 νοστήσει 333. νοστήσειεν 218. νο-
 στήσαντα 394. νοστήσαντες 384.
 νόσφι 106, 107.
 νύμφη 278, 306, 317. νύμφης 12.
 νύμφην 295, 390. νύμφαι 1. νυμ-
 φάων 336.
 νυμφιδίων 18.
 νυμφίος 390. νυμφίον 166.
 νῦν 314.
 νύξ 365.
 νῶτα 205, 350.
 Ξάνθοιο 1, 71.
 ξεῖνε 268, 308.
 ξυλόγων 352. ξυλόχοισιν 42.
 ξυνήϊα 361.
 ξυνήγες 287.
 ξυνοχὴν 75. ξυνοχῆσι 266.
 Ξ 17, 78, 79, 122, 132, 167, 231,
 279, 318. τῷ 206, 219. τόν 27.
 οἷ 100. ἡ 146, 155, 191, 254, 294,
 305, 359, 371, 381, 387. τήν 368,
 370. ὁ 286, 380, 390. τόν 72, 264.
 ἡ 41, 76. τό 309. τά 289. τόδε
 131.
 ὀδεύων 111.
 ὀδόν 80.
 ὀδυρομένη 332. ὀδυρομένην 374.
 ὄθεν 97.
 ὄϊξεν 367.
 οἶος 36. οἶα 180, 184.
 οἶδα 162, 270, 271, 275. οἶσθα 301.
 οἶδε 343 (bis).
 οἶδματα 297.
 οἴκου 257. οἶκον 241.
 ἐφονοχέει 19.
 οἰονόμοιο 311.
 οἰοπόλοισιν 15, 113, 351.
 οἶσαμένη 260. ὠΐσατο 372.
 οἶστρον 97.
 ὦχετο 232, 326, 332, 341.
 ὄλον 275.
 ὠμάρτησε 33.
 ὄμβρον 209.
 ὀμήγυριν 336.
 ὄμμα 132.
 ὄμοῦ 9.
 ὀμοφροσύνης 186.
 ὀμφαί 369.
 ὀνείρων 367, 370, 371.
 ὀξυτέρη 382. ὀξύτερον 235. ὀξύτα-
 τον 325.
 ὀπαζε 74. ὀπάσσω 164. ὀπάσσει
 88. ὀπάσσαις 131. ὀπάσσης 148.
 ὀπάσσαι 295. ὠπασεν 154, 366.
 ὠπασε 167.
 ὀπιπεύειν 261. ὀπιπεύουσα 256.
 ὀπλοτέρης 57.
 ὀπότε 218.
 ὀπωπῆς 130, 259. ὀπωπὴν 124, 273,
 305 ὀπωπαί 334.
 ὀπώρην 76, 265
 ὀράας 334. ὀρώσα 381. εἶδον 273.
 εἶδε 123, 193, 215, 262. ἴδεν 257.
 ἰδών 69. ἰδοῦσα 85, 393.
 ὀρессαύλοιο 108.
 ὀρίνη 9. ὀρίνοι 45. ὠρινε 63.
 ὀρνιθες 383.
 ὀρος 376. ὀρέων 7, 119, 202.

- δρφναίων* 49, 208.
ὄς 198. *ὄ* 287. *ὄν* 242. *ὄ* 327.
ὄς 297. *ὄν* 181, 193, 281, 296.
αἶ 2. *ὄν* 289.
ὄσοις 225.
ὄταν 316.
ὄτε 364.
ὄτι 68, 187, 385.
ὄδας 211, 272.
ὄδ' 28. *ὄδέ* 34, 222.
ὄκ 40, 48, 80, 93, 114, 152, 158,
 162, 181, 193, 201 (bis), 245, 259,
 262 (bis), 270, 273, 300, 306, 354.
ὄ 36 (bis), 40, 92, 93, 98, 117
 (bis), 173 (bis), 177, 178, 179,
 181, 251, 272, 274, 302, 316, 346,
 354, 358. *ὄχ* 66, 265, 334, 381.
ὄλύμποιο 22, 287.
ὄνομα 12.
ὄπω 167, 222.
ὄρανόν 51, 208.
ὄρεος 102, 229. *ὄρεσιν* 17. *ὄρεα*
 73, 247.
ὄτε 189. *ὄτ'* 189.
ὄτος 88. *τοῦτον* 244.
ὄτω 388.
ὄφρα 11.
ὄχέων 350.
ὄφέ 261, 267, 307.
Παγγαίιο 213.
παίγνια 2.
παῖδα 69, 72, 245. *παῖδες* 326, 329.
παῖδας 85.
παλαιότεροιο 362.
παλίνορσος 47, 333, 346. *παλίνορ-*
σον 217.
Πανί 116.
πᾶσα 20, 81. *πάσης* 149. *πᾶσαν*
 271. *πᾶσαι* 176. *πασάων* 67. *πάντα*
 283, 361.
παπταίνειν 264, 372. *παπταίνων*
 230, 237. *παπτήγασα* 353.
παρά 312. *παρ'* 71, 226, 270.
- παραγνάμφας* 241.
παραίφασιν 247.
παράκοιτις 64. *παράκοιτιν* 139, 164
παραπλαχθεῖσα 337.
παραπλώων 212.
παρειαί 335.
παρήγορον 366.
Πάρις 104. *Πάριν* 15, 72, 278.
παθούση 379.
πατήρ 78.
πάτρης 289, 308.
Πατρόκλιοιο 277.
πατρφίοιο 340. *πατρώια* 104. *πα-*
τρώων 183. *πατρώησιν* 3, 79.
πεδίοιο 339.
πείδεο 145. *πιθήσας* 79.
Πειθώ 30.
πείρασι 280.
πειρήσατο 133. *ἐπειρήσαντο* 331.
πείσματα 225.
πελάγεσσι 357.
ἐπλετο 8, 10.
πεμπάζετο 106.
πέπλοις 184.
περ 35, 53, 288, 373.
περῆσαι 297.
περικλήϊστον 275, 294.
περιπτύξασθε 86.
περίπυστον 76.
περίφροσύνησι 197.
περιώσιον 94.
περόνη 83.
πεπταμένην 266.
πετήλων 353.
πέτρη 48.
πή 326.
πήξεν 305.
Πηλεύς 40. *Πηλῆος* 18, 276.
πίπτοντα 290.
πλαζομένην 348. *ἐπλάζετο* 377. *πλά-*
ζετο 45.
ἐπλεεν 205.
πληγῆσι 44.

- πλοκάμων 2, 234. πλοκάμους 84.
 πλοκάμοισι 25.
 πλόος 222.
 πόθεν 7, 12, 268.
 ποθέρουσα 278. ἐπόθησεν 68.
 ποίης 120.
 ποιμαίνων 105.
 ποιμενῆ 110.
 ποῖον 376.
 πολέμοιο 60, 169 (bis), 172. πολέ-
 μων 91, 150, 160. πολέμοισι 188.
 πολέμους 145.
 πολιήτην 394.
 πόλιν 228.
 πολύ 163, 382. πολλά 126.
 πολλάκις 98, 204, 313, 364 πολλάκι
 3, 46, 113, 263, 288, 324.
 πολύδακρυς 323, 387.
 πολύμητις 146.
 πολύολβον 282.
 πολυπρέμνοιο 196. πολυπρέμων
 352.
 πολύστονος 342. πολύστονον 326.
 πολυτλήτων 206.
 πολυχρύσου 285.
 πόνων 365.
 πόντος 210. πόντον 7, 9, 202.
 ποντοπόρων 318.
 πόρον 389.
 πόρτις 42.
 Ποσειδάων 22, 281, 290, 309.
 ποταμοῖο 6, 231, 340. ποταμοῦ 1.
 ποταμῶν 343. ποταμοῖσι 357.
 ποτέ 56, 144, 242, 243, 308.
 ποῦ 71, 280, 282.
 πόδες 233.
 πρηῶνος 103. πρηῶνα 14.
 πρηστῆρα 52.
 Πριάμοιο 72, 139, 285.
 πρίν 309.
 προάγγελον 60.
 προβέβουλε 200.
 προθύροισιν 330.
- προλέλοιπα 376.
 προμολῆσι 312.
 προπάροιδεν 137, 256.
 προσέννεπε 70, 127, 159, 190, 378.
 προσώπων 75, 87, 253, 263.
 προφερέστερον 130, 148.
 προχοῆσιν 105.
 πρωτόθρονος 154.
 πρωτόσπορον 62.
 πτέρνης 136.
 πτολίεθρα 389.
 πτολίπορθον 191.
 πυκνά 335, 391.
 πυλάων 312. πυλέων 393. πύλας 367.
 Πύλον 272.
 πυρός 52, 53, 173.
 πύργωσε 281.
 πῶεα 107, 128.
 πῶς 44.
 Ρεέθροις 71, 227, 341, 355.
 ρία 213.
 ρῖνα 182.
 ἔρριψε 63, 391.
 ροδοδάκτυλος 99.
 ρόδον 344.
 ρόον 343.
 Σαχέων 55, 162, 173.
 σαόπτολιν 143.
 σέλας 134.
 σέλματα 318.
 σήμερον 87, 177.
 σημήϊα 206.
 σήραγγος 111.
 σιδηρείη 182.
 σιδήρεος 37. σιδήρεον 58.
 σιδήρου 38, 54, 182.
 σκήπτρα 90, 161.
 σκοπέλοισιν 345.
 σόν 351.
 Σπάρτηθεν 314. Σπάρτην 228, 385.
 ἔσπειρε 181.
 σπεύδοντος 235. ἔσπευδεν 321.
 ἔσπευδε 20.

- σταθμοῖσιν 113.
 στενάχιζεν 359. στενάχουσαν 331.
 στέφος 30.
 ἐστέφατο 84.
 στήθος 158.
 στόμα 212.
 στονόεντος 355.
 στυφελίζετο 26.
 σοί 144, 178. σέ 142, 143, 145, 166,
 175, 176, 182, 300, 348, 356.
 σ' 149.
 σύμπασαν 386.
 σύν 242, 327, 354.
 συνέμπορος 360.
 συνήθεις 172.
 συνθεσίην 317.
 συνωδύροντο 329.
 σύριγγα 115.
 Τανύσσας 132.
 ταρσῶν 136.
 ταῦρος 117. ταῦροι 120. ταύρων
 106, 114
 τάχα 336.
 τεῆς 308. τεήν 270, 273.
 τειρομένοισι 143.
 τείχεα 289, 290, 308.
 τέκνον, 73, 332, 379. τέκνα 86, 383.
 τέκος 139.
 τεκτήνατο 199.
 Τελαμῶνος 276.
 τελέθεις 268.
 ἐτύχθη 360.
 τηλόθεν 123.
 τίς 10, 12, 108, 385. τί 8, 94, 150,
 162, 300, 344. τίνι 88. τίνα 71,
 280, 282. τίνας 376. τίνα 347 (bis).
 τιθήνη 173. τιθήνη 101. τιθήνην 86,
 89, 381.
 ἔτιχτεν 251.
 τίλλε 391.
 τινάσσειν 52. τινασσόμενος 25.
 Τιτῆνας 50.
 τέτληκα 297.
 τοῖος 38, 111. τοῖον 70, 99, 132,
 138, 190. 251. τοῖην 154, 317.
 τοῖαι 188, 302. τοῖα 44, 85, 127,
 147, 159, 278, 342, 372, 378.
 τομή 182.
 τοξευτήρος 31.
 τόξον 96.
 τόσην 170, 267, 307, 325.
 τόσσον 300. τόσσα 297.
 τότε 198.
 τόφρα 211.
 τρικάρηνον 14.
 τριφάλειαν 32.
 Τροίη 316, 393. Τροίης 73. Τροίη
 282. Τροίην 166, 314.
 τρομέουσι 349.
 τρομέω 316.
 τροφόν 274.
 Τρωιάδες 1.
 Τρώϊον 142, 211.
 τύμβον 214. •
 Τυνδαρεώνη 378.
 τυπεῖσα 43.
 Υἱός 285. υἷα 251.
 Ὑακίνθου 241.
 ὕλη 354. ὕλην 194. 229. 352.
 ὕμεναίων 18.
 ὕμετέρης 149.
 ὕπενερθε 122.
 ὕπερ 339, 375.
 ὕπερέδραμον 102.
 ὕπερθεν 207.
 ὕπεροπλον 320
 ὕπνος 360 ὕπνον 366.
 ὕπνώουσι 364. ὕπνώουσι 345. ὕ-
 πνώουσα 328. ὕπνώουσαν 375.
 ὕπό 14, 103, 229, 352. ὕπ' 175,
 193, 233. ὕπο 210.
 ὕποβλήδην 147.
 ὕποβρυχίην 356.
 ὕποδρηστήρες 153.
 ὕπόεικεν 53, 66.
 ὕποσχεσίη 320.

- ὕψιδόμων* 393.
ὕψιλόφοισιν 17.
ὕψιμέδοντος 51.
ὕψοθεν 258. *ὕψοθι* 120.
ὕφορόφοιο 122.
Φαιδροτέρη 131.
φαίνεται 206.
Φαλάκρης 14.
φαρέτρην 31, 262.
φειδομένοισιν 232.
φέρειν 76.
Φερέκλου 197.
φερώνυμον 248.
φεύγεις 185. *φυγοῦσα* 374.
φηγόν 125.
φασί 90, 142, 175.
φθέγγεσθε 344.
Φθή 221. *Φθήν* 274.
ἐφίλησα 174.
φίλος 285. *φίλην* 116, 228. *φίλα* 86.
φίλον 240.
φιλήνορος 214.
φιλοξείνου 319. *φιλοξείνων* 236, 254.
φιλότητος 97. *φιλότητα* 185.
φλογός 179. *φλόγες* 179.
φοινήεντι 43.
φοιτητῆρες 101.
φόρτον 321.
ἐφράσσατο 48, 61, 135.
Φρυγίης 280.
φυλάσσειν 90, 142. *φυλάσσω* 245.
Φυλλίς 216. *Φυλλίδος* 214.
φυταλήν 169.
φυτῶν 122.
φωνήσασα 378, 387.
φωνῆ 382. *φωνήν* 170, 267, 307,
 325.
- Χαίτης* 26.
χαλκείοισι 184.
χαλκῶ 199.
χαρίεντος 266. *χαρίεσαν* 274.
χαριζόμενος 198. *χαριζομένη* 246.
χαρίτεσσιν 250.
Χαρίτων 16, 89, 176.
χειρί 47, 62, 157, 170. *χειρῶν* 2,
 137.
Χείρων 40.
χθαμαλῆς 350.
χθιζόν 327, 374, 380, 385.
χθονίων 50.
χθονός 219, 224. *χθονί* 305.
χιμαίρης 108.
χιονέοιο 231.
χλοερῆς 120.
χορείαις 4
ἐχόρευεν 39.
χορόν 4, 24, 63, 125, 176, 343.
χρέος 8.
χρόα 184, 340.
χρύσειον 239. *χρυσέην* 391. *χρυ-*
σέων 59.
χρύσειον 260. *χρυσείοις* 25.
χρυσῶ 84 (bis), 135.
χῶρον 347.
Ψαμάθοισι 3.
Ω 308.
ὠγυγίη 10.
ὠδίνεσσιν 175.
ὠδίνουσι 98.
ὠκύμοροι 153.
Ὠράων 339.
ὠρύοντο 117.
ὦς 17, 95, 257, 262, 301, 315.
ὦς 122, 146, 191, 257, 359, 387.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Becker, W. A., Gallus oder Römische Scenen aus der Zeit Augusts.** Zur genaueren Kenntniss des römischen Privatlebens. Neu bearbeitet von H. Göll. Erster Band (Text und Anmerkungen) XIV, 232 S. kl. 8. 4 Mark.
- Buschmann, H., Charakteristik der griechischen Rhetoren beim Rhetor Seneca.** 22 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Calvary's philologische und archaeologische Bibliothek.** Sammlung neuer Ausgaben älterer classischen Hülfsbücher zum Studium der Philologie in jährlichen Serien von circa 16 Bänden. Vierte und fünfte Serie (Bd. 49–80). Erschienen sind: Bd. 49 Heft 1. (Reisig's Vorlesungen, Heft 1.) und Bd. 62. 63. (Becker's Gallus. 1. Bd.). Subscriptionspreis jeder Serie 24 Mark.
- Drygas, A., Platons Erziehungslehre nach seinen Schriften dargestellt.** 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Frommel, W., Carl Bernhard Stark.** Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 13 S. kl. 8. 1 Mark.
- Jahrbuch, biographisches, für Alterthumskunde.** Herausgegeben von C Bursian. 2. Jahrgang (1879) IV, 89 S. gr. 8. 3 Mark.
- Kühne, W., de aoristi passivi formis et usu Homericis.** 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Meinhold, P., de rebus Salaminis.** 49 S. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Menadier, J., qua condicione Ephesii usi sint indi ab Asia in formam provinciae redacta.** 106 S. 8. 2 Mark.
- Paucker, C. v., die lateinischen Deminutiva auf einfaches — ulus, — ula, — ulum mit Beziehung der nomina verbalia gleichlautender Endung.** 31 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.
- **subrelictorum lexicographiae latinae scrutarium.** 72, 8, 19 S. gr. 8. 3 Mark.
- Ferner sind folgende Schriften desselben Verfassers in unseren Besitz übergegangen und zu den beigetzten Preisen zu beziehen:**
- **spicilegium addendorum lexicis latinis.** (1875) 315 S. gr. 8. Erhöhter Preis 10 Mark.
- **meletematum lexicistorum specimen.** Editio appendice aucta. (1875) VIII, 45 S. gr. 8. Erhöhter Preis 4 Mark.
- **meletemata lexicistica altera** (1875) 66, 56 S. gr. 8. 6 Mark.
- **subindenda lexicis latinis a quinti potissimum p. C. saeculi scriptoribus** (1872) 60 S. gr. 8. 3 Mark.
- Rasmus, E., in Plutarchi librum qui inscribitur de Stoicorum repugnantibus conjecturae.** 12 S. 4. 1 Mark 20 Pf.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Reishaus, Th., Dr. Hermann Lehmann.** Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 10 S. kl. 8. 1 Mark.
- Reisig, K., Vorlesungen über lateinische Sprachwissenschaft.** Mit den Anmerkungen von Fr. Haase unter Benutzung der hinterlassenen Manuscripte neu bearbeitet von **H. Hagen** (in ca. 16 Lieferungen) Lieferung 1. S. 1—96. 1 Mark.
- Ribbeck, W., Homerische Formenlehre.** 2. Auflage VI, 89 S. gr. 8. 1 Mark 50 Pf.
- Semper, H., Gottfried Semper.** Ein Bild seines Lebens und Wirkens mit Benutzung der Familienpapiere. 35 S. gr. 8. 1 Mk. 50 Pf.

Symbolae Joachimicae.

- Dondorff, H., Aphorismen zur Beurtheilung der solonischen Verfassung.** 18 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Genz, H., Capitis deminutio.** 38 S. gr. 8. 2 Mark.
- Heller, H., die Absichtssätze bei Lucian.** Erster Teil. *ἵνα, ὡς, ὅπως.* 49 S. gr. 8. 2 Mark 40 Pf.
- Imelmann, J., Anmerkungen zu deutschen Dichtern.** 38 S. gr. 8. 2 Mark.
- Planer, H., Caesars Antesignanen.** 14 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Ritter, J., de titulis graecis Christianis commentatio altera.** 26 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.

Die Commentatio prima ist bei uns im Jahre 1877 zum

Preise von 2 Mark erschienen.

- Schaper, C., quaestionum Vergilianarum liber primus.** De eclogis. 36 S. gr. 8. 2 Mark.
- Schneider, G. J., quibus ex fontibus petiverit Diodorus libr. III. capp. 1—48.** 36 S. gr. 8. 2 Mark.
- Schröder, O., Bemerkungen zum Hildebrandsliede.** 32 S. gr. 8. 2 Mark.
- Seebeck, A., über eine Methode zur absoluten Messung der Vertikalcomponente des Erdmagnetismus mit Hilfe galvanischer Ströme.** 12 S. gr. 8 mit Holzschn. 1 Mark 20 Pf.
- Stengel, P., ad res sacras cognoscendas cuiusnam momenti sint scholia Aristophanea** 30 S. gr. 8. 2 Mark.

